Arabella McIntyre-Brown

c4i
Booklet ^iC/fa

nAnd then something amazing happened.
George started to shout 'Shove off, you big
bully!' but a claw tip caught his bottom and

he said 'OWlfl' instead. And that sounded
like: 'SH...OW!' Which did the trick.
Xiaolong thought the creature had called

his nickname and that was so magical to a lost and hungry dragon that he let go of George and said hello in Mandarin. Which

sounded like: *'Nin hao. Xing hui xing hui;*
wu ren jing pei.'

that means: 'Hello, iir. I am most honoured
10 meat you; boundless n»$peot 3nd
admiration.'

Arabella Mclntyre-Brown Dragorii

pe cerul Londre

îMdktlk McJrttyt£-dhâ<M

loNDQN

pe CGRUls
JoNDREI

Ediţie bilingvă Ilustraţii de Andreea Chele

Traducere din limba engleză de Dragoş Dinulescu

Booklet

lRuxandra Câmpeanu Sarah Grant, Adina Lateş
Anca Vrănescu
Design copertă: Theodora Nicolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a Romanţei MCINTYRE-BROWN, ARABELLA

Dragons over London = Dragoni pe cerul Londrei /

Arabella Mclntyre-Brown; il. de Andreea Chele;
trad, din lb. engleză de Dragoş Dinulescu. - Ed.

bilingvă. - Bucureşti: Booklet, 2017 ISBN 978-606-590-497-2
I. Chele, Andreea (il.)
II. Dinulescu, Dragoş (trad.)

821.111
Redactare: Corectură: DTP:
Dragons over London Arabella Mclntyre-Brown
© Editura Booklet, 2017

© Editura Booklet,

2017, pentru

prezenta ediţi

e

What's your name? My name's George. I've got lots to tell you, but where to start? Hmm... I could start in the middle and jump around till you're dizzy. Or I could start at the beginning, which is a bit obvious, but the story's a thriller, so ^ I don't want to miss anything out.
Right, then. Me first. My coat is silky grey-brown, I'm about 12 centimetres long from nostrils to tail tip, my whiskers quiver, and my paws look like tiny human hands. Ive got a Latin name: ***Mus Musculus*** - which, according to a dictionary I ate once, means House Mouse. But as I live in the City of London, I'm more your Cockney Mouse.

You great humans might not notice me if you come to my place, but you'd notice my mate all right. My pal, he'd eat you in one gulp, if you were rude to me. He's a dragon, that's why.
(Ecupitofuf 1

£Bună! Pe tine cum te cheamă? Mie-mi zice George. Am atât de multe lucruri să-ţi povestesc, că nici nu ştiu bine cu ce să-ncep! Aş I ni tea s-o iau de pe la jumătatea poveştii şi să te plimb încoace şi încolo până ameţeşti. Sau aş putea să-ncep cu începutul - parcă prea ι- la mintea cocoşului, dar zău dac-aş vrea să sar peste ceva.

Aşa, carevasăzică. Mai întâi de toate, despre mine. Am o blăniţă mătăsoasă, sur-cafenie, măsor vreo 12 centimetri în lungime, de la nări

până-n vârful cozii, mustăţile-mi freamătă, iar lăbuţele-mi aduc n mâini de om, doar că-s mult mai mici. Şi am şi-un nume latinesc, ***Mus musculus***, ceea ce, dacă e să te iei după un dicţionar pe l-am ins tândva, înseamnă „şoarece-de-casă". Numai că, de vreme ce l.n-uiesc taman în locul de-i spune Cetatea Londrei, sunt aşa, mai imili un soi de şoarece şmecher de cartier.

Poate că dacă aţi trece pe la mine, voi, namilele de oameni, nici ii ,i(i băga de seamă că mi-s şi eu prin preajmă, dar pe fârtatul meu n u l 4(i trece aşa de uşor cu vederea. Păi, de v-aţi purta urât cu mine, fliin v-ar da gata dintr-o înghiţitură. Şi asta fiindcă-i un dragon, ik -im!

Yes, a dragon. A great big Chinese one, with teeth and claws and horns and a very long pointy tail. His name? It's Xiaolong. Actually, that's what his friends call him. His real official fancy imperial name is much longer and I can't spell it and I can't pronounce it, so we'll stick to the easy one.

Sometimes (Chinese is a complicated language) Xiaolong means 'Little Dragon' which is a joke, because my mate Xiaolong is twenty metres long. 'Xiaolong' looks odd written down in English. In Chinese it looks even odder, if you're not used to it: To say it, try this: Sh-ow-long. That's SH as in 'SHut up'; then OW! as in 'OWch!' when someone pokes you in the bum with a sharp stick; then LONG, which is easy. Sh-ow-long. But it's spelt X-I-A-O-L-O-N-G.

And here's the funniest thing about Xiaolong, the huge Chinese Dragon. A dragon's voice is deep, fierce, deafening, yes? No. Not my dragon. He... er... squeaks. And in a Cockney accent, too. Just like me. You see, Xiaolong learned how to speak my language from my ancestors, so I suppose he thought that's how he had to do it. Squeakily, and in Cockney rhyming slang.

'Roar, Xiaolong. Rumble!' I tell him.

'Oi, George, me old china,' he says in a squeak, 'it just sounds all ding-a-dong!'

(For any non-Cockneys among you, what that means is, Hey, George, my old friend, it just sounds all wrong!) What can you do with an enormous dragon that squeaks in slang? I ask you...

Chiar aşa, un dragon! Unul uriaş, chinezesc, cu colţi, gheare şi coarne şi c-o coadă luuungă şi ascuţită. Cum îl cheamă? Păi Xiaolong. De fapt, aşa-i zic amicii. Numele lui adevărat, oficial, simandicos şi cât se poate de împărătesc este cu mult mai lung şi nu ştiu nici cum se scrie, nici cum se pronunţă. Aşa c-o să rămânem la ăsta mai uşor.

Uneori (chineza asta e o limbă tare încâlcită) Xiaolong vrea să însemne „Micul Dragon", chestie care-i aşa, ca o glumă, fiindcă fârtatul meu, Xiaolong, e lung de douăzeci de metri. Xiaolong e un nume ciudat când îl scrii. Iar scris în chineză arată şi mai ciudat, dacă nu eşti obişnuit cu limba asta: Ca să-l pronunţi, încearcă aşa: Ş-au-lung. Adică Ş ca în „Şşş!"; pe urmă AU ca-n „Au!" după ce te-a împuns careva în dos cu un băţ ascuţit; şi la sfârşit LUNG, care-i uşor de tot. Ş-au-lung. Dar de scris, se scrie X-I-A-O-L-O-N-G.

Stai să vezi care-i cel mai caraghios lucru la Xiaolong, marele dragon chinezesc. Un glas de dragon e gros, fioros şi bun să te lase fudul de urechi, nu-i aşa? Ei bine, nu. Nu şi glasul dragonului ăstuia de mi-e fârtat. Cum să-ţi zic eu... ăsta, al meu, chiţăie. Şi unde mai pui că şi cu accent de şmecher de cartier. Aşa ca al meu. Vezi tu, Xiaolong mi-a deprins graiul de la străbunii mei, drept care şi-o fi zis c-aşa se cade să vorbească: chiţăind şi cu rime de argou, ca un şmecher de cartier.

— Hai, rage şi tu, Xiaolong! Dar aşa, cu nădejde! îi spun eu.

— Pfui, George, arşice, zice el, chiţăind, tare chiorât mai sună!

(Pentru toţi aceia dintre voi care nu-s nişte şmecheri de cartier,

vorbele astea vor să însemne „Pfui, George, amice, tare urât mai sună!"). De, ce-i de făcut cu un coşcogeamite dragon care chiţăie şi o mai face şi ca la colţul străzii? Nu, ziceţi şi voi acum...Xiaolong and I live in a beautiful ancient gigantic building in the heart of the old City of London, right by the River Thames, almost at the bottom of Britain on the right (in the South East of England, if you're any good at geography). That's just off the coast of Europe, much too close to France but a long way from America because the Atlantic Ocean is the big wet bit in the middle. Confused? That makes two of us. England's famous for its bad weather, innit? That's because we're squashed between Eurasia (continent, huge) and the Atlantic (ocean, huge). And we're quite close to the North Pole and the Arctic, too. So we get three lots of wind, rain, mist, clouds, snow, fog, rain, wind, more clouds and more rain. When they meet in the middle, right over Britain, we get storms, and floods, and blizzards.

Luckily we live in a place that has stone walls a metre thick, to keep the wind and the foreigners out. It's called the Tower of London, and it's very famous. Maybe you've heard about it? It's been here for nearly 1,000 years, which means that your great-great- (x38)-grandparents were alive when William I, the French King of England, started building it.

Of course Xiaolong has lived here a bit longer than me, because he's a bit older. Well, in one way we're about the same age: he's 33 and I'm 32, but we count birthdays a bit differently, Xiaolong and me. Us mice live short lives compared to humans. We can live for four or five years, but life's a long list of dangers for us, because we're small and tasty. We get eaten, we get squashed, trodden on, drowned, poisoned, trapped, and scared to death, so an average mouse
life is two or three years if

Eu şi Xiaolong locuim într-o mândreţe de locaş vechi şi uriaş din inima bătrânei Cetăţi a Londrei, chiar pe malul Tamisei, aproape de capătul de jos al Marii Britanii, undeva pe dreapta (cum ar veni în sud-estul Angliei, dacă te pricepi cât de cât la geografie). Asta-i chiar vizavi de Europa continentală, mult prea aproape de Franţa, dar hăt departe de America, fiindcă Oceanul Atlantic e udătura aia uriaşă de la mijloc. Greu de priceput, nu? Lasă că şi pe mine mă încurcă toate astea. Anglia-i vestită pentru vremea ei urâtă, nu-i aşa? Asta fiindcă suntem prinşi între Eurasia (un continent uriaş) şi Atlantic (un ocean, şi el tot uriaş). Şi mai suntem şi aproape de Polul Nord şi de tărâmul arctic. Aşa că ne căptuşim cu de trei ori mai mult vânt, mai multă ploaie şi negură, nori, zăpadă, ceaţă şi ploaie, vânt, şi mai mulţi nori şi încă şi mai multă ploaie. Iar când toate astea se întâlnesc la mijloc, chiar deasupra Marii Britanii, ne alegem cu furtuni, inundaţii şi viscole.

Spre norocul nostru, trăim într-un loc cu ziduri de piatră groase de un metru, numai bune să ne păzească şi de vânturi, şi de străini. Se cheamă Turnul Londrei şi e cât se poate de vestit. Te pomeneşti c-ai auzit de el! E pe-aici de vreo mie de ani, ceea ce înseamnă că stră-stră-(x38)-bunicii tăi erau în viaţă pe vremea când William I, regele franţuz al Angliei, s-a apucat să-l ridice.

Firește, Xiaolong trăiește prin locurile astea de ceva mai mult timp decât mine, fiindcă-i şi oleacă mai în vârstă. Bine, într-un fel, sunt cam de-o seamă cu el: el are 33 de ani, iar eu, 32. Ne deosebește însă felul în care ne socotim zilele de naştere. Noi, şoarecii, avem vieţile mai scurte decât ale oamenilor. Trăim şi noi vreo patru, hai cinci ani, dar viaţa ne e un lung şir de primejdii, pentru că suntem micuţi şi gustoşi.

Ajungem să fim mâncaţi, storcoşiţi, călcaţi în picioare, înecaţi, otrăviţi, prinşi în câte-o cursă şi înspăimântaţi de moarte, aşa că un şoarece obişnuit, cu ceva noroc, trăieşte de fapt doi sau trei ani.
We have about 15 birthdays in one human year, so in human time I'm only two. Confused? It gets worse.

Dragons live a long, long, long, long time. One dragon year is 90 human years, and 1,350 mouse years. So Xiaolong has lived 2,970 human years (that's 45,255 mouse years) and he's only just an adult.

If you think that's impressive, wait till you see him. Most people in Europe think'dragon' and get a picture in their mind of a horrible dirty great spiky thing with leathery wings, red eyes, rows of huge teeth and ***very*** bad breath. Dragons in Europe breathe fire, sleep on big piles of gold and jewels, kidnap innocent maidens, trash whole villages, live in deep dark smelly caves, and are generally unpleasant. We've got quite a few in London, which became a bit of a problem for me and Xiaolong, but I'll get to that later.

Chinese dragons, on the other hand, are a lot nicer. Point 1, they don't breathe fire. They like water instead, and look after things rather than crunching them up. Point 2, Chinese dragons are beautiful, their bodies are brilliant colours and their eyes shine like jewels, and they fly, twisting and tumbling in the clouds. They like to live by water, and some have gorgeous palaces at the bottom of lakes or rivers.

Xiaolong doesn't have an underwater palace, but the Tower of London was a royal palace, and we've got a whacking great river - the Thames - right outside the walls, and from the roof you can almost see the sea.

If you're wondering how a Chinese dragon gets to live in London, I'll tell you.
Şi-avem cam 15 zile de naştere într-un an de-al oamenilor - deci, după socoteala oamenilor, n-am decât doi ani. V-am dat peste cap, nu? Staţi că se poate şi mai rău.

Un dragon trăieşte mult, mult, mult, mult de tot. Un an din viaţa unui dragon, face cât 90 de-ai unui om sau cât 1350 de-ai unui şoarece.

Aşa că Xiaolong a trăit 2970 de ani omeneşti (adică 45255 de ani şoriceşti) şi-abia dacă poate fi socotit adult.

Dacă asta v-a lăsat cu gura căscată, staţi numai să daţi ochii cu el. Când zic „dragon", cei mai mulţi europeni se duc cu gândul la o creatură cât toate zilele, hidoasă, murdară şi ţepoasă, cu aripi pie- loase, ochi roşii, rânduri peste rânduri de colţi uriaşi şi o răsuflare ca o duhoare grea. Dragonii din Europa scuipă foc, dorm pe mormane de aur şi giuvaiere, răpesc fecioare neprihănite, fac una cu pământul sate întregi, sălăşluiesc în hrube adânci, întunecate şi puturoase şi, în general, aduc numai neplăceri. Avem destui pe-aci, prin Londra şi au început la un moment dat să ne cam dea de furcă mie şi lui Xiaolong. Dar o să vă povestesc eu mai târziu.

Dragonii chinezeşti sunt, dimpotrivă, mult mai drăguţi. Unu la mână, ăştia nu scuipă foc. în schimb, le place apa şi ocrotesc lucrurile în loc să le fărâme. Doi la mână, dragonii chinezeşti îţi iau ochii cu trupurile lor pestriţe şi culorile strălucitoare, cu ochii ce le sclipesc ca nişte pietre preţioase. Şi mai şi zboară, răsucindu-se şi făcând giumbuşlucuri printre nori. Le place să trăiască în preajma apei, iar unii dintre ei au nişte mândreţi de palate pe fund de lac sau de râu.

N-are Xiaolong niciun palat sub apă, dar lasă că şi Turnul Londrei a fost cândva palat de regi şi mai avem şi parte de un râu baban - Tamisa - chiar la poalele zidurilor. Iar de pe acoperiş mai-mai că zăreşti marea.

Dacă vă întrebaţi cum de-a ajuns un dragon chinezesc să trăiască la Londra, o să vă lămuresc

.The Tower was built by a Norman duke (Normandy's in France) who invaded England in 1066, beat the existing king, Harold, and grabbed the crown of England for himself. He was called William the Conqueror (because he conquered the English), or William I (there were three more King Williams after him) or William the Bastard, by people who didn't like him very much, e.g. everybody he'd conquered.

Now he was King, his wife Queen Matilda thought they both needed some fancy new robes and ordered the Man In Charge Of Clothes to get some silk from France. Silk came from China and was gobsmackingly expensive because it had to be brought from the other side of the world by horses and camels along the Silk Road right across to Italy, then up to France, and then by ship to England. These days Beijing to London is 8,000 kilometres by plane in ten hours. But imagine: then it was on four legs, and the road wasn't a straight line or flat all the way, or on an asphalt road with white lines and traffic lights. It went over steppe and through dust and mud and marsh, freezing snow and burning sand, across hills and rivers - and there was no GPS and no Google Maps... How long do you think that took? More like two ***years.***

So... silk comes from China. My mate Xiaolong came from (lliina. Can you see a pattern here? (One clue: Chinese dragons can change size - they can be as big as the whole world or as small as a silkworm.)

lUil I'll let Xiaolong tell you about the day he left China, back in 11 ir year 756...

Turnul a fost zidit de un duce normand (Normandia e în Franţa) care a năvălit în Anglia în 1066,1-a înfrânt în luptă pe Harold, regele din partea locului, şi a pus mâna pe coroana Angliei. I se zicea William Cuceritorul (dacă tot cucerise Anglia) sau William I (că după ol au mai urcat pe tron trei regi cu numele ăsta) sau William Bastardul (aşa-i spuneau cei care nu prea-l aveau la inimă, cum ar fi toţi ăia pe care-i cucerise).

Acum că era rege, nevastă-sa, regina Matilda, şi-a zis că lor doi le-ar sta bine cu nişte mantii de soi. Aşa că i-a poruncit Celui ce se Ocupa de Veşminte să facă şi el rost din Franţa de nişte mătase. Mătasea asta venea însă din China şi era neînchipuit de scumpă, fiindcă trebuia adusă tocmai din celălalt capăt al lumii pe spinări de cai şi cămile, pe Drumul Mătăsii până-n Italia, apoi trecută în Franţa şi pe urmă adusă cu corăbiile în Anglia. în zilele noastre, 8000 de kilometri, câţi sunt între Beijing şi Londra, se fac în zece ore cu avionul. închipuiţi-vă numai: pe-atunci totul se aducea în spinarea unor patrupede, iar drumul nu era în linie dreaptă sau aşternut ca lumea în tot locul, necum vreo întindere asfaltată, cu marcaje albe şi cu semafoare. Dimpotrivă, trecea prin stepă, ţărână, mocirle şi smârcuri, prin zăpadă şi ger şi nisipuri arzătoare, peste dealuri şi peste râuri - şi nici vorbă de GPS sau de hărţi de la Google... Cât credeţi că-ţi lua să baţi aşa un drum? Cam vreo doi ani.

Aşa, carevasăzică... de-acolo venea mătasea, din China. Iar Xiaolong, fârtatul ăsta al meu, tot din China venea. Ei, v-aţi prins? (Haideţi că vă vând un pont: dragonii chinezeşti îşi pot schimba statura: pot să se facă mari cât lumea întreagă, dar şi mici cât un vierme de mătase.)

O să-l las însă pe Xiaolong să-ţi povestească despre ziua în care a plecat din China, demult, în anul 756...

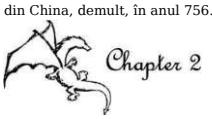

v$t was spring, and I was bored of my idle life at the Huaqing Palace near Xi'an city, where I used to bathe in the hot springs and talk to the Emperor of China and his beautiful wife. I was young and powerful, and I wanted to explore, so I said farewell and travelled down through the racing waters of the Yellow River to the Yellow Sea; the estuary is wide and deep, full of fish, the sky crowded with sea birds. So I had a fine salty breakfast, and afterwards I swam out into the great ocean to explore the world. For many years I travelled, swimming

through azure tropical seas, snatching albatrosses from the air and sharks from the water. The oceans offer great bounty for a dragon hungry for seafood: I liked the thrill of hunting angry creatures like the barracuda and the orca with their flashing teeth - and some poisonous jellyfish were delightfully spicy with their toxic tang flooding my mouth, o

— *Sra* primăvară şi mă săturasem de-aşa viaţă plictisitoare ce duceam la Palatul Huaqing din preajma oraşului Xi'an, scăldându-mă în apele ^SBt fierbinţi ale izvoarelor de pe-acolo şi flecărind cu împăratul Chinei şi cu mândra lui soaţă. Eram şi eu tânăr şi-n puteri şi-mi doream să descopăr lumea largă, aşa că mi-am luat rămas-bun şi am pornit pe apele repezi ale Fluviului Galben către Marea Galbenă; gura prin care se vărsa fluviul era largă şi adâncă, peştii mişunau, iar cerul era plin de păsări de mare. Aşa că m-am ales cu un mic dejun sărat, dar bogat, după care am trecut înot în apele marelui ocean ca să explorez. Şi-am

călătorit aşa mai mulţi ani la rând, înotând prin apele de azur ale mărilor tropicale, înhăţând albatroşi din văzduh şi rechini din ape. Oceanul îi pune pe tavă o groază de prăzi unui dragon care umblă cu limba scoasă după tot ce se poate mânca din apele lui: mă dădeam în vânt după vânătoarea palpitantă a câte unei creaturi date naibii cum e baracuda sau orca cea cu dinţi scânteietori, iar unele meduze otrăvitoare erau încântător de picante, umplându-mi gura cu veninul din —rCr: tentaculele lor.

Hunting in the oceans and exploring lands on the sea edge gave me many skills I had never needed in the mountains of China. The most valuable talent I discovered was how to become invisible. I learned to control every scale, every feather, every claw and horn and tooth on my body so that they matched the colours around them. This demands great concentration, especially when moving fast, and only an imperial dragon has the strength of will to do it.

I found that although I felt different temperatures, I could live as easily in the deep chill of the Arctic Ocean as in the blazing heat of the African deserts; the world offers few threats to a young imperial dragon…

After some years, I grew bored and wanted to be entertained by humans once more, so I swam north, following the scent of man and his activities till I reached a harbour where the air was warm and the water cool.

When night fell I came up to the surface among hundreds of boats as small as my foot, and dozens of ships twice as long as I am. Even at night people were scurrying everywhere, shouting orders and chattering in groups. Cargoes waited on shore to be carried to every corner of the world: wooden crates and soft bundles that gave off scents of cedar and cinnamon, roses and cumin. Men sweated to load piles of stone and timber; sheep, goats, horses waited to be led aboard, crying and bleating in their fear, their scent making me hungry.

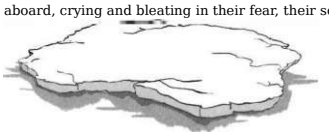

Tot vânând în adâncul oceanelor şi cercetând ţărmurile, am devenit priceput la tot felul de lucruri, dobândind talente de care n-avusesem niciodată nevoie prin munţii Chinei. Cel mai de preţ dar pe care mi l-am descoperit a fost putinţa de-a mă face nevăzut. Am învăţat să stăpânesc fiece solz, pană, gheară, corn şi colţ de pe trup aşa încât să ia culorile din jur. Chestia asta cere mare putere de concentrare, mai cu seamă când te mişti repede şi numai un dragon împărătesc are voinţa necesară pentru aşa o ispravă.

Ei, şi-am mai aflat că, oricât de rece sau de cald ar fi fost, puteam trăi la fel de bine în gerurile Oceanului Arctic ca şi în vipiile deşer- turilor africane; ce mai, pe lumea asta prea puţine primejdii îi stau în cale unui dragon împărătesc... După nişte ani, mi s-a făcut lehamite şi mi-am dorit să mă aflu din nou în preajma oamenilor, aşa c-am pornit înot către nord, luându-mă după mirosul oamenilor şi al
îndeletnicirilor omeneşti până am dat de un port în care văzduhul se arăta călduţ, iar apa - răcoroasă.

La căderea întunericului, am ieşit la suprafaţă printre sute de bărcuţe mici cât laba unui picior de-al meu şi printre zeci de corăbii, astea însă de două ori mai lungi decât mine. Chiar dacă era noapte, oamenii forfoteau pretutindeni, zbierând felurite porunci sau spo- rovăind între ei. Mărfuri de tot soiul aşteptau pe mal să fie purtate către toate colţurile lumii: lăzi din lemn şi baloturi care împrăştiau miresme de cedru şi scorţişoară, trandafiri şi chimen. Oamenii năduşeau, încărcând mormane de pietre şi de lemne; oi, capre şi cai îşi aşteptau rândul la încărcat, zbierând şi behăind de frică, în vreme ce mirosurile lor îmi stârneau foamea.

One ship lay quietly, a strange foreign ship with a yellow-haired man on the foredeck, standing guard in the light of a swaying lantern. The scents wafting from its portholes reminded me irresistibly of home, and I decided to climb aboard for a look around. Making myself as small as a sea snake, I climbed the

anchor chain, dropped to the deck and hurried across to an open hatch. I stuck my head
into the opening and breathed in the Chinese ¥
perfumes and spices from the cargo.

Suddenly there were thuds and crashes as men leapt on to the deck, shouting, laughing and cursing as they jumped about. Startled, I fell through the hatch on to something soft - a bale of red silk - and before I could change back to dragon size and scare them half to death, the hatch cover was banged shut and I was trapped in the pitch black hold.

I felt the ship sway as the sails were hoisted and it got under way. All I could do was listen to the creaking of ropes and ***shoosh*** of water, the crack of canvas and the hubbub of voices. Id wait till we were out to sea, I thought, then make my escape. I shrank to the size of a worm and burrowed right inside the silk bale where I could sleep undisturbed.

O singură corabie şedea tihnită, una străină şi ciudată, pe a cărei punte veghea un om blond, la lumina unui felinar ce se bălăbănea. Mirosurile care

veneau dinspre hublouri mi-au adus aminte negreşit de cele de-acasă, aşa că m-am hotărât să urc pe corabie ca să aflu despre ce putea fi vorba. Făcându-mă mic cât un şarpe-de-mare, m-am căţărat pe lanţul ancorei, mi-am dat drumul pe punte şi m-am grăbit către o deschizătură. Mi-am vârât căpăţâna prin trapă şi-am tras cu nesaţ pe nas miresmele de parfumuri şi de mirodenii chinezeşti aflate pe corabie.

Deodată, cu trosnete şi pocnete, oamenii au sărit pe punte, zbierând, hăhăind şi suduind la tot pasul. De-aşa sperietură, am căzut prin trapă, aterizând pe ceva moale - un balot de mătase roşiatică -, şi, până să apuc eu să mă preschimb la loc în dragon şi să-i sperii de moarte pe cei din jur, cineva a trântit chepengul deschizăturii, prinzându-mă în bezna cea neagră a calei.

De cum i-au fost întinse pânzele, am simţit corabia legănându-se şi luând-o din loc. Tot ce îmi rămânea de făcut era să ascult scâr- ţâitul frânghiilor şi pleoscăitul apei, pârâitul pânzelor şi vălmăşagul de glasuri. Mi-am zis să aştept să ieşim în larg şi abia apoi să ies la lumină. M-am făcut cât un vierme şi mi-am croit un culcuş chiar în balotul de mătase, în care puteam să dorm nestingherit.The next thing I knew I was being shaken about and then there was a blinding light and a shriek I was flung into the air and landed with a smash on a hard, cold floor. I lay stunned for a while before I realised what had happened. The bale of silk had been unrolled and a human woman, thinking I was some common worm, had thrown me off.

But where was this? It was damp and cold; everything smelled unwashed, from the floor to the humans. I was no longer at sea; this was not a ship but a building, strange, not like any place Id ever seen. The light was grey - where was the sun? I could smell water but it wasn't the ocean, and it wasn't clean. I was lost, and every instinct told me that this was not a place for a Chinese dragon.

I crept away to find a place I could hide and weep for home, for the Emperor and his wife, for the freedom of the deep oceans. I followed the scent of water, down and down through stone tunnels, till I found a deep well where water seeped up from the earth. I slid into the water and curled up at the bottom of the well, feeling the soft pulse of the cold, clean spring, and weeping salty tears until I slept."

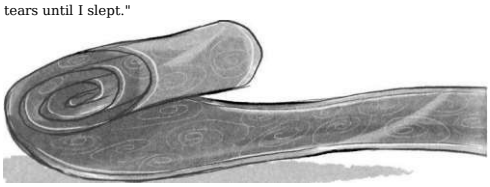

Până să mă dezmeticesc, am simţit o zgâlţâială, urmată de o năvală de lumină orbitoare şi de un chiot. Am fost aruncat cât colo şi ra-am izbit de o podea tare şi rece. Am zăcut acolo o vreme buimac până să pricep ce se petrecuse.

Balotul de mătase fusese desfăşurat şi un om de parte femeiască, crezând că-s vreun vierme ca oricare altul, mă zvârlise de nu mă văzusem.

Dar unde eram? Locul era jilav şi rece; totul mirosea a nespălat, începând cu podeaua şi terminând cu oamenii. Nu mai eram pe mare, nu mă mai aflam pe o corabie, ci într-o clădire ciudată, cum nu-mi mai fusese dat să văd. LUmina era cenuşie - unde era soarele? Simţeam eu miros de apă, dar nu era apă de ocean, după cum nici curată nu era. Mă rătăcisem şi toate simţurile îmi spuneau că locul nu era câtuşi de puţin potrivit pentru un dragon chinezesc.

Am plecat târâş să-mi caut o ascunzătoare în care să plâng după locul meu de baştină, după împărat şi după soţia lui, după libertatea adâncurilor. Am urmat mirosul de apă în jos, tot mai în jos, prin canale din piatră, până când am dat peste un puţ adânc în care apa se aduna, ieşind din pământ. M-am lăsat să alunec în apă şi m-am încolăcit pe fundul puţului, simţind zvâcnirea molcomă a izvorului rece şi curat şi vărsând lacrimi amare până am adormit.

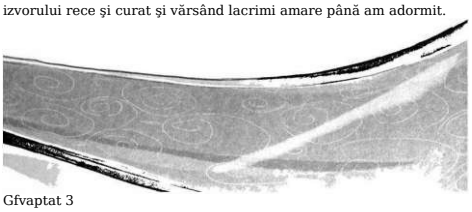

Gfvaptat 3

, it's me again - George. So, there he was, our dragon Xiaolong, stuck a million miles from home without a friend in the world. Which is where we came in - us, the mice, my family. The very first creature to meet the visitor was my ancestor, George I. That's George the First - which is what he got called after he died because he was the very first Dragon Friend: the first of many.

I'll explain more about that later. My official name is George CCCLXXXVIII, or George the 388th if you don't know how to count in Roman numerals like I do.

Before I took over the job, there were 387 Georges before me, looking after Xiaolong. The thing is, you see, that he thinks there's only ever been one mouse. Don't forget - a mouse lives about 1,350 years to every one dragon year, so we come and go too fast for him to keep up. We gave up trying to explain after several generations, so we all pretend we're the original George. Anything for a quiet life

.(Sajiitofuf 3

£Bună, eu mi-s, din nou - George. Şi-aşa cuXiaolong, dragonul nostru: se pomenise la un milion de kilometri depărtare de casă, iară niciun prieten pe lumea asta şi fară vreo şansă de scăpare. Ei, dar aici ne-a venit nouă rândul - nouă, şoarecilor, familiei mele. Primul care a dat ochii cu vizitatorul acela a fost strămoşul meu, George I. Adică George întâiul - cum i s-a zis după ce a dat colţul, fiindcă fusese cel dintâi Prieten al Dragonului: primul dintr-un lung şir.

O să-ţi explic eu mai târziu care-i şpilul. Numele meu de protocol e George al CCCLXXXVIII-lea sau George al 388-lea, dacă nu bungheşti număratul cu cifre romane, aşa cum mi-s eu în stare.

înainte s-ajung eu să văd de treaba asta, au mai fost 387 de George care l-au ocrotit pe Xiaolong. Numai că, vezi tu, el unul îşi închipuie c-alături de el a avut mereu unul şi acelaşi şoarece. Bagă şi tu la cap - un şoarece trăieşte cam 1350 de ani în fiecare an de viaţă al unui dragon, aşa că neamul nostru i se fâţâie prin viaţă mult prea repede ca să poată el să ţină pasul. După câteva generaţii, ne-a pierit cheful să tot încercăm să-i explicăm, aşa că am ajuns să ne dăm cu toţii drept George ăla de la începutul începuturilor. De, ce nu facem şi noi ca s-avem parte de o viaţă liniştită!

Let's go back to that historic day in 1086. What have we got: a Chinese dragon hiding in the depths of a well at the bottom of the tallest newest building in the most important city in the whole world. Well, it wasn't then, it was mostly mud and manure, but it soon was. What was that scrumptious word I chewed off page 387 of the dictionary?... pre-eminent, that's it. London became pre-eminent, and everyone who was anyone came here: kings, queens, emperors, czars, sultans, rajas, pashas, presidents, generals, admirals, nabobs, tycoons, VIPs, cardinals, bishops, prima-donnas, geniuses, gurus, record breakers, best-sellers - any kind of celebrity you can imagine.

Where was I? Oh, yes. When Xiaolong woke up, he was ravenously hungry. He climbed out of the well and stretched himself to quarter size,

which is about three times as long as you are tall. He shook himself, flicked the water off his tail, and sniffed in a great snuff of air, searching for anything that smelled like food.

Dragon food isn't the same as human food or mouse food. You eat crisps and chocolate and broccoli; we mice eat everything you eat plus stuff you don't, like glue and paper and soap and cardboard, and caterpillars and fly larvae and almost anything crunchy or squishy. I'm starving now, just thinking about it...

Anyway - dragons. Xiaolong told you about his seafood dinners, and we've got lots of fish in the River Thames, and there's loads of seagulls round here. I hate seagulls - all mice hate seagulls - so I was chuffed to find that just like mice are snacks for seagulls, seagulls are snacks for dragons.

Să ne întoarcem însă la ziua aceea istorică din 1086. Carevasăzică aşa: un dragon chinezesc se pitea într-un fund de puţ, în măruntaiele celui mai semeţ şi mai nou lăcaş din ăl mai de seamă oraş clin lumea-ntreagă. Ei, pe-atunci lucrurile nu stăteau chiar aşa, că unde-ţ i aruncai ochii numai glod şi gunoaie vedeai, dar avea să se facă în curând cel mai de seamă oraş. Cum era cuvântul ăla delicios de l-am ronţăit de pe pagina 387 din dicţionarul ăla?... „Preeminent", asta era! Londra a ajuns preeminentă şi toată lumea bună trecea pe-aici: regi, regine, împăraţi, ţari, sultani, rajahi, paşi, preşedinţi, generali, amirali, nababi, magnaţi, VIP-uri, cardinali, episcopi, primadone, genii, guru, doborâtori de recorduri, autori de bestselleruri - orice soi mai faimos la care te-ai putea duce cu gândul.

Dar unde rămăsesem? Ah, da. Când s-a trezit şi Xiaolong, avea o foame de lup. A ieşit din puţ şi şi-a întins mădularele de s-a făcut pe sfert din cât se putea face, ceea ce-nseamnă că era lung cam de trei ori cât eşti tu de înalt. S-a cutremurat din toate cele, şi-a scuturat broboanele de apă de pe coadă şi a tras aer adânc în piept, adulmecând orice ar fi adus a mâncare.

Mâncarea dragonilor nu-i deloc ca a oamenilor sau a şoarecilor. Uite, tu mănânci chipsuri, ciocolată şi broccoli; noi, şoarecii, mâncăm tot ce mănânci şi tu, dar şi chestii la care tu unul ai strâmba din nas, cum ar fi clei, hârtie, săpun, carton, omizi, larve de muscă şi aproape tot ce-i crocant sau moale. Numai când mă gândesc la aşa ceva şi mă taie o foame...

Cât despre dragoni... Xiaolong a apucat să-ţi povestească despre mesele pe care le lua prin mări şi oceane, iar în apele Tamisei noast re avem o mulţime de peşti, ca să nu mai spun de ciurdele de pescăruşi de pe-aici. îmi stau în gât pescăruşii ăştia - niciun şoarece iui poale să-i sufere -, aşa că mare mi-a fost plăcerea să aflu că, după cum noi, şoarecii, suntem gustări pentru pescăruşi, tot aşa şi pescăruşii suni gustări pentru dragoni.

So anyway - Xiaolong was on the sniff for some dinner, and he followed his nose to a hole in the wall. He shoved his head through and saw it was a staircase that went up and round and up and round to a tiny patch of sky miles above him. And down that staircase wafted the smell of fresh seagull.

Xiaolong snorted an excited dragon snort, and there was a terrible squeak and some scrabbling and a small and furry thing fell on his nose. Xiaolong shook his head and something grey flew off. The grey something landed upside down in a puddle and lay still. Xiaolong prodded it with one claw and the grey something opened its eyes, turned itself over, saw the dragon, squeaked and tried to run off, but running is difficult when you're pinned down by a dragon's four claws.

'Eeeeeeek!' squeaked the something, which you've probably guessed was my brave ancestor, the First George. 'Eeeeeow!' he yelled. And then something amazing happened. George started to shout 'Shove off, you big bully!' but a claw tip caught his bottom and he said 'OW!!!' instead. And that sounded like: 'SH…OW!' Which did the trick. Xiaolong thought the creature had called his nickname and that was so magical to a lost and hungry dragon that he let go of George and said hello in Mandarin. Which sounded like: ***'Nin hao. Xing hui xing hui; wu renjingpei.'***

That means: 'Hello, sir. I am most honoured to meet you; boundless respect and admiration'

Cum ziceam, Xiaolong tocmai căuta şi el ceva cu care să se ospăteze şi, luându-se după miros, a ajuns la o bortă din zid. Şi-a vârât căpăţâna pe-acolo şi-a văzut o scară care ducea în sus, tot în sus, şerpuind şi tot şerpuind, până la un petic de văzduh, cu mult deasupra lui. Şi-n jos, de-a lungul scării, ajungea până la el mirosul de pescăruş proaspăt.

Xiaolong a scos un horcăit de dragon ros de pofte, dar deodată a auzit un chiţăit cumplit, nişte râcâituri şi s-a pomenit pe nas c-un ghemotoc de blană. Dragonul şi-a scuturat capul şi ceva cenuşiu a zburat cât colo, a aterizat cu crăcii în sus într-o băltoacă şi-a rămas nemişcat. Xiaolong l-a împuns cu o gheară, iar ghemotocul cenuşiu a deschis ochii, s-a răsucit de-a stat şi el ca lumea, a văzut dragonul, a chiţăit şi a dat s-o ia la sănătoasa, dar e greu să fugi când te ţin la pământ patru gheare de dragon.

— Chiiiţ! a făcut din nou ghemotocul, care sigur v-aţi dat seama că nu era altul decât viteazul meu strămoş, cel dintâi George. Chiiiţ! a zbierat el.

Dar atunci s-a petrecut ceva cu totul nemaipomenit. George s-a apucat să răcnească:

— Fă paşi, auzi? Bestie ce eşti!

Numai că un vârf de gheară l-a împuns în dos, iar lui, în loc de asta, i-a scăpat pe gură un „AU!!!". Care a sunat ca un soi de „Ş... AU!". Şi asta a fost toată şmecheria. Xiaolong a crezut că vietatea l-a strigat pe numele lui cel scurt, iar aşa ceva pur şi simplu l-a fermecat pe un dragon ca el, rătăcit şi lihnit de foame. Drept care i-a dat drumul lui George şi l-a salutat în mandarină. Ceea ce a sunat aşa:

— ***Nin hao. Xing hui xing hui; wu ren jingpei.***

Lucru care înseamnă: „Bună ziua, domnul meu! Sunt nespus de onorat să vă întâlnesc. Cu respect şi admiraţie fară margini!"

That might sound a bit posh for saying hello to a mouse, but Chinese dragons are very grand. More royal than kings, more imperial than emperors.

George was dead impressed and didn't scarper, which was pretty brave. 'Awwwight, mate?' said George, in a bit of a squeak because he was as brave as a lion but even a lion might be a bit nervous around a dragon as big as a Number 27 bus. 'Don't know what you said there, pal, but the same to you and welcome to London.'

Then a magical thing happened, because dragons are obviously magical. Xiaolong shut his eyes tight. There was a rumble and a whoosh from somewhere inside him, and he opened his eyes, which gleamed blue like sapphires; he took a deep breath... and in a mousy London squeak, said: 'Would you Adam & Eve it, me old China?'

George was so shocked he fell over backwards. 'H-how did you do that?' he said.

Xiaolong looked really smug and said: 'How can I explain. It's like an instant language school. I can access the linguistic centres in your cerebrum...'

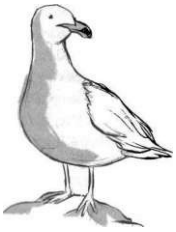

Era un mod cam prea înzorzonat de a da bineţe unui şoarece, dar dragonii chinezeşti sunt foarte maiestuoşi în purtări. Se poartă mai regeşte decât regii, mai împărăteşte decât împăraţii.

George rămăsese cu gura căscată şi n-a mai încercat să spele putina, ceea ce era o mare dovadă de curaj.

— Eşti zdravăn la cap, jupâne? i-a întors-o George, cu ceva chiţăieli, fiindcă o fi fost el curajos ca un leu, dar până şi unui leu i s-ar cam muia genunchii în preajma unui dragon mare cât un autobuz. Habar n-am ce-ai bălmăjit tu acolo, amice, dar la fel şi ţie şi bine-ai venit la Londra.

Deodată, s-a petrecut ceva magic, pentru că un lucru-i clar: dragonii ăştia sunt făpturi fermecate. Xiaolong şi-a închis ochii, strângându-şi cu putere pleoapele. Şi-a fost aşa, ca un tunet şi un şuierat venind de undeva din adâncul trupului său, pentru ca mai apoi să-şi deschidă iar ochii, care aveaulucirea albăstruie a safirelor, să tragă vârtos aer în piept şi... cu un chiţăit şoricesc de Londra, să spună:

— Să nu-ţi vină să iezi, arşice![1]

1 Dragonul foloseşte din nou *rhyming slang*, rimele argotice specifice dialectului *Cockney*, în care *China plate* („farfurie de porţelan") înseamnă *mate* („amic", „tovarăş"), iar *Adam & Eve it* („s-o Adam şi Eva") înseamnă *believe it* („s-o crezi"). Ca să păstrăm procedeul, am optat în versiunea românească pentru „iezi" ca substitut al lui „crezi" şi „arşice" în loc de „amice" (n. red.).

De-aşa surpriză, George căzu pe spate.

— Cu-cum ai făcut asta? a îngăimat el.

Xiaolong i-a răspuns plin de el:

Cum să-ţi explic eu... E ca şi cum, din senin, ai învăţa un grai străin. Pot să pătrund în mintea ta şi să îţi accesez centrii vorbirii...'Er, hang on, mate. The what centres in my where?'

"The parts of your brain where you think about what you say,' said Xiaolong.

'Oh, right.'

Anyway, George realised a dragon who'd travelled all the way to London might be after some dinner.

'You hungry, your Dragonness?'

Xiaolong's tail lashed, his sapphire eyes flashed, and there was a rumble from somewhere down his belly.

George swallowed down his instinct to run very fast from this huge toothy dragon, but he said in a quavery voice, 'What's your name, Sir?'

The dragon bowed and said: 'I am Ao Qin Xuanyu, yellow dragon lord of the Chinese Empire. But my friends call me Xiaolong.'

TU- A--------1 — — i n , and George bowed, then he lq's head; the dragon clambered

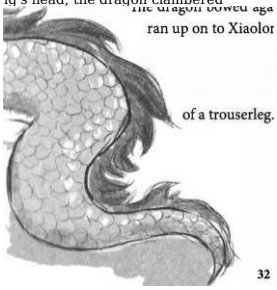

into the stone spiral and with a scraping of claws on stone, whisked up the stairs. Pop! his head . shot out of the door to the roof like a ferret out

The mouse puffed himself up and replied: 'And I am Lord George Mouse of the Royal Palace, London Town.' Then he giggled, because us mice aren't that important, and added: 'But you can call me George, or anything you like, really.'

— Hei, stai aşa, fârtate. Cum ai zis, care centri şi de pe unde?

— Părţile creierului în care te gândeşti ce să spui, l-a lămurit Xiaolong.

— Fie cum zici tu…

Oricum, George s-a prins că un dragon care bătuse atâta drum până la Londra s-ar putea să caute ceva de-ale gurii:

— Vă e foame, Urieşimea Voastră?

Xiaolong a plesnit din coadă, ochii de safir i-au scăpărat pe dată şi, de undeva din adâncul burdihanului său, s-au auzit nişte ghior- ţăieli. George de-abia şi-a stăpânit pornirea de a fugi neîntârziat din preajma namilei colţoase de dragon şi a zis cu glas tremurat:

— Cum vă numiţi, domnul meu?

Dragonul a făcut o plecăciune şi a spus:

— Sunt Ao Qin Xuanyu, nobil dragon galben al împărăţiei Chineze. Dar prietenii îmi zic Xiaolong.

Umflându-se în pene, şoarecele a răspuns:

— Iar eu mi-s nobilul George Şoarecele de la Palatul Regal, din oraşul Londrei.

George a încheiat cu un chicotit - că doar noi, şoarecii, nu suntem aşa de importanţi - şi a adăugat:

— Dar poţi să-mi zici George sau cum vrei tu, de fapt.

Dragonul a făcut o nouă plecăciune. George a făcut şi el una,

după care a zbughit-o drept în creştetul lui Xiaolong. Dragonul s-a cocoţat pe răsuceala aia de scară şi, zgrepţănând cu ghearele pe piatră, fu într-o clipită în capul scărilor. Şi poc! i-a ieşit capul pe uşa din tavan cum ţâşneşte dihorul pe cracul pantalonului.[1]It was still daylight, so George advised Xiaolong to grow small, even though they were up on the roof. 'You never know who's looking.'

So Xiaolong squeezed down to the size of a sausage dog and stole three eggs from a seagull's nest. He'd have to wait till dark to grow big enough to bag a bird. Seagulls are bigger than sausage dogs and vicious feathery mouse-murdering thugs.Era încă lumină, aşa că George l-a sfătuit pe Xiaolong să se facă mic, chiar dacă se aflau pe acoperiş.

— N-ai de unde să ştii cine se uită încoace.

Aşa că Xiaolong s-a pipernicit din nou, de-a ajuns cât un câine şoricar şi a şterpelit trei ouă dintr-un cuib de pescăruş. Ca să înhaţe o pasăre întreagă, trebuia să aştepte lăsarea întunericului - numai atunci s-ar fi putut face suficient de mare. Pescăruşii sunt mai mari decât câinii şoricari şi nişte înrăiţi ucigaşi înaripaţi de şoareci.

l Aluzie la un joc popular printre minerii din Anglia, în care participanţii î.şi bâ^au un dihor pe crăcii pantalonilor, iar câştigător era cel care izbutea să ţină animalul în pantaloni cel mai mult timp (n. red.).

(S^vapZeA, 4

^Ciaolong got used to life in the Tower, with George to keep him out of trouble and away from human eyes. The Tower was the greatest fortress in England, and the kings royal palace, so there were lots of people about all the time. Xiaolong was forever changing size and going invisible to avoid being noticed, but even a tiny Chinese dragon is a startling sight.

He was gorgeous. Xiaolong is a yellow dragon, which he says is the bestest colour to be. Actually he is more gold than yellow, specially when the sun makes his scales gleam.

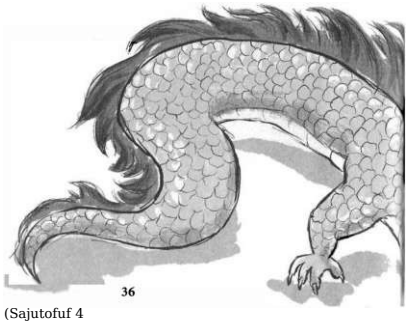

(Sajutofuf 4

9Ciaolong s-a obişnuit să trăiască în Turn şi să-l aibă alături pe George, care să-l ferească de necazuri şi să-l ţină departe de ochii oamenilor. Turnul era cea mai vajnică cetăţuie din toată Anglia şi mai era şi palatul regelui, aşa că tot timpul se perindau pe-acolo o sumedenie de oameni Xiaolong îşi tot schimba statura şi se tot facea nevăzut ca să nu sară în ochi, dar până şi un dragon chinezesc mititel e o privelişte care te lasă mască.

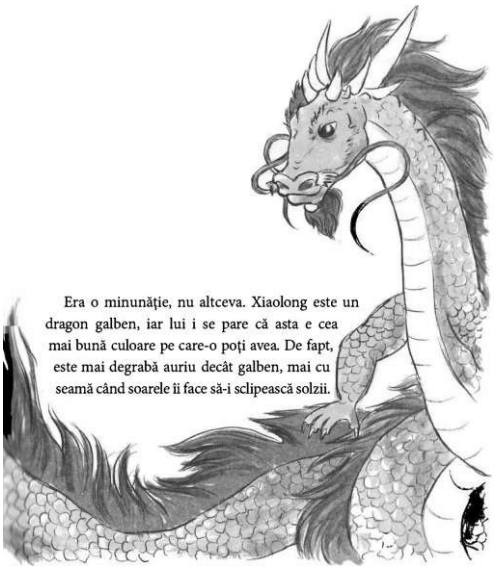
Era o minunăție, nu altceva. Xiaolong este un dragon galben, iar lui i se pare că asta e cea mai bună culoare pe care-o poți avea. De fapt, este mai degrabă auriu decât galben, mai cu seamă când soarele îi face să-i sclipească solzii.

There's a big bump on top of his head which helps him fly because he's got no wings, and he's got a huge white pearl under his chin, which flickers with pale pink flames. He's got a great big blue mane like a lion, but clean and shiny. He's got long trailing whiskers that are azure blue like a summer sky, the same colour as the crest down his back, the feathery bits at the tip of his tail, and his sixteen claws. You wouldn't lose

him in a crowd. Another thing about Chinese dragons is that they smell fabulous. Depending on how they feel, or maybe what they're thinking, they can smell of jasmine or roses, lotus flowers or cherry blossom. If they ever send off a scent of ginger, watch out - there's trouble ahead.

Xiaolong was up on the roof one evening about a week after he arrived, with George I; Xiaolong was munching on a seagull, an

d pushed them about. London was quite George had an apple core. The dragon scent of the moment was camellia flowers, one of George's favourites. Xiaolong loved the roof, especially at night when he could stretch out full size and watch the

little houses with people doing stuff just by the light of their fires, watch the ships sway at anchor in the river, and all the little boats nudging each other as the tid

equiet at night, in the year 1086. No planes overhead, no traffic, no sirens. Apart from drunken
men bellowing and furious women yelling, kids shrieking, running feet pounding, dogs howling, cats yowling, doors banging and church bells clanging, it was completely silent.

Xiaolong was muttering something in Mandarin. George stopped eating and stared at him. 'What?' he said.
Are ditamai ţuguiul în creştetul capului, chestie care-l ajută la /burai, fiindcă n-are aripi, iar sub bărbie are o perlă mare şi albă, care pâlpAic în ape de un trandafiriu stins. Are o coamă uriaşă, ca de leu, numai că albastră, curată şi lucioasă. Poartă nişte mustăţi care-i şi atârnă tic lungi ce sunt, azurii precum un cer de vară, de culoarea penelor care i se întind de-a lungul spinării, a ciufurilor din vârful cozii şi a celor şaisprezece gheare. Ce mai, nu l-ai pierde într-o mulţime. Şi mai e o chestie cu dragonii chinezeşti, şi anume că miros de-a dreptul îmbătător. După cum se simt sau poate după ce gânduri îi frământă, miros a iasomie sau a trandafiri, a flori de lotus sau de cireş. Păzea însă dacă împrăştie în jur o mireasmă de ghimbir - asta înseamnă că e o primejdie la orizont.

La vreo săptămână după ce ajunsese în Turn, într-o seară, Xiaolong era pe acoperiş alături de George I; Xiaolong molfaia un pescăruş, iar George se înfrupta dintr-un cotor de măr. Mireasma pe care o împrăştia dragonul era de flori de camelie, una dintre preferatele lui

George. Lui Xiaolong îi plăcea să stea pe acoperiş, mai ales noaptea, când putea să-şi ia statura întreagă şi să se zgâiască la căsuţele pipernicite în care oamenii se îndeletniceau cu felurite treburi doar la lumina focului, să se uite cum se leagănă pe apă corăbiile ancorate sau cum se înghiontesc între ele multele bărcuţe, îmboldite de maree. în 1086, la vreme de noapte, Londra era chiar un oraş liniştit. Nu tu avioane vâjâindu-ţi pe deasupra capului, nu tu trafic, nu tu sirene. Dacă nu puneai la socoteală zbieretele de beţivi, ţipetele furioase de femei, chiotele de copii, tropotele de paşi, urletele câinilor, mieunatul pisicilor, uşile trântite şi zăngănitul clopotelor de biserică, chiar că era un oraş pe deplin liniştit.

Xiaolong bodogănea ceva în dialectul mandarin. George s-a oprit din ronţăit şi a făcut ochii mari la el.

— Ce? a zis

.'A dragon which swims in shallow water will be attacked by shrimps,' Xiaolong translated. George was still lost. 'What are you going on about?'

Xiaolong gave him a funny look but said nothing. Chinese dragons are not only very old but very mystical, and not always helpful. But after a while he said: 'I met a man today when you were off mousing about.'

George choked on his apple. 'You did what?'

'Hush, little protector. I changed into human form and learned this man's language so I could talk to him.'

'You never said you could do that!'

'You never asked,' squeaked Xiaolong, smugly.

'Well, flabber my ghast! Which man was this, anyway? Did you squeak at him?'

Xiaolong swallowed the seagull's tail, licked his golden lips with a blue tongue, and belched. 'No. I used an appropriate voice and style of speech, little rodent. This man said he is Le Roi Guillaume. But he doesn't smell like a Roi.'

'A what?'

'A king. This man smells unwashed, and he is uncivilised. An Emperor of China would be ashamed to present himself thus, like a bear.'

'Who are you talking about?'

— George shook his head. 'What bear?'Un dragon care înoată în ape puţin adânci va fi atacat de creveţi, i-a tălmăcit Xiaolong. Numai că George tot nu s-a dumirit.

— Ce tot îndrugi?

Xiaolong i-a aruncat o privire ciudată, dar n-a scos o vorbă. Dragonii chinezeşti nu sunt numai străvechi, ci şi plini de taine şi nu întotdeauna gata să-ţi dea o mână de ajutor. După o vreme însă, a spus:

— Azi, când tu erai plecat să şoriceşti încoace şi-ncolo, m-am întâlnit cu un bărbat.

Lui George i-a rămas bucata de măr în gât.

— Ce zici c-ai făcut?

— Stai liniştit, micul meu păzitor. M-am preschimbat în om şi i-am deprins limba, ca să mă pot înţelege cu el.

— Bine, dar n-ai spus niciodată că poţi să faci aşa ceva!

— Nici tu n-ai întrebat, a chiţăit Xiaolong, umflându-se în pene.

— Ei, hai că asta le-ntrece pe toate! Dar despre cine e vorba? Ai chiţăit la el?

Xiaolong a înghiţit coada pescăruşului, şi-a lins buzele aurii cu limba lui albastră şi a râgâit.

— Nu. Mi-am potrivit după el glasul şi felul de-a vorbi, rozător mic. Bărbatul mi-a zis că era ***roi*** Guillaume. Nu mirosea însă deloc a ***roi.***

-Ace?

— Ei, adică a rege. Bărbatul ăsta miroase a nespălat şi mai c şi necioplit. Un împărat de-al Chinei ar intra-n pământ de ruşine să se-arate în lume în halul ăsta, ca un urs.

— Despre cine tot vorbeşti? a întrebat George, scuturând din cap. Ce urs?

X iaolong shook his head and sighed. "The native people call him King William. They call him other words, too...' The dragon smiled to himself, but didn't explain.

'Oh. Bill the Bastard. Yeah. The Norman. He's not very popular round here.'

My distant ancestor wasn't wrong there. William I, his son William II, and the Richards, Henrys and Edwards who had a go at being kings after them, were usually disliked by their taxpaying citizens, if not hated so much the taxpayers revolted and tried to chop their kings into small pieces. The kings thought all their citizens were revolting, but it was usually their royal courtiers who were the scary ones, because they were rich and sneaky, and all the time they were pretending to be the king's best mate, they were thinking that they'd look good in the king's fancy gold crown.

But it wasn't kings and queens who'd cause problems for Xiaolong. You'd think a dragon's a rare thing to find in London? You don't know about the British dragons who weren't going to like the idea of some smarty-pants foreigner muscling in on their manor. And they were going to make sure the gold and blue immigrant was sent packing, back to his inscrutable oriental empire. They'd give us 1,000 years of trouble... but I'm getting ahead of myself.

For now, Xiaolong and George were content, well-fed and peaceful. The two friends made their way back down from roof to basement, and while Xiaolong squeezed himself down into his cosy well, George went off to see his mouse family.

Xiaolong a dat şi el din cap şi a oftat.

— Lumea de pe-aici îi zice regele William. Bine, îi mai zic şi-n alte feluri... a adăugat dragonul, zâmbind aşa, numai pentru el, tară să dea însă alte explicaţii.

— Ah. Bill Bastardul. Mda. Normandul. Pe-aici nu prea-l are lumea la inimă.

în privinţa asta, îndepărtatul meu strămoş nu greşea. William I, fiu-său, William al II-lea, precum şi Richarzii, Henrii şi Edwarzii care s-au nevoit şi ei să fie regi în urma lor nu prea au fost iubiţi de supuşii lor, plătitori de dări, dacă nu cumva au fost chiar într-atât de urâţi, încât supuşii plătitori de dări s-au răsculat şi au încercat să-i taie pe regii ăştia în bucăţele. Regii îşi închipuiau că toţi supuşii lor erau aşa de porniţi, dar, de obicei, cei mai de temut erau propriii lor curteni, fiindcă erau înstăriţi şi vicleni şi, chiar în timp ce se prefăceau că sunt cei mai buni prieteni ai regelui, visau de fapt la cât de bine le-ar şedea lor cu mândreţea de coroană regală de aur pe cap.

Numai că nu regii şi reginele aveau să-i dea de furcă lui Xiaolong. Crezi că un dragon la Londra e vreo floare rară? Se vede că habar n-ai de dragonii de baştină, pe care nu avea să-i încânte deloc gândul că un străin înfumurat a intrat cu forţa pe moşia lor. Şi erau gata să-şi dea toată silinţa ca imigrantul acela auriu şi azuriu să fie izgonit înapoi în misteriosul lui imperiu oriental. Aveau să ne facă probleme timp de o mie de ani... dar prea am luat-o înainte.

Deocamdată, Xiaolong şi George erau mulţumiţi, cu burţile puse la cale şi liniştiţi. Cei doi prieteni au făcut cale-ntoarsă în pivniţă şi, pe când Xiaolong s-a strecurat în puţul lui cel primitor, George s-a dus să vadă de familia lui şoricească.

1 hey"d never meet again. While Xiaolong was sleeping, George mel a cat in the kitchens, and came off worse. If that's what you'd call being eaten after half an hour of torture. Us mice don't have it easy, you know.

When Xiaolong woke, he saw a row of little mousy faces looking down at him from the top of the rock. The biggest, seeing the dragon wake and uncurl himself from the pool, cleared his

throat and stepped forward. 'Hello, Mr Xiaolong, your Excellency,' he said in a shaky voice.

Xiaolong said: ***'Nin hao,*** George. Are you in good health?'

The mouse looked very nervous. 'Er, I'm not George, your Celestialness. He was my Dad but he was killed a year ago. I'm Albert and I'm your protector now^

The dragon frowned. 'Don't be silly, George. I've only been asleep for a short while. Stop playing the fool. Is this your family? Very good. Come, it's time for dinner.'

And that was it. Albert, George's eldest son, became George II and began the tradition that passed from father mouse to son mouse all the way down to me, George CCCLXXXVIII. Dragon lore was passed down the 388 generations of my family so each young George and his brothers and sisters learned all about Xiaolong and his adventures, ready for the time they had to take over as Dragon Friend, that most honourable of roles.

Anyway, Xiaolong and a string of Georges were pretty happy in the Tower, staying out of human sight - unless Xiaolong wanted to chat to people he liked the look of,

Cei doi nu aveau să se mai vadă niciodată. în vreme ce Xiaolong dormea, George a dat peste o pisică prin bucătării şi totul a ieşit prost de tot pentru el. Asta dacă aşa s-ar numi să fii mâncat după o jumătate de oră de chinuri. Ştiţi, noi, şoarecii, n-avem deloc viaţă uşoară.

Când s -a trezit, Xiaolong a dat cu ochii de un şir întreg de şoricei ţintindu-l cu feţişoarele lor de pe buza de piatră a puţului. Văzând că dragonul s-a deşteptat şi se descolăceşte, ieşind din apă, cel mai răsărit dintre ei şi-a dres glasul şi a făcut un pas înainte.

— Bună, domnule Xiaolong, Excelenţa Voastră, a zis el cu glas tremurat.

— ***Nin hao,*** George, i-a răspuns Xiaolong. Ce, nu te simţi bine?

Şoarecele părea foarte emoţionat.

— Ăăă, nu mi-s deloc George, Cerească Voastră înălţime. George era tătâne-meu, dar a fost omorât acum un an. Eu mi-s Albert şi-acum eu vă am în grijă.

Dragon s-a încruntat.

— Lasă prostiile, George. Că doar n-am închis ochii decât o clipă. Nu te mai prosti. Asta-i familia ta? Prea bine. Hai, e vremea cinei.

Şi cu asta, basta. Albert, feciorul cel mai mare al lui George, a devenit George al II-lea şi aşa s-a împământenit obiceiul, trecut din tată-şoarece în fiu-şoarece, până la mine, George al CCCLXXXVIII-lea. Cunoştinţele despre dragon au fost transmise în familia mea de-a lungul a 388 de generaţii, aşa că fiecare tânăr George, dimpreună cu fraţii şi surorile lui, a învăţat tot ce era de ştiut despre Xiaolong şi peripeţiile lui, pentru a se pregăti pentru momentul în care u rina să preia atât de măgulitorul rol de Prieten al Dragonului.

Cum ziceam, Xiaolong şi şirul acela de George trăiau fericiţi în Turn, ferindu-se de privirile oamenilor - mai puţin când Xiaolong avea chef să stea la taclale cu oameni a căror înfăţişare îl mulţumea.when he turned into a human with a shock of blue hair, golden skin, very blue almond-shaped eyes and rather strange clothes. But exotic people came to the Tower all the time to see the English king or queen, so a foreign looking stranger didn't get a second look. If he got caught out by a human before he could change shape, Xiaolong's talents for invisibility and resizing saved him from being discovered. Usually. Once he was spotted by a young Spanish princess, and once by a mad old German duke, but their screams and wild babbling about dragons was put down to being foreign and not quite right in the head, and Xiaolong got away with it.

Now and then, over the years, my ancestors asked Xiaolong why he stayed out of sight and never left the Tower. Wouldn't it be great for London to know they had such a fabulous resident?

'No, my little friend,' squeaked the dragon. "The humans here are crude and uneducated, except for the very few. They have no idea of the world outside their ordinary lives and my visible presence would only terrify them. And when humans are frightened, they become very aggressive. If I am to stay here I must remain hidden from all but the most sophisticated, like you, my little protector.'

George II didn't know what to say to that, so he just grinned, reached up with one paw and punched the dragon's little toe. 'Oh, you...'

So humans didn't have a clue, but the British dragons knew, and they watched, and plotted.Atunci se prefăcea într-un om cu o claie de păr albastru, cu piele aurie şi ochi migdalaţi, de un albastru adânc, înveşmântat în nişte straie cam neobişnuite. Dar în Turn mereu veneau oameni ciudaţi să se întâlnească cu regele sau cu regina Angliei, aşa că un străin cu un aer exotic nu făcea să se întoarcă după el prea multe capete. Iar dacă dădea peste el vreunul înainte să fi apucat să se preschimbe în om, darul lui Xiaolong de-a se face nevăzut sau de-a se pipernici îl ajuta să rămână nedescoperit. Mă rog, de obicei. Odată tot a fost el dibuit de o junăprinţesă spaniolă, iar altă dată de un duce german bătrân şi smintit, dar răcnetele şi bâiguielile lor aiurite despre dragoni au fost puse pe seama faptului că nu erau decât nişte străini nu tocmai zdraveni la cap. Aşa că Xiaolong a scăpat cu faţa curată.

Când şi când, de-a lungul anilor, strămoşii mei l-au întrebau pe Xiaolong de ce se ferea să fie văzut şi de ce nu părăsea Turnul niciodată. N-ar fi fost grozav să ştie toată Londra de ce locuitor extraordinar avea parte?

— Nu, micuţul meu prieten, a chiţăit dragonul. Oamenii de-aici sunt plini de cruzime şi de mitocănie, cu prea puţine excepţii. N-au habar de ce se petrece în afara vieţii lor obişnuite, iar vederea mea nu ar face decât să-i înspăimânte. Iar dacă le intră frica-n sân, se fac foarte violenţi. Dacă e să rămân aici, trebuie să mă ascund de toţi cei pe care nu îi duce mintea ca pe tine, micul meu păzitor.

George al II-lea n-a ştiut ce să răspundă la asta, aşa că s-a mărginit să zâmbească, să întindă o lăbuţă şi să-l împungă pe dragon în degetul cel mic.

— Ei, lasă şi tu acum...

Aşa că oamenii nu au ştiut nimica-nimicuţa, dar dragonii băştinaşi ştiau, stăteau la pândă şi unelteau.

St was almost a year after Xiaolong arrived in London when he discovered he had enemies. Making himself a secret meant that humans weren't a problem, and as he was a dragon, no birds or animals had been stupid enough to pick a fight with him. Some of the ravens could be quite cheeky, but they were just having a laugh.

So one cold, rainy night, Xiaolong and George II were on the roof, the dragon wallowing in the rain with George sheltering under his foot; Xiaolong was telling his friend about the beautiful Yang Guifei, the Chinese Emperor's wife who'd been his favourite human. 'Yu - she invited me to call her by her childhood name, which means jade, you know...'

George nodded. He'd heard this story many times.

'Yu loved lychee fruits most of all. Lychee is my favourite fruit, too, and Yu persuaded the Emperor to order the fastest couriers to bring baskets of lychees all the way from southern China to the Huaq...'

There was a loud whooshing noise behind them, and a thump. George peered through Xiaolong's claws, and squeaked in terror. Xiaolong bent his long neck to see what had scared his friend.

^Ciaolong era la Londra de aproape un an când a aflat şi el că avea duşmani. Cum se dăduse la fund, oamenii nu puneau nicio problemă şi, cum era un dragon, nu se găsea pasăre sau alt animal care să arate atâta lipsă de judecată, încât să i se pună împotrivă. Câţiva corbi se mai dedau la obrăznicii, dar numai aşa, în joacă.

într-o noapte rece şi ploioasă, Xiaolong şi George al II-lea se aflau pe acoperiş, dragonul lăsându-se bătut de ploaie, iar George adăpostindu-se sub o labă de-a lui; Xiaolong îi povestea prietenului său despre frumoasa Yang Guifei, soţia împăratului Chinei şi, dintre oameni, preferata lui.

— Yu, cum îi spuneam, căci m-a poftit s-o chem pe numele ei din copilărie, ceea ce, trebuie să ştii, înseamnă „jad"

George a dat din cap. De câte ori nu auzise povestea asta!

— Yu se dădea în vânt după fructele de litchi. Unde mai pui că fructul de litchi e şi preferatul meu, iar Yu l-a înduplecat pe împărat să le poruncească celor mai iuţi cărăuşi s-aducă la Palatul Huaqing coşuri cu litchi tocmai din îndepărtatul sud al Chi…
Dar tocmai atunci s-a auzit un zgomot ca un şuierat venind din spatele lor, însoţit de un bocănit. George s-a zgâit printre ghearele lui Xiaolong şi, înspăimântat, s-a pus pe chiţăit. Xiaolong şi-a sucit gâtul cel lung ca să vadă ce anume îi speriase prietenul.A dragon. A heavy, silvery white, angry-looking dragon stood on the parapet, leathery wings still outstretched, smoke curling from his nostrils and from between his long, dirty teeth.

Before Xiaolong could speak, another two white dragons landed on the edge of the roof, then six more, until they surrounded the two friends on three sides. Nine identical dragons, their breath stinking and the claws of their back legs digging into the stone, snarling and growling, smoke and sparks spitting from their massive jaws.

Xiaolong stood up, politely shrinking to the size of the white dragons, which were only the height of three humans. Calmly, he bowed, and was about to speak when two more dragons thumped down on the parapet - a smallish scarlet dragon with a gold stripe from throat to belly, and a huge creature, gleaming black from tongue to tail, orange flames flickering between his teeth and a ragged scar on one meaty shoulder. George could tell that all these dragons had the power to stay unseen, like Xiaolong. Different technique, but same effect.

Otherwise there would be major panic from humans every time a dragon was out and about

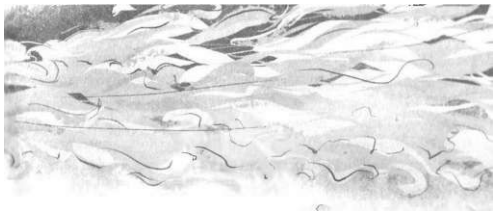

Era un dragon. O huidumă de dragon alb-argintiu, cu un aer fioros, stătea pe parapet, cu aripile pieloase încă răsfirate, cu rotocoale de fum răzbindu-i pe nări şi printre colţii lungi şi jegoşi.

înainte caXiaolong să poată rosti vreo vorbă, au mai aterizat doi dragoni albi pe marginea acoperişului, urmaţi de alţi şase, până când au ajuns să-i împresoare pe cei doi prieteni din trei părţi. Nouă dragoni identici, cu răsuflări puturoase şi cu ghearele de la picioarele din spate înfipte în piatră, mârâind şi hârâind şi scuipând fum şi scântei dintre fălcile lor uriaşe.

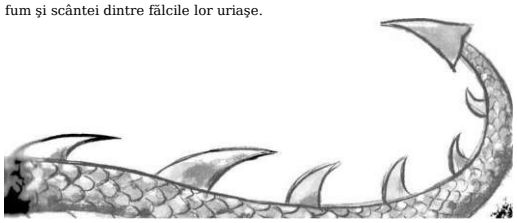

Xiaolong s-a ridicat, strângându-şi politicos

statura la cea a dragonilor albi, care erau doar cât trei oameni puşi unul peste altul. Potolit, le-a făcut o plecăciune, dar, când să le vorbească, au mai coborât doi dragoni cu zgomot pe parapet - unul mai mititel şi stacojiu, cu o vână aurie dinspre gâtlej către burdihan, şi o arătare cât toate zilele, smolit-lucioasă din vârful limbii până în cel al cozii, cu flăcări gălbui jucându-i printre colţi şi o cicatrice urâtă pe unul dintre umerii cărnoşi. Se vede treaba că toţi dragonii

ăştia aveau puterea de a rămâne nevăzuţi, ca Xiaolong. Altă tehnică, acelaşi rezultat. Altfel, de fiecare dată când s-ar fi fâţâit şi ei, chiar c-ar fi stârnit printre oameni o sperietură soră cu moartea

.Xiaolong bowed again. ***'Nin hao. Xing hui xing hui; wu renjing pei',*** he greeted them with imperial courtesy. 'I am Ao Qin Xuanyu of...'

With a flap of his leathery wings, the black dragon jumped down and trod heavily across the roof to face Xiaolong nose to nose. 'Shut up, you slinky chinky snaky worm. I heard you were called Sholling or some stupid foreign name. Anyway, I don't care. You don't belong here, and we want you out. Out of London, out of Britain and back to where you come from. We don't like foreigners here. Got enough as it is.'

As he spoke, in a voice like gravel being poured over metal that made George's whole body shudder, the black dragon poked Xiaolong's golden chest with a long claw tip. One poke for each word. 'Understand? You... go... home.'

Xiaolong didn't move a muscle except to fluff out his magnificent blue mane. 'I wish to know your name, sir.'

The black dragon looked round at his companions and laughed, fire belching lazily from his open mouth. 'Sir? Ha, ha! He knows I'm the boss.' He turned back to Xiaolong. 'Well, my foreign friend, I am Brannoc, dragon lord of Cornwall. This,' he gestured to the scarlet and gold dragon at his side, 'is Caderyn, dragon king of Wales.' He strutted round the roof, introducing dragons as he went.

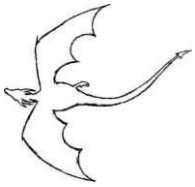

Xiaolong a mai făcut o plecăciune.

— ***Nin hao. Xing hui xinghui; wu renjingpei,*** i-a salutat el, urmând toate uzanţele unei curţi împărăteşti. Eu sunt Ao Qin Xuanyu...

Cu un fâlfâit de-al aripilor lui pieloase, dragonul cel smolit a sărit de pe parapet şi a înaintat cu paşi apăsaţi pe acoperiş pentru a ajunge faţă în faţă cu Xiaolong.

— Ţine-ţi gura, chinezoi de vierme şerpesc şi prefăcut! Am auzit că-ţi zice Şoling sau cam pe-acolo, o prostie de nume de pe-afară. Oricum, mă doare-n cot. Locul tău nu-i aici şi vrem să te cari. Şi din Londra, şi din Insula Britanică. Şi să te-ntorci de unde-ai venit. Nouă nu ne plac străinii pe-acilea. Şi-aşa avem destui.

Pe când zicea acestea, cu un glas parcă de pietriş aruncat peste fier, care îl facea pe George să se cutremure din tot trupul, dragonul cel smolit îl împungea pe Xiaolong în pieptul auriu cu vârful unei gheare lunguiețe. Câte o împunsătură pentru fiecare vorbă.

— Ai priceput? Tu... te cari... acasă.
Xiaolong nici măcar nu s-a clintit, doar minunăţia lui de coamă albastră a fâlfâit.
— Aş vrea să ştiu care vă e numele, domnule.
Dragonul cel smolit şi-a făcut ochii roată asupra tovarăşilor săi şi a râs, râgâind molcom flăcări leneşe pe botul căscat.
— „Domnule"? Ha, ha! Uite-l că s-a prins care-i şeful.
După care s-a întors către Xiaolong.
— Ei bine, prietenul meu de pe alte meleaguri, eu mi-s Brannoc, dragon lord de Cornwall. Ăstălalt, a continuat el, arătând spre dragonul de alături, stacojiu-auriu, e Caderyn, rege în Ţara Galilor.

Brannoc s-a plimbat ţanţoş pe acoperiş, prezentându-i pe rând pe ceilalţi dragoni

.'Here we have the Nine Guardians of London: Fraener, Ator, Scur, Heolstor, Grindan, Hrypa, Brant, Brecc, and Siege.' Brannoc turned back to Xiaolong, and bowed dramatically. 'At your service, your lordship.'

The white dragons snorted with laughter, dirty flames flickering. As George watched, eyes wide with terror, he noticed that although the nine white dragons looked identical, he could see differences. The one called Grindan had half an ear ripped off; Fraener had emerald eyes and gold-tipped teeth; the one called Brick or Brack or Brock had spots and stripes like an albino tabby cat. All of them had battle scars. They all had long red arrow-head tongues and red flashes under their giant bat-like wings. They were no more than four metres tall but built like warhorses, stocky, powerful, with muscles on their muscles. Standing on their hind legs, they held their forefeet in fists, ready to attack. When they spoke, George felt all the hair stand up all over his body. All nine spoke in one voice, like a chorus. "There is no home for foreign dragons here. This is Britain, ancient land of mysteries...'

Xiaolong, quivering with rage, interrupted them, his voice soft and quiet. 'Think of me as just another mystery in your mystic land, you foolish dragons. The Emperor of China was writing poetry when the Britons were grunting in the mud.' He lifted his chin and looked down his nose at the insulting Brannoc and his gang. 'I have no intention of leaving.'

— Iată-i acilea pe cei Nouă Păzitori ai Londrei: Fraener, Ator, Scur, Heolstor, Grindan, Hrypa, Brant, Brecc şi Slegc.

Brannoc s-a întors către Xiaolong, făcând o plecăciune în derâdere.

— La porunca dumitale, înălţimea Ta.

Dragonii cei albi au râs horcăind, făcând să le pâlpâie flăcările spurcate în gâtlejuri. în timp ce George se holba cu ochii căscaţi de groază, a băgat de seamă că între cei nouă dragoni albi erau totuşi ceva deosebiri, chiar dacă păreau identici. Cel pe care-l chema Grindan avea o jumătate de ureche lipsă; Fraener avea ochi de smarald şi colţi auriţi; Brick, Brack, Brocksau cum îi zicea avea pete şi dungi ca o pisică tigrată, dar albinoasă. Şi toţi erau plini de cicatrice căpătate în luptă. Aveau limbi lungi, roşii şi ascuţite ca vârfurile de săgeţi şi sclipiri roşietice sub aripile uriaşe, ca de lilieci. Erau înalţi de numai patru metri, dar vânjoşi ca nişte cai de luptă, îndesaţi, puternici, cu muşchi peste muşchi. Stând pe labele de dinapoi, şi le ţineau pe cele de dinainte încleştate în pumni, gata de luptă. Când au dat să spună ceva, George a simţit că i se face părul măciucă, pentru că toţi nouă au grăit într-un singur glas, ca un cor:

— Aici nu-i loc pentru dragoni străini. Asta-i Britania, străvechi tărâm al tainelor...

Tremurând de furie, Xiaolong le-a curmat vorba, cu glas catifelat şi stăpânit:

— Luaţi-mă doar ca pe o altă taină de-a tărâmului vostru, dragoni smintiţi ce sunteţi. împăratul Chinei scria stihuri la vremea la care britonii grohăiau, tăvălindu-se în noroi.

Şi-a săltat bărbia şi i-a privit sfidător pe Brannoc şi pe ceilalţi din ceata lui.

Nici nu mă gândesc să plec

.The nine whites snarled. Caderyn remained still, but Brannoc stood up on his powerful back legs and smashed one heavy wing into Xiaolong's side. Xiaolong staggered and nearly fell. But as he recovered, he grew to his proper size, four times as big as the aggressive British. He breathed deep, about to bellow his deepest warning, but Brannoc and all nine of the English whites sprang at him, jets of 4 fire scorching his scales, brutal claws digging into his ■ limbs, wings battering him until Xiaolong was pushed W backwards to the edge of the Tower's roof.

George couldn't keep his grip on Xiaolong's feathers and tumbled beneath the trampling dragon feet, as ^ Xiaolong, overwhelmed by the British war dragons, was ^^ forced to the edge of the roof, and fell...

Brannoc, Caderyn and the nine London W guardians flapped and skidded to stop themselves ^PH^^ plunging down after Xiaolong, then peered over (V the edge of the roof to see the golden body lying ^ \ 1 smashed on the stones below. But there was no body. No dead dragon. The Chinese enemy had vanished.

! ● Brannoc was quick to claim victory. 'Of course he's dead. We all saw it.'

The others weren't so sure. Muttering darkly, the nine whites looked around, searching for any sign of the ^^^^^^ golden foreigner. 'How do we ^^ know he's dead? Maybe he's just jj^H^ x hiding..Hrypa was the first to speak.

Cei nouă dragoni albi au prins să mârâie. Caderyn a rămas liniştit, dar Brannoc s-a săltat pe picioarele lui vânjoase din spate şi l-a pocnit straşnic cu o aripă pe Xiaolong într-o rână. Xiaolong s-a clătinat şi a fost cât pe ce să cadă. S-a îndreptat de trup şi şi-a recăpătat statura lui obişnuită, aceea de patru ori mai mare decât cea a bătăioşilor dragoni britanici. A tras adânc aer în piept, gata să-şi strige cea mai grea ameninţare, dar Brannoc şi toţi cei nouă dragoni englezi albi s-au năpustit asupra lui, şuvoaie de flăcări pârlindu-i solzii, gheare fioroase împlântându-i-se în mădulare şi lovituri de aripi abătându-se asupra lui, până când Xiaolong a ajuns să fie împins la marginea acoperişului.

George n-a mai fost în stare să se ţină aninat de penele lui Xiaolong, căzând sub labele zdupăinde ale dragonilor, în vreme ce Xiaolong, copleşit de războinicii dragoni britanici, a fost împins către marginea acoperişului şi a căzut...

Brannoc, Caderyn şi cei Nouă Păzitori ai Londrei au bătut din aripi şi au zgâriat piatra cu ghearele ca să nu alunece după Xiaolong, după care s-au uitat peste marginea acoperişului cu ochi scrutători, doar-doar or zări trupul aurit făcut zob pe pietrele de jos. Dar nici vorbă de aşa ceva. Nici urmă de dragon mort. Vrăjmaşul chinez dispăruse.

Brannoc s-a şi grăbit să-şi anunţe izbânda.

— Fireşte că-i mort. Doar am văzut cu toţii.

Ceilalţi nu erau atât de siguri. Bodogănind furioşi, cei nouă dragoni albi şi-au rotit privirile, căutând orice urmă de străin auriu.

De unde ştim că-i mort? Poate că se-ascunde... a îndrăznit Hrypa să vorbească cel dintâi.Caderyn stepped forward, his scarlet scales flashing. In a voice like wet velvet he said: 'Don't you know? These Chinese dragons melt away when they die. I saw it. I saw his body come apart and float away. He is dead, my friends. We are rid of him.'

Brannoc gave the Welsh dragon a dark look, then nodded, and leapt into the air, his black wings spreading, soaring into the rain. 'We won, boys. Forget him. Let's go!' Hooting and cheering, the nine English whites launched themselves up in Brannoc's wake, and Caderyn followed in silence.

Chinese imperial dragons are not easy to kill. As Xiaolong toppled from the roof, he felt his domed forehead glow and tingle, and he was flying. As his body lifted on the air, Xiaolong shrank and shrank until he was no bigger than a gleaming silkworm, drifting on the air currents until he landed feather soft on the soggy grass. He rushed to the shelter of the stone wall and began to make his way round to the door where he could sneak back into the Tower. He had to make sure George was all right - he'd felt the mouse fall - but staying caterpillar-sized to avoid being seen, it would take him a long time to get back up to the roof.

George had crashed to the ground and been trampled under the black foot of Brannoc. His family, who'd been watching in terror, rushed to carry him away. He was just alive, but he died that night. S'o when Xiaolong came looking for his friend, he found George - not George II but his son, George III. Xiaolong had no idea of the way we

managed things, and was hugely relieved to find that his mouse friend was unhurt.

Caderyn a păşit înaintea tuturor, scânteind din solzii lui stacojii. Cu glas de catifea înmuiată, a spus:

— Ce, nu ştiai? Odată ce pier, dragonii ăştia chinezeşti pur şi simplu se topesc. Am văzut cu ochii mei. I-am văzut trupul fărâmându-i-se şi-apoi mistuindu-se. E mort, prieteni. Am scăpat de el.

Brannoc i-a aruncat dragonului galez o privire întunecată, după care a încuviinţat cu o mişcare din cap şi, întinzându-şi aripile smolite, s-a săltat în văzduh, avântându-se în ploaie.

— Am izbândit, flăcăi! Uitaţi de el şi hai să mergem!

Hăulind şi veselindu-se, cei nouă dragoni albi englezi au pornit
în zbor pe urmele lui Brannoc. Tăcut, Caderyn se luă după ei.

Dar nu e aşa de uşor să le vii de hac dragonilor chinezeşti împărăteşti. Când Xiaolong a căzut de pe acoperiş, şi-a simţit aprin- zându-se şi zbârnâind ţuguiul din creştetul capului şi deodată s-a pomenit zburând. Iar dacă trupul îi fu săltat în văzduh, Xiaolong se făcu tot mai mic, până ajunse cam cât un vierme de mătase scăpărător şi se lăsă purtat de palele de vânt până când aterizâ uşor ca un fulg pe iarba udă. S-a repezit să se pună la adăpost la poalele zidului de piatră şi a pornit să-şi caute drumul către poarta pe care s-ar fi putut strecura înapoi în Turn. Trebuia să se încredinţeze că George nu păţise nimic - căci simţise că şoarecele căzuse -, dar, cum trebuia să rămână mic cât o

omidă, ca să nu fie văzut, avea să îi ia mult timp să ajungă din nou pe acoperiş.

George se prăbuşise la pământ şi fusese strivit de laba smolită a lui Brannoc. Familia lui, care urmărise totul cu groază, s-a repezit să-l ia de acolo. De-abia mai respira. S-a prăpădit în aceeaşi noapte. Aşa că atunci când Xiaolong s-a arătat, căutându-şi prietenul, a dat el de George, dar nu de George al II-lea, ci de fiul acestuia, George al III-lea. Xiaolong habar n-avea cum făceam de ne descurcam şi a fost foarte uşurat să afle că prietenul său şoarece nu fusese vătămat.

That is how it's been for my family, for over nine hundred years. It's an honour, sometimes exciting, sometimes fun, but always dangerous, and usually fatal. But not many creatures on this earth can say they are the protectors of an imperial dragon, let alone common-as-muckmice like us. But as my big yellow mate has said often enough for me to know it by heart, ***ma que sui xiao, wu zang ju quart.*** The sparrow is small, but complete in every essential.Aşa stau lucrurile în familia mea de mai bine de nouă sute de ani. E o onoare, uneori e chiar palpitant, alteori distractiv, dar întotdeauna primejdios şi, de obicei, se termină prost. însă nu multe dintre vieţuitoarele pământului se pot lăuda c-ar fi păzitorii unui dragon împărătesc, necum nişte prăpădiţi de şoareci ca noi. Dar e o vorbă pe care marele meu prieten gălbui mi-a spus-o de-atâtea ori, încât am învăţat-o pe de rost: ***ma que sui xiao, wu zangju quan.*** Adică: oricât ar fi de mică, o vrabie are în trupul ei tot ce-i trebuie ca să trăiască.

(Sftapfcct 6

She white dragons weren't as stupid as they looked. They were back the next day, not believing black Brannoc's boast that Xiaolong was dead.

He and the new George were having a midnight stroll along the strand at low tide, the dirty old river lapping at the dragon's feet, George perched on Xiaolong's scaly eyebrow. The dragon was now very good at his shimmering disguise, taking on the colour of the ever-changing background as he ambled. No-one noticed.

As they reached the old Roman wall, the air was shattered by a flurry of wingbeats and the ground shook as the whole gang of pale dragons landed on the damp shore all around Xiaolong. They surrounded him, pushing and shoving at him,

snarling and snorting with short bursts of flame. Xiaolong stood still and pushed back against the whites. They took a step back and stood in a tight circle, some with their feet in the water, and glared at him. George got that icy feeling down his spine when they all spoke at once.
(Scjîito^uf 6

Dragonii cei albi nu erau chiar aşa de nerozi cum s-ar fi zis. A doua zi au şi fost înapoi, nedându-i crezare smolitului Brannoc, care se făIise că Xiaolong ar fi fost răpus.

Xiaolong şi noul George se plimbau în miez de noapte pe malul Tamisei la vremea refluxului, lăturile bătrânului râu plescăind la picioarele dragonului. George stătea cocoţat pe o sprânceană solzoasă de-a lui Xiaolong. De-acum, dragonul se pricepea de minune să-şi preschimbe înfăţişarea strălucitoare, luând culoarea peisajului pe care-l străbătea. Aşa că nimănui nu-i sărea în ochi.

Când au ajuns la vechiul zid roman, o puzderie de bătăi de aripi au străpuns văzduhul, iar pământul s-a cutremurat de îndată ce toată ceata de dragoni spălăciţi a coborât din zbor pe malul mocirlos, de jur-împrejurul lui Xiaolong. L-au împresurat, împingându-l şi îmbrâncindu-l, mârâind şi horcăind şi pufnind flăcări. Xiaolong a rămas potolit, ţinându-le piept dragonilor albi. Ei au făcut un pas înapoi, rămânând totuşi într-un cerc strâns, unii dintre ei cu labele în apă, şi l-au ţintuit din priviri.

Când se porniră cei nouă să glăsuiască laolaltă,

George a simţit cum îl
trec toate răcorile

.'We are the Nine Guardians,' they chanted. 'We are the white dragon lords of London and we don't want any nasty yellow foreigners on our manor.' They spoke as one dragon, their voices different but in complete harmony with each other.

Xiaolong tilted his head pointedly. 'Where are your masters, little white worms?' he hissed. 'Are you allowed out on your own?'

Not needing wings to fly, Xiaolong lifted off his feet and curled up into the black sky, glints of gold flashing in the starlight - but the nine leapt after him, silvery wings beating to lift the heavy bodies into the sky, jets of fire lancing from their mouths in Xiaolong's direction. Then the enormous black Brannoc and his scarlet shadow Caderyn were there too, joining in the chase.

Eleven fire-breathing silver dragons dived and twisted after the writhing golden one who slipped through the air, slithering sideways to avoid the jets of flame spat in his direction. George wriggled deeper into Xiaolong's blue mane, his paws gripping the silky feathers so tight his bones ached. Xiaolong looped through his own tail, exulting in his skill, and swooped low over the sleeping town. The British came out of the mist and shot after him, spitting fire. In their rage, the dragons forgot where they were, and only thought about killing the hated foreigner. And jets of super-heated fire falling on wooden houses had only one effect: London was burning. The night was ripped apart with screams and shrieks as Londoners tried to escape the flames and save their few possessions.

— Suntem cei Nouă Păzitori, au îngânat ei. Suntem Dragon ii Lorzi ai Londrei şi nu vrem pe moşia noastră obrăznicături gălbejite de pe alte meleaguri.

Vorbeau ca un singur dragon, cu glasuri deosebite, dar în potrivire deplină unul cu altul.

Xiaolong şi-a săltat cu ostentaţie bărbia.

— Unde vă sunt mai-marii, viermişorii mei albi? a şuierat el. V-au dat voie să ieşiţi aşa, de capul vostru?

Cum nu avea nevoie de aripi ca să zboare, Xiaolong a sărit în văzduh, răsucindu-se pe cerul întunecat şi răspândind licăriri aurii la lumina stelelor. Cei nouă au ţâşnit însă după el, ridicându-şi trupurile groaie în bătăi de aripi argintii şi scuipând şuvoaie de flăcări în urma lui Xiaolong. Curând, li se alăturară şi huiduma smolită de Brannoc şi umbra lui stacojie, Caderyn.

Unsprezece dragoni argintii, scuipând cu toţii foc şi pară, s-au avântat şi s-au sucit în ceruri pe urmele celui auriu, care se frământa şi aluneca în înalturi, abătându-se într-o parte sau alta ca să se ferească din calea şuvoaielor de flăcări scuipate înspre el. George s-a afundat şi mai bine în coama albastră a lui Xiaolong, strângând cu lăbuţele atât de zdravăn penele mătăsoase, încât îl dureau oscioarele.

Xiaolong s-a strecurat prin rotocolul alcătuit cu propria-i coadă, bucurându-se peste poate de-aşa dibăcie, şi s-a năpustit în jos, înspre oraşul adormit. Dragonii britanici au răsărit dintre neguri, ţâşnind în urma lui şi scuipând foc. în furia care-i stăpânea, dragonii au uitat unde se aflau. Nu se gândeau decât la moartea străinului atât de duşmănit. Iar şuvoaiele de foc amarnic care cădeau pe casele de lemn nu au avut decât o singură urmare: Londra a ajuns toată în flăcări. Noaptea a fost sfâşiată de ţipete şi urlete pe când londonezii încercau să scape din calea flăcărilor şi să-şi pună la adăpost bruma de avut.

The battle raged for hours, dragon fire falling from the sky to set the streets ablaze. George was screaming in Xiaolong s ear. 'London's burning! London's burning!' Xiaolong could see the problem as another flame burst scorched past his toes and hit a haycart like a bomb. Xiaolong dived towards the river and sucked up a bellyful of dirty water, then turned back to the blazing town and spat a great spray over the inferno. There was a seething hiss as water turned to steam and London was enveloped in mist and smoke.

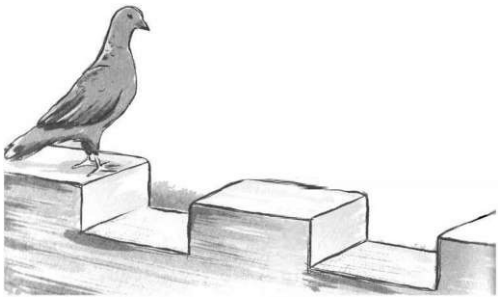

'Time to go home, George...' yelled Xiaolong, turning towards the Tower, pursued by the English brothers. Xiaolong swooped down to the roofand George jumped for safety. He cowered beneath the parapet as the pale outlines of the nine brothers flashed low over his head... and then there was a horrible silence.

The night ticked by as George counted his heartbeats, waiting for Xiaolong to come home. It was almost sunrise when a grey pigeon, her wings shot through with shimmers of mauve and green, dropped onto the roof, folding her wings and cooed with relief. A tiny gold and blue caterpillar dropped from her back; as his feet touched the roof, he grew in a flash to the size of a viper and joined George under the parapet.

"Thank you, Vespasia,' he called to the pigeon, who dipped her head in his direction. 'Any time, Xiaolong,' she called as she took off, wings clapping, and swerved towards the river. 'What happened?' asked George, frantic to know.

Lupta încrâncenată a durat ore întregi, flăcările dragonilor pră- vălindu-se din ceruri şi aprinzând străzile. George s-a apucat să strige la urechea lui Xiaolong:

— A luat foc Londra! A luat foc Londra!

Xiaolong a văzut cum stau lucrurile chiar când o nouă izbucnire de flăcări, pârlindu-i degetele, a nimerit ca o bombă într-o căruţă de fân. Xiaolong s-a aruncat din zbor înspre râu, şi-a umplut burdihanul cu apă murdară şi pe urmă s-a întors deasupra oraşului şi a deşertat o ploaie torenţială asupra acelui iad. S-a auzit un şuierat ca la datul în clocot pe când apa se prefăcea în abur, iar Londra a fost cuprinsă de ceaţă şi fum.

— E timpul să ne-ntoarcem acasă, George... a răcnit Xiaolong, îndreptându-se către Turn, cu fârtaţii englezi pe urmele lui.

Xiaolong s-a lăsat pe acoperiş, iar George a sărit să se pună la adăpost. A apucat să se ghemuiască îndărătul parapetului taman când siluetele abia întrezărite ale celor nouă fârtaţi îi şuierară pe deasupra capului... apoi s-a aşternut o linişte cumplită.

George şi-a petrecut noaptea ţinându-şi socoteala bătăilor de inimă şi aşteptându-l pe Xiaolong să se întoarcă acasă. Abia spre zori, un porumbel sur, cu aripi vârstate în violet şi verde, se lăsă pe acoperiş, strângându-şi aripile şi gângurind a uşurare. O omidă plăpândă, vopsită în auriu şi albastru s-a desprins din spinarea porumbelului; atinse cu picioruşele acoperişul şi crescu pe dată cât o năpârcă, alăturându-i-se lui George la adăpostul parapetului.

— Îţi mulţumesc, Vespasia, i-a strigat năpârca porumbelului, care şi-a plecat capul înspre ea.

— Şi-altă dată, Xiaolong, i-a răspuns porumbelul, luându-şi zborul şi îndreptându-se spre râu.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat George, arzând de curiozitate.

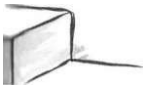

'Hush, my furry friend,' said Xiaolong in his familiar mousy squeak. 'All is well, for now.'

'But...'

'I'm hungry. We will go to the kitchens. I must stop eating birds: they are intelligent, thoughtful creatures and are inclined to be friendly. I have

never conversed with a pigeon before. Vespasia is quite a philosopher and has a wide network of contacts. The ravens are also blessed with cerebral talent despite frittering their potential on low comedy and practical jokes.'

George was hopping on his back legs with frustration. 'What about the dragons?' he yelled.

'Ssshhh…' hissed Xiaolong. 'Keep quiet. They are listening.' He picked up the mouse in one clawed foot and placed George on top of his head. 'We will go, we will eat, we will talk.'

Eating sounded good to George. One thing at a time

— .Şşş, prietenul meu îmblănit, i-a spus Xiaolong cu glasul său obişnuit, de şoarece chiţăitor. Până una-alta, totu-i în regulă.

— Bine, dar...

— Mi-e foame. Să ne ducem la bucătării. Trebuie să mă las de mâncat păsări: sunt nişte vietăţi grijulii, inteligente şi prietenoase din fire. N-am mai stat de vorbă cu niciun porumbel până acum. Vespasia e un filosof în toată puterea cuvântului şi cunoaşte o droaie de lume. Nici corbii nu-s lipsiţi de virtuţi intelectuale, măcar că-şi risipesc bunătate de talent cu bufonerii de neam prost şi glume nesărate.

Nemulţumit, George ţopăia pe lăbuţele din spate.

— Dar cu dragonii cum a rămas? a izbucnit el.

— Şşş... a şuierat Xiaolong. Fă linişte, că ăştia trag cu urechea.

L-a cules pe George în căuşul unei labe pentru a şi-l aşeza mai apoi pe creştetul capului.

— Acum plecăm de-aici, mergem şi mâncăm, iar de vorbit, o să vorbim pe urmă.

Lui George îi surâdea chestia cu mâncatul. Ce mai, fiecare treabă la rândul ei.

'good medicine tastes bitter,' saidXiaolong, as he stretched out on a sunny windowsill. George III was feeling smug since the dragon had eaten one of the kitchen cats for breakfast, and every mouse knows that the only good cat is a dead cat. George had eaten a walnut, the end of a carrot and the

corner of a parchment document, and his stomach was bulging. 'Whose medicine?' he asked.

The dragon belched and picked a ginger whisker out of his teeth. 'The white dragons. I beat them, and they didn't like it. It is better for them to recognise superiority, but I fear they will resist the truth.'

He was right, my imperial mate. The British dragons didn't like it, and for the next six hundred years they kept coming back for more. Whenever black Brannoc and his gang attacked Xiaolong, it was London that suffered. Sometimes the British dragons would set fire to London's wooden buildings, sometimes Xiaolong would get a bit keen when he put the fires out, and drown the fragile town or blow it down.

— Doctoria bună e amară, a zis Xiaolong, tolănit pe un prichici de fereastră în bătaia soarelui.

George al III-lea era tare mulţumit că dragonul se înfruptase la masa de dimineaţă cu una dintre pisicile de la bucătărie - doar ştie toată şoricimea că nu-i pisică mai bună decât aia care nu mai e. George mâncase o nucă, capătul unui morcov şi un colţ din pergamentul unui document, iar acum puteai bate darabana pe burta lui.

— Doctoria cui? a întrebat el.

Dragonul a râgâit şi şi-a scos dintre colţi un fir de mustaţă roşcată.

— Ziceam de dragonii ăia albi. I-am bătut şi nu le-a căzut deloc bine. Bine ar fi să recunoască odată că sunt mai presus de ei, dar mă tem că n-o să se-mpace cu adevărul.

Avea dreptate fârtatul meu împărătesc. Dragonilor britanici nu le-a picat bine, aşa că, şase sute de ani de-atunci încolo, s-au tot întors şi au tot mâncat bătaie. Şi, de fiecare dată când smolitul de Brannoc şi ceata lui năvăleau asupra lui Xiaolong, tot Londra era cea care trăgea ponoasele. Uneori, dragonii băştinaşi dădeau foc clădirilor din lemn ale oraşului; alteori, Xiaolong, din prea marea lui dorinţă de a stinge pârjolul, pur şi simplu îneca amărâtul de oraş sau îl facea una cu pământul

.They did it again in 1135, burning half the town, and in 1212 when the fire they started killed more than 3,000 humans, but it was in the autumn of 1666 that they made their worst attack

For 300 years, London's biggest problem had been the Black Death, or what the boffins called bubonic plague, which hit the whole of Europe and wiped out about half the humans in its first visit, and lots more every time it came back Not nice. Really, really horrible, a disgusting, smelly, painful way to die with no cure and not even a paracetamol or a sticking-plaster. The best painkiller was a hammer on the head. That would stop the agony permanently, but nothing else helped.

By 1666 London was a huge city, with nearly half a million humans living there, all squished together in tall wooden houses on filthy narrow streets so the Black Death bugs had a real party of it, leaping from rat to rat, then rat to human, then human to human until about a quarter of all the people in the city had snuffed it. It was late summer, hot as Hades and everything stank much, much worse than the normal London stink (Humans are much dirtier than any animal, and make everything around them filthy, too; even these days, with shower gel and antibacterial wipes and washing machines. Look at the [1] mess you've made of Planet Earth. And you call pigs and rats dirty!)

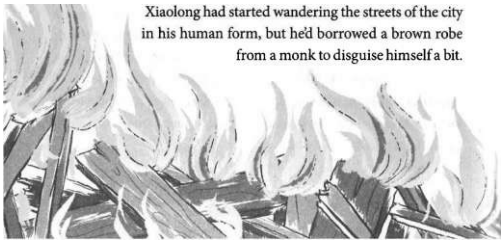
Xiaolong had started wandering the streets of the city
in his human form, but he'd borrowed a brown robe
from a monk to disguise himself a bit.

Aşa s-a petrecut şi la 1135, când dragonii au mistuit cu focul lor jumate de oraş, dar şi la 1212, când în flăcările stârnite şi-au pierdut viaţa 3000 de oameni. Cel mai mare prăpăd s-a petrecut însă în toamna lui 1666.

Timp de 300 de ani, marea nenorocire a Londrei fusese Moartea Neagră sau ceea ce ăi de şi-au tocit coatele pe cărţi au numit ciumă bubonică, boală care a lovit întreaga Europă şi a ras de pe faţa pământului cam jumate din toată omenirea numai la prima ei izbucnire, nimicind mulţi alţi nefericiţi de fiecare dată când lovea din nou. Lucru deloc drăguţ. Era groaznic de-a dreptul, o moarte scârboasă, rău mirositoare şi dureroasă, de care nu scăpai cu niciun leac - nu puteai nici măcar să iei un paracetamol sau să-ţi pui un plasture. Cel mai sigur calmant era un baros ars în moalele capului. Asta te scăpa pe veci de chinuri - în rest, nimic nu era de ajutor.

La 1666, Londra era un oraş uriaş, cu aproape jumătate de milion de oameni trăind între zidurile sale, înghesuiţi cu toţii prin case înalte din lemn, pe străzi înguste şi jegoase. Trai pe vătrai pentru microbii Morţii Negre, care săreau de la guzgan la guzgan, de la guzgan la om şi de la om la om, până când aproape un sfert din toţi locuitorii oraşului a dat ortul popii.

Era spre sfârşitul verii, cald ca-n iad şi toate în jur duhneau, mult, mult mai rău decât duhnea Londra de felul ei. (Oamenii sunt şi mult mai

jegoşi decât orice alt animal şi mai şi îngăleazăă toate cele din jur; chiar şi-n zilele noastre, când ai parte de gel de duş, de şervețele antibateriene şi maşini de spălat. Uitaţi-vă şi voi în ce hal aţi adus planeta Pământ. Şi mai ziceţi că porcii şi şobolanii sunt murdari!)
Cu înfăţişare de om, dar, chiar şi aşa, purtând o rasă cafenie luată cu împrumut de la un călugăr, cât să se ascundă şi el cât de cât,

Xiaolong luase obiceiul să bată străzile oraşului.

There wasn't much he could do to stop people suffering, but he went into houses where the doors had a red cross painted on them, which meant someone inside had the plague. Xiaolong left George outside, just in case, and the mouse watched through the window as the monk' talked to the dying person and their family. George never heard what he said to them, but it always calmed them. Maybe there was something in his eyes, too, because they all stared into his face like they were hypnotised. Xiaolong left everyone smiling, or sleeping, or both. Chinese dragon magic.

Xiaolong had just got a pie for lunch in Pudding Lane, a tiny street full of bakeries, and the place was super-hot, ovens blazing away on this roastingly hot day. The two friends walked the few yards to the river's edge to eat their lunch, Xiaolong smuggling bits of piecrust to George, hidden away in the sleeve of the monk's robe. Out of nowhere came a great whoosh of wings and dirty splashes of river, as Brannoc, Caderyn and all nine whites landed in the lapping water.

'We've just found out something very interesting,' hissed Brannoc. He lowered his huge black head to stare Xiaolong in the eye. 'We've discovered where this Black Death plague, that's been killing British people and British animals and destroying British way of life, came from.'

Xiaolong raised an eyebrow. 'You finally learn something. Bravo.'

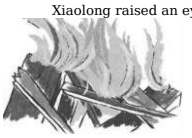

Brannoc snarled, flames singeing Xiaolong's robe and making George squeak in alarm. 'You... you evil, diseased, filthy foreigner - it was you who brought pestilence to England!'

Nu putea face el mare lucru pentru a curma suferinţele oamenilor, dar intra în casele mânjite pe uşi cu câte o cruce roşie, ceea ce voia să spună că înăuntru zăcea careva bolnav de ciumă. Pentru orice eventualitate, Xiaolong îl lăsa pe George afară, iar şoarecele privea pe fereastră la călugărul care stătea de vorbă cu cel aflat pe patul de moarte şi cu familia acestuia. George nu auzea niciodată ce le spunea dragonul, dar vorbele lui îi linişteau întotdeauna. Poate că era şi ceva în privirea lui, fiindcă toţi se uitau drept la el, ca hipnotizaţi. Xiaolong îi lăsa pe toţi ai casei zâmbind sau dormind sau şi una, şi alta. Ce mai, farmece de dragon chinezesc!

Odată ajunşi pe Pudding Lane, o străduţă ticsită de brutării, încinsă la culme de la cuptoarele aprinse, dar şi de la vipia unei zile toride de vară, Xiaolong a făcut rost de o plăcintă pentru prânz. Cei doi prieteni au mers câţiva metri, până la malul râului, ca să-şi ia şi ei masa. Xiaolong îi strecura lui George, ascuns în mâneca rasei de călugăr, bucăţele din coaja plăcintei. Din senin, le-a ajuns la urechi o vijelie iscată de zbateri de aripi şi plescăituri în apa împuţită a râului: Brannoc, Caderyn şi cei nouă dragoni albi se lăsaseră din zbor în apa tulbure.

— Tocmai am dat peste o chestie foarte interesantă, a şuierat Brannoc, aplecându-şi uriaşa căpăţână smolită pentru a-l privi adânc în ochi pe Xiaolong. Tocmai am aflat de unde-a venit nenorocita asta de Moarte Neagră, care prăpădeşte oamenii şi animalele de pe Insula Britaniei, dând peste cap felul de viaţă britanic.

Xiaolong şi-a ridicat o sprânceană.

— Mda, în sfârşit aţi învăţat şi voi ceva. Bravo!

Brannoc a scos un mormăit, pârlind cu limbi de foc rasa lui Xiaolong şi facându-l pe George să chiţăie speriat.

— Tu... străin nenorocit, bolnav şi-mpuţit! Tu ai adus molima în Anglia!

Xiaolongs eyes flashed. 'I think not, Brannoc. I was here three hundred years before the Black Death came to this land from across the water. If your brain were capable of simple reasoning you would know...'

Fast as a cat, Brannoc lashed out at his golden enemy with a clawed foot but Xiaolong somehow leaned back as though relaxing, and the black talons missed their mark.

"The plague comes from China, you greasy slit-eyed worm,' Brannoc spat, gobbets of flame riding on his words.

Xiaolong transformed to his dragon self, growing to twice Brannoc's height. His eyes were blazing and his voice hit George's ears like hammers. 'You have black hearts and black minds, whatever the colour of your scales, British serpents. You see only filth, you attract only filth, and you emit only filth. It is no wonder this island is polluted and plague-ridden with you in its soul!'

The hatred and rage of all twelve dragons boiled over in a deathly roar as gold, black, red and white launched into

the air over London. Brannoc unleashed a lightning bolt at Xiaolong, but the Chinese dragon had removed himself and George before the lightning moved through the space where they had been. George could never explain it: 'It felt like I'd been stretched and squeezed and exploded all at the same blink of a glimpse of a thought of a fraction of a moment that should have hurt but didn't,' he'd tell his family later

.Ochii lui Xiaolong au scăpărat.

— Nu prea cred, Brannoc. Eu unul am ajuns aici cu trei sute de ani înainte ca Moartea Neagră să dea iama în ţara asta, venind de peste ape. Dacă mintea aia a ta ar fi în stare să judece, ai şti...

Iute ca o pisică, Brannoc a şi repezit înspre vrăjmaşul său auriu o labă cu ghearele întinse, dar Xiaolong s-a dat înapoi, ca şi cum s-ar fi întins pe spate, la odihnă, iar ghearele smolite îşi ratară ţinta.

— Ciuma vine din China, vierme jegos, cu ochi lunguieţi, s-a stropşit Brannoc, însoţindu-şi vorbele cu pale de foc.

Xiaolong s-a preschimbat în dragon, facându-se de două ori cât Brannoc. Ochii îi scăpărau, iar glasul său i-a tunat lui George în urechi:

— Şi inimile, şi minţile vă sunt negre, oricare v-ar fi culoarea solzilor, năpârci britanice. Nu vedeţi decât murdărie, nu atrageţi decât murdărie şi nu răspândiţi în jurul vostru decât murdărie. Nici nu-i de mirare că insula este otrăvită şi cuprinsă de boală, cu voi în inima ei!

Ura şi furia celor doisprezece dragoni au dat pe-afară, înmănuncheate într-un răget. Aurii, smoliţi, stacojii şi albi, s-au înălţat cu toţii în văzduh deasupra Londrei. Brannoc a slobozit un fulger înspre Xiaolong, dar dragonul chinezesc s-a dat în lături, luându-l cu el pe George, înainte ca fulgerul să străbată cerul până la locul în care se aflaseră. George n-a fost niciodată în stare să lămurească ce s-a petrecut:

Am simţit aşa, ca şi cum aş fi fost tras şi stors şi împrăştiat în cele patru zări, toate astea la un loc, în aceeaşi clipită a unei străfulgerări a unui gând al unei frânturi de moment, care ar fi trebuit să doară, dar n-a durut, avea el să le

povestească alor săi mai
târziu

.Brannoc's lightning bolt hit the pie shop in Pudding Lane. The explosion atomised the oven, the pies, the shop, six customers, the baker, the baker's son, the baker's cat and the rat too fat to escape. The blaze engulfed the neighbouring buildings and spread through the dry timbers of the streets around.

The British dragons had gone mad with rage, fixed only on killing their enemy, and hurled firebolts at Xiaolong who was not flying but relocating himself in the air, shifting so fast that George, who'd wound strands of blue dragon hair around himself to stay on board, couldn't see anything but blurred dragon shapes in slow motion.

The City of London was an inferno, the wooden buildings burning like paper and stores of flour in every bakery going off like bombs, wax igniting at candle-makers, barrels of oil, vats of brandy, gin and whisky exploding... Every office and archive full of paper, every timber merchant and furniture maker... the Great Fire of London ate everything in its path. Sparks flew, flames leapt, burning liquids were rivers of fire.

Xiaolong halted in mid-air and turned on his attackers, roaring at them with words only dragons could hear. Humans heard only the crack and rip and crash of thunder overhead and saw nothing of the battle above them. 'Stop, you murderous fools!' Xiaolong bellowed at the British

dragons. 'Halt your attacks! You will not hurt me but you are destroying the city you are sworn to protect! Look at your work!'

Fulgerul lui Brannoc a lovit plăcintăria de pe Pudding Lane. Explozia a făcut praf şi pulbere cuptorul, plăcintele, plăcintăria însăşi, şase muşterii, pe plăcintar, pe fiul acestuia, pisica plăcintarului şi un şobolan prea gras ca să mai scape. Vâlvătaia a cuprins şi casele vecine, întinzându-se pe străzile din jur, podite cu lemn uscat.

Dragonii băştinaşi se smintiseră de-atâta furie, urmărind cu tot dinadinsul să-şi omoare duşmanul, şi scuipau limbi de foc în urma lui Xiaolong, care nu mai zbura, ci doar îşi schimba locul în văzduh. Atât de iute se mişca, încât George, care se căptuşise de jur-împrejur cu smocuri de păr albastru de-al dragonului ca să nu cadă, nu zărea mai nimic, în afara unor siluete ceţoase de dragoni, parcă mişcându-se cu încetinitorul.

Cetatea Londrei ajunsese un adevărat iad: clădirile din lemn se mistuiau în foc precum hârtia, proviziile de faină din fiecare brutărie săreau în aer ca nişte bombe, ceara se aprindea în atelierele lumânărarilor, butoaiele cu untdelemn, vedrele cu rachiu, gin şi whisky săreau şi ele în aer... Toate cancelariile şi arhivele ticsite cu hârtii, toate depozitele de cherestea şi toate tâmplăriile... Marele Incendiu din Londra a mistuit tot ce a întâlnit în cale. Scânteile zburau încolo şi încoace, flăcările înaintau în salturi, iar tot ce era lichid şi ardea s-a preschimbat în râu de foc.

Xiaolong a rămas în văzduh şi s-a întors împotriva atacatorilor săi, răcnind la ei cu vorbe pe care numai urechile de dragon le puteau auzi. Oamenii n-au auzit decât trosnete, pârâituri şi bubuit de tunet venind de undeva de deasupra lor, fară să vadă ceva din lupta care se dădea în înalturi.

— Opriţi-vă, criminali smintiţi! a strigat Xiaolong la dragonii britanici. Conteniţi-vă atacurile! Pe mine tot n-o să mă atingeţi, dar o să prăpădiţi taman oraşul pe care aţi jurat să-l păziţi! Uitaţi-vă şi voi la ce-aţi făcut!

Caderyn was the first to pull up from the attack and hovered, scarlet wings beating; the nine whites slowed and flew

flames rose hundreds of feet in the air, licking
Brannoc screamed back at Xiaolong, still full of rage. 'This is your doing,
you yellow maggot! You started it!'

Xiaolong hissed at him. 'I breathe no fire, you brainless worm! I have lived in peace here, disturbed only by your blind hatred, ignorance and aggression. Attend to your city, which you are destroying, and leave me in peace!'

With a flick of his blue-fringed tail, Xiaolong turned away from the burning city and flew back to the Tower, swooping down on the river to gather up tons of water which he sprayed over the buildings between the Tower and the fire. 'I will not let the Tower burn, George,' the dragon said to his small friend as he swooped down on the river again and again.

'What about the rest of the city?' squeaked George into Xiaolong's ear.

'Let the Guardians do their job. They sowed destruction, so let them reap the harvest.'

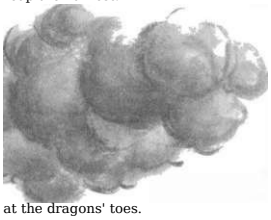

at the dragons' toes.

The fire burned for days, destroying almost everything within the city walls. No-one knew how many humans died, and no humans cared how many animals died.

Caderyn a fost primul care a încetat să mai dea năvală şi a rămas să plutească în văzduh, fâlfâindu-şi aripile stacojii; cei nouă dragoni albi s-au domolit şi ei şi şi-au continuat zborul în cercuri

strânse, privind în jos către oraşul lor în timp ce flăcările se săltau la zeci de metri în văzduh, ajungând până la labele lor.

Brannoc a zbierat la Xiaolong, încă stăpânit de furie:

— Asta e numai din vina ta, vierme gălbejit! Tu ai stârnit totul!

Xiaolong i-a şuierat la rândul său:

— Eu nu scuip foc, vierme cu cap sec! Am trăit în pace în locurile astea şi n-am fost stârnit decât de ura voastră oarbă, de prostia şi cruzimea voastră. Aveţi grijă mai bine de oraşul vostru, ăsta pe care-l prefaceţi în ruine, şi daţi-mi pace!

Cu o scuturătură a cozii lui albastre şi franjurate, Xiaolong s-a îndepărtat de oraşul rămas pradă flăcărilor şi a pornit în zbor înapoi spre Turn, lăsându-se în jos, asupra râului, pentru a sorbi un belşug de apă, pe care a aruncat-o peste casele dintre Turn şi linia focului.

— N-o să las eu Turnul să ardă, George, i-a spus dragonul micului său prieten în vreme ce sorbea din nou şi din nou din apa râului.

— Dar cum rămâne cu restul oraşului? a chiţăit George la urechea lui Xiaolong.

— Păi să-şi facă şi Păzitorii ăia datoria. Ei au semănat prăpădul, ei să culeagă roadele.

Focul a ţinut zile de-a rândul, nimicind aproape tot ce se afla între zidurile oraşului. Nimeni n-a ştiut câţi oameni au pierit şi niciunui om nu i-a păsat câte animale s-au prăpădit.Inside the Tower, everyone was unhurt: the lions, eagles, wolves, bears and monkeys in the Towers zoo, as well as the locals - the ravens, pigeons, swans, ducks, squirrels, mice and - yes, even the cats - were kept safe by Xiaolong and the brave Yeoman Warders who guarded the place.

That was the last time the British dragons breathed fire to attack Xiaolong. It had only taken them six hundred years to work out that they were doing more harm than good, the idiots. Dragons are magical creatures, but not always very bright. Not even Xiaolong, as my family would find out.în Turn, toate vieţuitoarele au rămas însă tefere: leii, vulturii, lupii, urşii şi maimuţele din grădina zoologică, dar şi cele care erau de-ale casei. Corbii, porumbeii, lebedele, raţele, veveriţele, şoarecii şi, ei bine, chiar şi motanii au fost ocrotiţi de Xiaolong şi de vitejii ***Yeoman Warders,*** gardieni ai locului.

Iar aceea a fost şi ultima oară când dragonii britanici au scuipat foc pentru a-l înfrunta pe Xiaolong. Le luaseră idioţilor ălora şase sute de ani ca să priceapă că faceau mai mult rău decât bine. Dragonii sunt făpturi fermecătoare, dar nu-i duce capul întotdeauna. Nici

măcar pe Xiaolong, după cum
avea să afle familia mea

(Bflapte^ 8

£Phew. That was all a bit intense, wasn't it? That's what you get if you hang around dragons, and live in the building that was at the heart of English history. Asking for it, weren't we?

After the Great Fire, London was a lot quieter and a lot emptier for a few months. Then it was all go, hammers and saws and mallets and lots of shouting as people got down to work rebuilding the city. You humans don't give up, do you?

After watching Londoners for six hundred years, Xiaolong was getting an idea of how tough and bloody-minded they were. Maybe it's just humans, who are pretty much the same the world over. After a disaster, they whinge a lot for ages, then they get going again.

So London got built all over again, but not in wood this time. Bricks, stones, cement - no more wood and straw. No more big fires, then, and no more plagues, because the fire had killed the rats and all their fleas, and incinerated all the filth. New rats and new fleas
and new filth arrived, but it was cleaner filth.

(Eapitcd!u£ 8

! Tare palpitant a mai fost, nu-i aşa? Păi aşa e când te afli în preajma unor dragoni şi locuieşti în clădirea care a stat în miezul istoriei Angliei. E ca şi cum ţi-ai fi facut-o cu mâna ta, nu?

După Marele Incendiu, pentru câteva luni, Londra a fost mult mai liniştită şi mult mai pustie. Pe urmă totul a luat-o razna: cu baroase,

fierăstraie, maiuri şi strigăte cu nemiluita, oamenii s-au apucat să pună din nou oraşul pe picioare. Voi, oamenii, nu vă daţi bătuţi niciodată, nu?

După ce, timp de şase sute de ani, îi cercetase cu atenţie pe locuitorii Londrei, Xiaolong a priceput câte ceva despre cât de îndărătnici şi de încăpăţânaţi erau ei. Dar poate că aşa-s oamenii, cam la fel peste tot în lumea asta. Se smiorcăie îndelung după câte o nenorocire, dar, până la urmă, se adună şi o iau de la început.

Aşa că şi Londra a fost înălţată la loc, dar, de data asta, nu din lemn. Doar din cărămizi, pietre şi ciment, fară lemne şi paie. Nici n-au mai izbucnit pârjoluri amarnice, după cum nici vreo ciumă, căci focul omorâse toţi şobolanii şi toţi puricii lor, prefacând în cenuşă toată murdăria. S-au înfiinţat ei şobolani noi, cu purici noi cu tot, şi-au apărut şi noi gunoaie, dar jegul era... ceva mai curat.

London went back to its old games and plots and politics, but this time it was more talk and less fighting. Of course there was still a bit of revolting and assassinating going on, but humans had learned that endless talking was more fun and less lethal, as a general rule.

Even the British dragons had learned something. They didn't stop their war on Xiaolong, but after destroying the city they were supposed to protect, even Brannoc's gang of dimwits realised that the fire-breathing had to stop. So when they next came round to play, all they could do was chase Xiaolong round the sky, shouting insults, until he got bored and vanished.

It took the Brits nearly a hundred years to work out their next battle plan. At the very beginning of 1750, while winter still gripped England, people started seeing amazing colours in the night sky. Huge arches of blood-red light, like a rainbow from hell, were described by excited humans, or undulating fiery waves like enormous silk curtains, streaming with orange and yellow and scarlet light, they said. Xiaolong explained it to George CCLXV, who'd missed these flights because of an injury (clawed while escaping the kitchen cat). As usual, they were up on the roof of the Tower.

'Brannoc and his friends are going to be more difficult to defeat, little friend. They have taught themselves a new trick. They have the fire within, and they have learned to use it better.' Xiaolong told him the whole story.

86

Londra s-a întors la vechile ei năravuri, uneltiri şi jocuri politice, dar, de data asta, a început să se discute mai mult şi să se dea cu parul mai puţin. Firește, mai aveai parte, când şi când, de câte o revoltă, de câte un omor, dar, ca regulă generală, oamenii au învăţat că discuţiile nesfârşite erau mai distractive şi mai puţin aducătoare de moarte.

Până şi dragonii britanici băgaseră câte ceva la cap. Nu au renunţat la războiul împotriva lui Xiaolong. Dar, după ce prăpădise oraşul pe care ar fi trebuit să îl apere, până şi ceata de nătângi a lui Brannoc şi-a dat seama că trebuia s-o termine cu scuipatul focului. Aşa că următoarea dată când s-au arătat, gata să-şi facă numărul, dragonii n-au putut decât să-l fugărească pe Xiaolong pe cer, aruncându-i vorbe de ocară, până când el s-a plictisit şi s-a făcut nevăzut.

Le-a luat dragonilor britanici cam o sută de ani să-şi înjghebe un nou plan de luptă. Chiar la începutul anului 1750, pe când iarna ţinea încă Anglia în ghearele ei, oamenii au început să vadă culori neasemuite pe cerul nopţii. Agitaţi nevoie mare, unii au povestit despre arcuri uriaşe de lumini roşii ca sângele sau de curcubeie răsărite din iad sau despre valuri de foc fremătânde, ca nişte enorme draperii de mătase, străbătute de străluciri care portocalii, care gălbui şi care stacojii. Xiaolong l-a lămurit în privinţa asta pe George al CCLXV-lea, care ratase ocazia de a-l însoţi pe dragon în aceste zboruri din pricina unei răni (fusese zgâriat pe când încerca să scape de o pisică de la bucătărie). Ca de obicei, se aflau pe acoperişul Turnului.

— O să fie tot mai greu să-i înfrâng pe Brannoc şi pe-ai lui, micuţul meu prieten. Şi-asta fiindcă au scornit o şmecherie nouă. Focul le-a rămas în trup, dar ei au învăţat să-l folosească mai bine.

Xiaolong i-a depănat lui George toată povestea:

'When the British dragons came last week, I believed it was the same game as before, but I was wrong, George. Suddenly they were all around me, flying like starlings, copying every move I made. They flew closer and closer, so fast, so clever. And I felt them heating up, their whole bodies getting hot until they glowed with it, and I felt the fire through their skin. They were not blowing the fire out of their mouths, but had turned it inside so their bodies became firebrands. I couldn't escape them, and my scales were beginning to burn.'

'Why didn't you change size?' asked George, his eyes wide with fright.

Xiaolong shook his great head. 'They were so close to me that I couldn't grow without touching them. And if I had minimised myself I would have been burned away in a flash, my scales too small to protect me. I was starting to believe that there was no escape.'

George was hopping with impatience. 'What? Go on!'

away from the

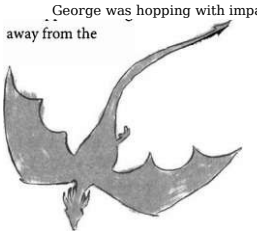

"The group of us made great arcs in the sky, leaving trails of red light in our wake. We flew for hours until there seemed no end to the heat and the pain...' He stopped and si heavily. 'Suddenly Caderyn fell group and faded back to his natural scarlet; then all of the Nine shuddered in mid-air and lost their heat. Brannoc still blazed for a few moments more, but finally he cooled and lost momentum.'

— Când au venit dragonii britanici săptămâna trecută, mi-am închipuit că urma să am parte de-aceeaşi schemă ca şi pân-acum. Dar m-am înşelat, George. M-am trezit deodată că mă înconjuraseră, zburdând în jurul meu ca un stol de grauri şi făcând aidoma tot ce făceam şi eu. S-au strâns

tot mai mult în jurul meu, din ce în ce mai iuți și mai dibaci. Și i-am simțit că se încing, că li se-aprind trupurile cu totul, de ajung să arate ca jăraticul, și-așa, prin piele, le-am simțit focul lăuntric. Nu și-au mai scuipat flăcările pe gâtlejuri, ci și le-au îndreptat spre propriile măruntaie, de ajunseseră ca niște torțe. Nu reușeam să scap de ei și solzii începeau să mi se încingă.

— De ce nu ți-ai schimbat și tu mărimea? l-a întrebat George, cu ochii cât cepele de frică.

Xiaolong și-a scuturat căpățâna.

— Erau așa de aproape de mine, că n-aș fi putut să mă înfoi fără să-i și ating. Iar dacă m-aș fi pipernicit, aș fi fost făcut scrum într-o clipită, căci solzii ar fi fost prea mici ca să mă apere. începusem să cred că nu mai aveam scăpare.

George țopăia nerăbdător.

— Ce? Hai, zi mai departe!

— Ei, și adunați laolaltă cum eram, desenam pe cer arce uriașe, lăsând în urmă dâre de lumină roșiatică. Am zburat așa ore întregi, de nu credeam să se mai termine cu dogoarea și durerea...

Dragonul și-a curmat vorba și a scos un suspin prelung.

Deodată, Caderyn s-a desprins de ceilalţi, recăpătându-şi stacojiul obişnuit; apoi toţi cei nouă s-au cutremurat în văzduh, pierzându-şi toată dogoarea. Brannoc a mai strălucit câteva clipe, dar, până la urmă, s-a răcit şi el şi şi-a pierdut avântul.Xiaolongs head drooped. He spoke so quietly that George could hardly hear him. 'They ran out of fuel, George. I escaped because they ran out of energy. When they learn how to sustain this immense heat, they will kill me.'

'Killyou?' George squeaked so hard that he fell over backwards.

Xiaolong nodded. 'Yes, if I cannot find a way to combat this new technique, I must fly away, or die.'

George stood up on his back legs and glared at the golden dragon. 'Well, then, matey. You'd better find an answer, eh? Stop whining and start thinking, your imperial idiotness!' And he kicked Xiaolongs claw in fury.

There was a terrible silence. Then Xiaolong chuckled, and there was a sudden smell of jasmine. He laughed. And laughed. He roared and rumbled and giggled till fat blue tears rolled down his golden cheeks. George got infected and started to giggle too, and high- pitched giggling could be heard from inside a pile of cannonballs.

'My family,' said George, with an embarrassed grin.

Xiaolong smiled. 'Introduce me, if you please.'

So George called them over and introduced the dragon to his brother Larry, his sister Henrietta, his wife Ermintrude, and his seventeen children. Xiaolong held out a claw and invited Ermintrude to step up. She was carrying her three youngest children on her back, so the four mice were lifted up to look Xiaolong in the face

Xiaolong îşi lăsă capul în piept. Vorbi aşa de încet, că George abia dacă-l mai auzi.

— închipuie-ţi, George, îşi terminaseră combustibilul. Aşa am scăpat, fiindcă n-au mai avut ei energie. Dar când o să-nveţe să stăpânească dogoarea asta uriaşă, atunci chiar c-o să mă omoare.

— ***Să te omoare?*** chiţăi George aşa de zdravăn, încât căzu pe spate.

Xiaolong încuviinţă, dând din cap.

— Chiar aşa, iar dacă n-oi găsi nicio cale de ripostă la noua lor strategie, va trebui să-mi iau zborul şi să plec sau să-mi aflu sfârşitul.

Sprijinindu-se pe lăbuţele dinapoi, George s-a ridicat şi l-a fixat din priviri pe dragonul auriu.

— Păi, frăţioare... Cred c-ai face bine să afli un răspuns, nu? Aşa că lasă văicăreala şi pune-te pe gândit, Nătângimea Ta împărătească!

Şi, zicând acestea, George l-a plesnit furios peste gheară.

S-a lăsat o linişte cumplită. După care Xiaolong a început să chicotească, iar în aer s-a răspândit deodată un parfum de iasomie. Dragonul s-a pus pe râs de-a binelea. Şi a tot râs. A mugit şi-a chiuit şi a râs pe înfundate până când lacrimi mari şi albastre au început să-i şiroiască pe obrajii aurii. George s-a molipsit şi s-a pornit şi el să chicotească, în timp ce acelaşi râs înfundat, dar mai ascuţit se auzea venind din mijlocul unei grămezi de ghiulele de tun.

— Sunt doar ai mei, a spus George, cu un zâmbet stingherit.

Xiaolong a zâmbit.

— Hai, fă-mi şi mie cunoştinţă cu ei. Te rog.

Aşa că George şi-a chemat toată familia şi l-a prezentat pe dragon fratelui Larry, surorii Henrietta, nevestei Ermintrude, precum şi celor şaptesprezece odrasle. Xiaolong a întins o gheară şi a poftit-o pe Ermintrude să urce pe ea. Şoricioaica ducea în spinare trei şoricei, cei mai mici dintre copiii ei, şi aşa, patru şoareci deodată
au fost săltaţi ca să-l vadă şi ei mai bine la faţă pe Xiaolong

and have a bit of a chat; George told him later that they were all so overcome with excitement that Ermintrude produced another nine baby mice three weeks later.

The Brits tried again a couple of weeks later, and this time, it was a really close thing. It was just before sunrise in early February, the snow lying thick over London, the morning afterwards. Xiaolong lay on the snowy roof and told me all about it.

"The British had trapped me tighter than ever. I believe they drill like soldiers before each attack. They blocked everything I tried, so I could see only one option.' He shifted where he lay, curling his tail around his forefeet and over his back, like a long cat. 'I flew high above the earth until the river was just a ribbon, with the British in close formation around me. Then I looped through my own body, you know how I do it, and dived straight towards the earth, like a falcon stooping on a rabbit.'

George shuddered at the thought. He had lost family to diving falcons.

'I had to calculate to the last millionth of an inch, the last nanosecond. In such a dive I was travelling at over 200 miles an hour, George.'

The mouse shook his head slowly.

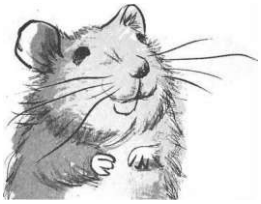

şi chiar să schimbe câteva vorbe cu el; mai târziu, George i-a mărturisit dragonului că ai lui fuseseră cu toţii atât de copleşiţi de emoţie, că trei săptămâni mai târziu, Ermintrude a adus pe lume alţi nouă şoricei.

Câteva săptămâni mai încolo, dragonii britanici şi-au încercat din nou norocul şi, de data aceea, lucrurile au fost cât pe-aci să se termine urât de tot. A doua zi dimineaţă, chiar înainte de răsăritul soarelui, pe la începutul lui februarie, pe când Londra zăcea sub nămeţi, Xiaolong s-a aşezat pe acoperişul înzăpezit şi mi-a povestit totul, de-a fir a păr.

— Dragonii britanici mă încolţiseră mai rău ca oricând. Cred că se pregătesc ca nişte ostaşi înainte de fiecare atac. Şi au zădărnicit tot ce-am încercat eu, aşa că nu-mi mai rămânea de făcut decât un singur lucru.

Zicând acestea, s-a foit pe loc, după care şi-a petrecut coada în jurul labelor de dinainte şi şi-a mai dat-o şi pe spate, ca pisicile.

— M-am înălţat în zbor până când râul se vedea ca o panglică, împresurat mereu de ceata britanicilor. Apoi m-am răsucit prin bucla alcătuită cu propriul meu trup, ştii şi tu cum, şi m-am repezit către pământ, ca un şoim care se năpusteşte asupra unui iepure.

George s-a cutremurat numai gândindu-se la aşa ceva. Şi-asta pentru că unii de-ai lui o sfârşiseră tot aşa, vânaţi de şoimii care se lăsaseră din înalturi.

— A trebuit să-mi fac socoteala până la ultima milionime de centimetru, până la ultima miliardă parte de secundă. Pentru că,

George, într-o aşa cădere din cer, mă mişcăm cu peste 300 de kilometri pe oră.

Şoarecele a dat încetişor din cap.

"The British were still locked around me, diving just as fast. The earth was rushing up to meet us... Brannoc had already lifted away, and Caderyn, then the Nine - and I had space around me. I flipped on my tail and lifted back on my own path, minimising as I did so, and was up, free, floating on the night breeze. As I rose, I was engulfed by fire and blasting heat that roared like a mountain falling into the sea. The force blew me high over the city. One of the Nine Guardians had waited too long, and had hit the ground. White-hot with his fire, he exploded.'

There was a silence. George was shaking. Xiaolong looked closely at him, worried at this reaction, but with a scream of laughter, George rolled over, clutching his belly. 'Exploded... like a sausage going off ***bang...hee...ahhh...haahhhh***!' It was a while before he calmed down. 'Sorry, mate, but that was funny.'

The next day the Tower was full of gossip about the earthquake. George overheard a Yeoman Warder reading a report from the newspaper: 'People felt the chairs in which they sat shaking, it says here, and heard crockery rattling on their shelves.' The bearded officer

in his blue uniform looked over at his colleagues. 'The lawyers in Westminster Hall were alarmed, and in Grosvenor Square residents ran out of their houses. In Southwark, a slaughterhouse collapsed, and a chimney fell in Leadenhall Street.' He tutted and shook his head. 'What about that, then?'

— Britanicii se ţineau încă strâns în preajma mea, mişcându-se şi ei la fel de iute. Iar jos, pământul se grăbea la întâlnirea cu noi... Brannoc se şi săltase în lături, Caderyn aşijderea, urmat de Cei Nouă, şi-acum aveam şi eu loc în jurul meu. M-am răsucit pe coadă şi m-am înălţat din nou pe unde venisem, facându-mă mic, aşa cum fac eu, şi iată-mă sus, liber, plutind pe undele adierii de noapte. Numai că, în timp ce mă înălţăm, am fost prins într-un noian de flăcări şi răbufniri dogoritoare care mugeau asemenea unui munte ce se năruie în apa mării. Năvala aceea m-a împins şi mai sus deasupra oraşului. Unul dintre cei Nouă Păzitori aşteptase prea mult şi se izbise de pământ. Alb şi încins de focul său lăuntric, pur şi simplu explodase.

S-a aşternut tăcerea. George tremura tot. Xiaolong, îngrijorat de felul în care şoarecele ar fi putut să primească toate astea, s-a uitat cu atenţie la el. Dar, cu un chiot vesel, George a început să se tăvălească pe jos de râs, ţinându-se de burtă.

— A explodat... aşa ca un cârnat, poc... heee... ahhh... haahhhh!

I-a luat ceva să se potolească.

— Iartă-mă, fârtate, dar chiar a fost de râs.

A doua zi, Turnul vuia de bârfe despre cutremur. George a tras cu urechea la un ***Yeoman Warder,*** care citea un reportaj de ziar:

— Oamenii au simţit zgâlţâindu-se scaunele pe care şedeau, aşa zice aici, şi au auzit clinchetul veselei pe polițe.

Ofiţerul cel bărbos, în uniformă albastră, şi-a privit colegii şi a mai spus:

— Oamenii legii de la Westminster Hali s-au speriat de-a binelea, iar in Grosvenor Square locatarii şi-au părăsit în grabă casele.

în Southwark, s-a năruit un abator, iar pe Leadenhall Street s-a prăvălit un coş.

A ţâţâit din buze şi a clătinat din cap.

— Ce mai ziceţi de-aşa ceva?

There was much shaking of heads and muttering, but little did any of the Beefeaters know that it was their in-house dragon who'd caused it.

The next attack was a month later, and again the British had a new trick. Once they'd got Xiaolong up and flying, the ten remaining British surrounded him on .(w^-. all sides and closed in, breathing fire to create a ball of flame with Xiaolong inside it. The Chinese dragon tried to push through the ^ flames but they were not just hot, they burned like acid.

Xiaolong, in agony where the burning vitriol had splashed his scales, felt his anger begin to boil and rise from his belly to his throat, and his rage grew into a bellow, and then a roar, and then a blast... Xiaolong felt his whole body convulse as the rage exploded outwards, sending a Shockwave blasting in every direction, killing the flames and sending the dragons spinning out of control, two of them falling to earth with an earth- shaking ***crump.***

The next day, the Beefeater read the newspaper story to his eager colleagues in the Tower guardroom. 'One observer said that the second shock had not been an earthquake at all, but an air-quake, caused by an explosion of combustible matter in the atmosphere.'

A Warder in the far corner called out: 'That'll have been Cedric eating onions again.' Shouts of laughter chased the grinning Cedric from the room; London Beefeaters aren't rattled by a little earthquake, which is why they're in charge of a royal palace.

A primit drept răspuns o mulţime de clătinări de capete şi tot atâtea bombăneli, dar ***Beefeaters*** nici măcar nu bănuiau că cel care stârnise totul nu fusese altul decât dragonul care locuia cu ei în Turn.

Următorul atac a avut loc o lună mai târziu, când britanicii iarăşi au venit cu o şmecherie nouă. De îndată ce l-au silit pe Xiaolong să zboare şi să ia înălţime, cei zece britanici rămaşi în viaţă l-au împresurat fără scăpare din toate părţile, scuipând foc pentru a-l prinde într-o minge de vâlvătăi. Dragonul chinezesc a căutat să-şi croiască drum printre flăcări, dar acestea nu numai că erau fierbinţi, ci ardeau ca acidul.

Suferind peste poate din pricina rănilor căpătate în locurile în care vitriolul acela îi stropise solzii, Xiaolong a simţit cum începe să fiarbă de furie, o furie care-i crescu din stomac până în gâtlej, iar furia fu la început un răcnet, apoi un muget şi apoi o răbufnire... Xiaolong şi-a simţit întreg trupul cum se cutremură pe măsură ce furia îi dădea pe dinafară, revărsându-se în toate părţile în valuri care astâmpărară

flăcările şi îi dădură pe dragoni de-a berbeleacul. Doi dintre ei căzură pe pământ cu o bubuitură puternică, facându-l să se cutremure.

A doua zi, gardianul ***Beefeater*** le-a citit articolul de ziar curioşilor săi colegi din camera gărzii:

— Unul dintre martori a spus că cea de-a doua zdruncinătură n-a fost deloc un cutremur de pământ, ci unul petrecut în aer, în urma exploziei unei materii inflamabile aflate în atmosferă.

Dintr-un colţ îndepărtat, unul dintre gardieni a strigat:

— Ăsta trebuie să fi fost Cedric după ce a mâncat iar ceapă.

Râsetele izbucnite l-au făcut pe Cedric s-o ia din loc, zâmbind;

gardienii ăştia din Londra nu se sperie ei cu una, cu două de nişte hurducăieli mărunte, de-aia şi sunt puşi să se îngrijească de paza unui palat regal.Tremors hit the city twice more that spring, as the dragon battles got more vicious and technical, and by the summer, the British dragons were ready for a final showdown.

în primăvara aceea au mai lovit oraşul două cutremure, pe măsură ce înfruntările dintre dragoni deveneau tot mai violente şi mai tehnice, iar la sosirea verii, dragonii băştinaşi erau gata de o bătălie hotărâtoare.

poor friend Xiaolong. He'd lived in the Tower for over seven hundred years, wanting only peace and friendship, trying to lend a foot where he could, bothering no-one (except the fish and animals he ate, of course), demanding nothing, not sticking his blue and gold nose in anywhere it wasn't wanted, and getting nothing but vicious abuse from British dragons who had no argument with him except the colour of his skin.

It hadn't all been bad. He'd had my family to cheer him up, and he'd got to know the ravens who were good company when they weren't being cheeky. There'd been all the animals in the menagerie - poor things, tormented and kept in a cold wet country when they'd come from Africa or India like the lions and elephants and the monkeys and the bears. D'you know, the first wild animal sent here as a present for the king - er, Henry II? Henry III? Doesn't matter. One of them early Henrys, anyway - was a polar bear, sent by the king of Norway. Poor thing. Chained up till she died. The chain was just long enough to let her go swimming in the river to catch fish, but a paddle in the smelly scummy old Thames when you're used to the deep pure salt water of the frozen Arctic Ocean...
(2ctpitafiuî 9

Sărmanul meu prieten Xiaolong! Trăia în Turn de mai bine de şapte sute de ani, vrând să aibă parte numai de linişte şi prietenie, încercând să dea o labă de ajutor pe unde putea şi el, iară să se atingă de viaţa nimănui (fireşte, mai puţin de cea a peştilor şi a altor animale

pe care le mânca şi el), fară să ceară nimic, fară să-şi bage nasul albastru şi auriu acolo unde nu-i fierbea oala, şi-n schimb n-avea parte decât de chinuri amarnice pricinuite de dragonii britanici, care n-aveau altă pricină cu el decât culoarea pielii.

Dar nu e dracul chiar aşa de negru. Căci avusese parte şi de familia mea, care-i mai luminase zilele şi ajunsese să-i cunoască şi pe corbi, care, când nu se obrăzniceau, erau chiar o tovărăşie plăcută. Şi mai erau şi animalele din menajerie - sărăcuţele, chinuite şi silite să trăiască într-o ţară cu vreme umedă şi rece, în vreme ce ele veneau din Africa sau India, ca leii şi elefanţii, maimuţele şi urşii. Ştiţi, primul animal sălbatic ajuns aici, trimis regelui în dar - să fi fost Henric al II-lea... al III-lea... n-are-a face; oricum, unul dintre primii Henrici - a fost un urs polar, din partea regelui Norvegiei. Vai de capul lui! A stat numai în lanţ până la moarte. Lanţul era lung doar cât să-i dea voie să prindă peşte în râu, dar ce înseamnă să te bălăceşti în apele jegoase şi împuţite ale Tamisei când tu eşti obişnuit să te scalzi în adâncurile sărate şi limpezi ale îngheţatului Ocean Arctic...

He got to talk to lots of kings and queens over the years. They always stayed at the Tower the night before their coronation, and Xiaolong used to go and have a quiet word, to calm them down and give them a bit of advice. None of them ever told anyone - well you wouldn't, would you? 'Hmm, I had a visit from a golden dragon last night and he told me to eat a seagull a day and never lose my pearl.' More likely they'd get stuffed in a madhouse than get crowned the next day, eh?

Then there was William Shakespeare - you know, the actor fellow who was famous for all those plays and sonnets. His boss had the theatre just across the river, the Globe. What larks! Xiaolong used to give young Will lots of ideas. Chinese emperors and all those dynasties got up to all sorts of naughty tricks, and young Will set some of Xiaolong's tragic stories in Scotland or Denmark or Rome. I don't know the names, but you probably do.

Then there were the Frost Fairs. London was in a little Ice Age for a couple of hundred years and some winters the Thames froze solid for months. So some bright spark started these fairs on the frozen river Thames - right on the ice! - with shops and places to eat and drink, and entertainments and rides and fortune-telling and all sorts. Xiaolong got the daft idea of letting kids ride on his back, and no matter what my great-great-etc. grandfather - George CCXXXVIII - said... oh, I'll tell you another time. Anyway, Xiaolong knows how to enjoy himself.

He's also had to watch the English kings and dukes and barons and peasants and Pretenders and archbishops stir up any amount of trouble. There's been three civil wars, some quite serious revolts and rebellions, endless wars with the Dutch and French and Spanish and Americans, and all sorts getting their heads chopped off (mostly here at the Tower), the two world wars

Şi, de-a lungul anilor, a avut de multe ori prilejul să se întindă la vorbă cu regi şi regine. îşi petreceau întotdeauna în Turn noaptea de dinaintea încoronării, iar Xiaolong obişnuia să-i viziteze şi să discute un pic cu ei, liniştindu-i şi dându-le câte un sfat. Dar niciunul nu a suflat cuiva vreo vorbă despre asta. De parcă tu ai fi facut-o! Fireşte că nu! „Ştii, m-a vizitat azi-noapte un dragon auriu şi mi-a zis să mănânc un pescăruş pe zi şi nu care cumva să-mi pierd vreodată perla." Cel mai probabil, în loc să fie încoronaţi a doua zi, ar fi fost închişi într-o casă de nebuni, nu?

Şi l-a cunoscut şi pe William Shakespeare - ştii tu, actorul ăla, vestit pentru piese de teatru şi sonete. Şeful lui ţinea teatrul de peste râu, pe nume The Globe. Să te umfle râsul, nu alta! Xiaolong obişnuia să-i dea o mulţime de idei tânărului Will. împăraţii chinezi şi toate dinastiile alea faceau tot felul de năzbâtii, iar tânărul Will a mutat unele dintre istoriile tragice ale lui Xiaolong în Scoţia sau Danemarca sau la Roma. Nu le ştiu eu numele, dar probabil că tu le ştii.

Pe urmă, au mai fost şi Târgurile de Iarnă. Timp de câteva sute de ani, Londra a trecut printr-o Mică Eră Glaciară, iar în unele ierni, Tamisa îngheţa bocnă şi rămânea aşa luni întregi. Aşa că un deştept a pus la cale târgurile astea pe râul Tamisa - chiar pe gheaţă! -, cu prăvălii şi ospătării, cu distracţii, plimbări şi ghicitul norocului şi tot felul de alte chestii. Lui Xiaolong i-a venit ideea năstruşnică să-i plimbe pe copii în cârcă şi, oricât a protestat stră-stră-etc.-bunicul meu, George al CCXXXVIII-lea... Bine, despre

asta o să vă spun eu altă dată. Una peste alta, Xiaolong ştie să se distreze

.Şi s-a mai văzut dragonul silit să fie de faţă la orice râcă, oricât de mică, stârnită de regii englezi, de duci, baroni, ţărani, aspiranţi la tron şi arhiepiscopi. Au fost trei războaie civile, nişte revolte şi răzmeriţe destul de serioase, nesfârşite războaie cu olandezii, francezii, spaniolii şi americanii, dar şi feluriţi care şi-au pierdut capetele sub securea călăului (cei mai mulţi chiar aici, în Turn), două războaie mondiale, with London getting bombed to bits, plus plagues, cholera and flu killing offhalf the town every other century. But you've got to laugh, haven't you?

But through all these fun and games, these horrible British dragons have been The Worst. All of them desperate to get rid of Xiaolong, just because he comes from China and looks different to them. And smells a lot sweeter than they do.

Which brings me back to the summer of 1750 and the Great Battle. It was short, but very nasty, and it changed everything.

It started the same as the first time. Xiaolong and George CCLXV were on the roof, basking in the roasting summer sun, when George's sensitive ears picked up the distant whoosh of leathery wings. He stood tall on his back legs, whiskers quivering, eyes popping as his head whipped from side to side, searching the skies. A sharp sweet smell of ginger filled the air.

Then from behind a turret came Brannoc, thumping down on the parapet, black claws ripping chunks out of the stone. The eight white Guardians - no, ***nine*** - landed one after another, with scarlet Caderyn at the end.

George scurried up Xiaolong's spine feathers to perch behind the dragons bushy blue eyebrows and took a good look at the new Guardian.

'Nine of you again,' said Xiaolong softly.

'Ah, yes,' said Brannoc, bristling with sparks. "This is Yrre, the mate of our lost Grindan. She wants revenge, so she has joined us today.'

All together, the nine white dragons spoke Yrre's words. 'I will have what is mine. A life for a life. Tonight my mate will be avenged.' când Londra a fost bombardată cu nemiluita, ca să nu mai vorbim de ciumă, holeră şi gripă, care, o dată la două secole, prăpădeau jumătate din populaţia oraşului. Dar trebuie să mai faci şi haz de necaz, nu?

Printre toate distracţiile astea, groaznicii dragoni britanici au fost însă răul cel mai rău. Se dădeau cu toţii peste cap să scape de Xiaolong, numai şi numai fiindcă venea din China şi arăta altfel decât ei. Şi mai şi mirosea cu mult mai frumos.

Iar asta mă aduce înapoi la vara lui 1750 şi la Marea înfruntare. Care a fost scurtă, dar teribil de urâtă şi a schimbat totul.

Lucrurile au început la fel ca prima dată. Xiaolong şi George al CCLXV-lea erau pe acoperiş, lăfăindu-se în soarele arzător al verii, când urechile atât de sensibile ale lui George au prins un fâşâit de-părtat de aripi pieloase. Şoricelul s-a înălţat pe lăbuţele din spate, mustăţile i-au fremătat şi, cu ochii holbaţi, şi-a răsucit iute capul dintr-

o parte în alta, cercetând înaltul cerului. Un parfum puternic de ghimbir s-a răspândit în aer.

Deodată, de după un turnuleţ, s-a ivit Brannoc, aşezându-se cu tărăboi mare pe parapet, smulgând cu ghearele lui smolite bucăţi din piatră. Cei opt Păzitori albi - ba nu, chiar ***nouă*** - i s-au alăturat rând pe rând, urmaţi de stacojiul Caderyn.

George s-a grăbit să se urce printre penele de pe spinarea lui Xiaolong ca apoi să se prindă bine în spatele sprâncenelor albastre şi stufoase ale dragonului şi să-l cerceteze din priviri pe noul Păzitor.

— Iar sunteţi nouă, a zis Xiaolong cu glas domol.

— Mda, a făcut Brannoc, zburlindu-se şi aruncând scântei. Asta de-aci e Yrre, soaţa Păzitorului de s-a prăpădit. Vrea să se răzbune, aşa că azi a venit cu noi.

într-un glas, cei nouă dragoni albi au rostit vorbele lui Yrre.

— O să iau înapoi ce-i al meu. O viaţă pentru o viaţă. în noaptea asta, soţul meu va fi răzbunat.

Xiaolong turned to her. Yrre's eyes were black and red-rimmed, and there was nothing in her face but glittering hatred. He bowed his head and spoke to her. 'My condolences on your loss, Lady Yrre. It was neither my wish nor my intention that harm should come to your mate.'

The white dragons growled in unison. Xiaolong turned back to Brannoc. 'This is madness, this war between us. I have never wanted it, never provoked it. I have wanted only to live in peace and would prefer to find accord with this land's dragon kind.'

It wasn't Brannoc who answered, but Caderyn. 'You must understand us, China.'

Xiaolong swung his head around to look the Welsh dragon king in the eye.

'The stone of these islands is made of dragon bones. It is ancient, and vulnerable, and we are sworn to protect it. You are an invader and have been a thorn in our foot, a mote in our eye, and still you persist. We cannot rest until you are dead, or gone.'

Brannoc spoke calmly. 'You are vermin to us, Shallong. Pure and simple.'

Yrre took a step forward, thrust her head towards Xiaolong and hissed, in chorus with her companions, 'And I see you have vermin in your hair. That, I can deal with now.'

Sorry, I'll go on in a minute. It's really hard to tell you the next bit

It happened so fast that it was over before anyone realised. Yrre reached out a clawed foot and snatched poor George from Xiaolong's head: With a slit-eyed smile, she... she...

She ate him.

Xiaolong s-a întors spre Yrre. Ochii ei erau negri, dar înroşiţi pe margini, iar pe faţă nu i se citea decât o ură scăpărătoare. Dragonul chinezesc şi-a plecat capul şi i-a vorbit.

— îmi rău pentru pierderea suferită, Lady Yrre. N-a fost însă nici dorinţa, nici vrerea mea ca soţul tău să îndure vreun rău.

Dragonii cei albi se puseră laolaltă pe mârâit. Xiaolong s-a întors din nou către Brannoc.

— Zău dacă nu-i o nebunie toată vrajba asta dintre noi. N-am vrut-o niciodată, după cum nici n-am provocat-o. Nu mi-am dorit decât să duc o viaţă paşnică şi aş prefera să cad la înţelegere cu neamul dragonilor din partea locului.

Răspunsul nu i l-a mai dat însă Brannoc, ci Caderyn.

— Trebuie să ne-nţelegi şi tu, chinezule.

Xiaolong şi-a răsucit căpăţâna ca să-l privească în ochi pe dragonul rege al Ţării Galilor.

— Piatra insulelor ăstora e făcută din oase de dragoni. E străveche şi supusă pieirii, iar noi am jurat s-o păzim. Pentru noi eşti un năvălitor, ne stai ca un ghimpe-n coastă, ca un pai în ochi, iar tu tot nu te laşi. Aşa că nici noi nu putem avea odihnă decât când oi fi mort sau oi pleca.

— Ne eşti ca un păduche, Şoling, a zis Brannoc răspicat. Uite-aşa.

Yrre a făcut un pas înainte, şi-a avântat căpăţâna înspre Xiaolong şi a şuierat, în cor cu tovarăşii ei:

— Iar păduchi văd că ai şi-n păr. Las' că te scap eu de-asta chiar acum.
Scuze, continui imediat. Mi-e foarte greu să vă spun ce urmează. Totul s-a petrecut atât de repede, că până să-şi dea seama careva, se şi terminase. Yrre a întins o labă şi l-a smuls cu ghearele pe sărmanul George de pe capul lui Xiaolong. Cu ochii mijiţi, a rânjit şi l-a... l-a... L-a înfulecat.

It was worse than that but I can't tell you how. I just can't.

For a moment there was shocked silence. Then Yrre belched, the sound coming from nine dragon mouths but only Yrre put her foot to her mouth in fake embarrassment. 'Oops,' she said with nine voices, and giggled.

Xiaolong exploded in blind rage, the Shockwave blasting the British dragons off the roof in all directions, his scream of grief and fury split the air as he grew to twenty, thirty metres long and hurled himself off the roof after Yrre.

The British had been prepared, though, and they didn't wait. As Xiaolong raced after Yrre he forgot about the others but they were behind him, beneath and above him, and they dived on him before he even saw them. Caderyn landed on his back and dug his teeth and sixteen claws into Xiaolong's scales. Fraener was on his neck, reaching over his mane to bite into Xiaolong's ***chimu,*** his flying bump. Brant and Brecc latched on to his back legs, Ator on his tail, Hrypa and Siege on his front legs, Heolstor and Scur on his belly. They gripped with feet and mouths and dragged Xiaolong to stalling speed. Brannoc hovered for a moment, eye to eye with his enemy. Slowly he reached out and folded his claws around the flaming pearl under Xiaolong's chin, and wrenched it away. Xiaolong's agonised scream echoed over London and for a long moment twelve dragons hung in the air before the British let the unconscious Xiaolong drop like a meteor, down and down till he hit the water, a twenty metre bomb crashing into the Thames and sending a tidal wave flooding over the banks, inundating the streets with half a metre of stinking river water.

A fost chiar mai groaznic de-atât, dar nu vă pot spune cum. Chiar n-am puterea s-o fac.

Pentru o clipă, s-a aşternut o linişte apăsătoare. Yrre a scos un râgâit. Sunetul a venit din gâtlejurile a nouă dragoni, doar numai Yrre şi-a dus o labă la bot, prefacându-se stânjenită.

— Ups! a făcut ea pe nouă glasuri, chicotind.

Xiaolong a răbufnit în valuri de furie oarbă, care i-au măturat de pe acoperiş pe dragonii britanici, azvârlindu-i în toate direcţiile şi, spintecând văzduhul cu răcnetul lui de durere şi încrâncenare, s-a făcut de douăzeci, ba chiar de treizeci de metri lungime şi s-a avântat de pe acoperiş pe urmele lui Yrre.

Britanicii însă erau pregătiţi şi n-au pierdut nicio clipă. Urmă- rind-o ca un smintit pe Yrre, Xiaolong a uitat de ceilalţi. Numai că ei erau chiar în spatele lui, dedesubt şi deasupra şi s-au năpustit asupra lui înainte să apuce el să-i vadă. Caderyn i-a căzut în spinare şi şi-a implântat colţii şi şaisprezece gheare în solzii lui Xiaolong. Fraener i

s-aprins de gât, întinzându-i-se peste coamă ca să-l muşte de *chimu,* ţuguiul din creştetul capului, care-l ajuta la zburat. Brant şi Brecc i s-au agăţat de labele din spate, Ator de coadă, Hrypa şi Slegc de labele din faţă, iar Heolstor şi Scur i s-au prins de burtă. Se ţineau strâns, cu ghearele şi colţii, făcându-l pe Xiaolong să piardă din viteză. Brannoc a plutit o clipă în faţa lui, privindu-se ochi în ochi cu duşmanul. încetul cu încetul, s-a întins şi şi-a strâns ghearele în jurul perlei strălucitoare de sub bărbia lui Xiaolong,

smulgându-i-o de-acolo. Strigătul de moarte al lui Xiaolong a răsunat pe deasupra Londrei şi, o vreme îndelungată, doisprezece dragoni au plutit în văzduh, până când britanicii l-au lăsat pe Xiaolong, lipsit de cunoş-tinţă, să cadă ca un meteorit, jos, tot mai jos. Xiaolong a izbit luciul apei ca o bombă lungă de douăzeci de metri care s-ar fi prăbuşit în Tamisa, stârnind un yal uriaş ce s-a revărsat peste maluri, acoperind străzile cu o jumătate de metru de apă de râu puturoasă

.Small boats capsized, tipping rowers into the river, ships rocked dangerously for half a minute, seagulls and water birds took off, screaming and honking in panic, humans scrambled out of the way, yelling.

Xiaolong heard nothing, felt nothing as he sank to the river bed, senseless, purple blood spilling from all his wounds.Bărcile mai mici s-au răsturnat, aruncându-i pe vâslaşi în apele râului, corăbiile s-au legănat ameninţător preţ de o jumătate de minut, pescăruşii şi celelalte păsări de apă s-au înălţat degrabă în zbor, ţipând şi gâgâind înspăimântate, oamenii, zbierând, s-au bulucit şi ei să scape.

Pe când se ducea la fundul albiei, lipsit de cunoştinţă şi cu sânge vânăt şiroindu-i din toate rănile, Xiaolong nu a mai auzit şi nu a mai simţit nimic.

George's family had been watching, as our families always have, just in case. There was nothing to do, no-one to rescue or even carry away. George's eldest son Ethelred became George CCLXVI and had to deal with the shock of what had happened. It was a black day when the family had to watch their George and their Xiaolong destroyed, and had no idea what was going to happen next or what they should do.

One of the British dragons flew over the Tower every day for two weeks, checking for signs of Xiaolong's survival, but they saw nothing, and were gleeful about it.

But they had made a big mistake. If they'd dropped Xiaolong on land, he would have died. But they dropped him into water, and he didn't die. Chinese dragons are watery beings, and

water heals their wounds. It was weeks before Xiaolong came round and slowly remembered what had happened; his wounds were healing, but the cold, filthy Thames water was not the same as the warm
Huaqing spring or the sparkling waters of the Qinling mountains, and healing was slow and painful.

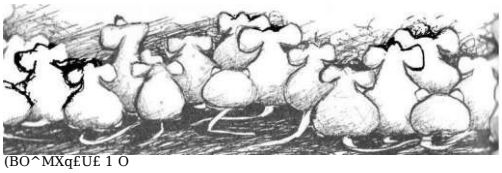

(BO^MXq£U£ 1 O

$amilia lui George a urmărit totul, aşa cum au făcut dintot-deauna familiile noastre, că vigilenţa nu strică niciodată. Dar nu era nimic de făcut, nimeni pe care să-l fi putut scăpa sau să-l fi luat de la locul întâmplării. Ethelred, feciorul cel mare al lui George, a ajuns George al CCLXVI-lea şi, chiar dacă mişcat peste poate, a trebuit să facă faţă situaţiei. Neagră a fost ziua în care toţi şoriceii din familie s-au văzut nevoiţi să fie martori la pieirea dragilor lor George şi Xiaolong, fară să ştie ce avea să urmeze sau ce ar trebui să facă.

Vreme de două săptămâni după aceea, zi de zi, unul dintre dragonii britanici a trecut în zbor pe deasupra Turnului ca să vadă dacă nu cumva Xiaolong a supravieţuit, dar cum n-au văzut niciun semn, s-au bucurat nespus.

Făcuseră însă o mare greşeală. Dacă l-ar fi lăsat pe Xiaolong să se prăbuşească pe pământul tare, chiar că şi-ar fi aflat sfârşitul. Dar l-au lăsat să cadă în apă şi, de aceeea, nu

murise. Dragonii chinezeşti sunt făpturi care se împacă bine cu apa, iar apa le vindecă rănile. Au trecut totuşi săptămâni înainte ca Xiaolong să îşi vină în simţiri şi numai cu greu şi-a amintit ce se petrecuse; rănile îi erau pe vindecate, dar apele cele reci şi împuţite ale Tamisei nu erau ca şipotele fierbinţi din preajma Palatului Huaqing sau ca apa minerală a munţilor Qinling, aşa că şi tămăduirea lui a fost zăbavnică şi dureroasă.
But that pain was nothing compared to the agony of remembering what had happened to George.

Dozens of Georges had died too early, helping Xiaolong over the seven hundred years theyd been his protectors. The humans never knew about them; they never gave out medals for bravery to the mice of the Tower. It may not seem much to you humans, some mice dying, but those mice were my family and they were brave as lions, brave as dragons. Don't forget them just because they were small. But no George was murdered so horribly as this one, by a brutal killer who used him to get back at her enemy.

You know there've been nearly four hundred Georges before me, but remember that Xiaolong believed it had all been just one George, his friend and protector all the time he'd been in the Tower. So he was devastated by his friend's death, more than he thought possible. It reminded him of the day he left China, and that memory wounded him even deeper than Brannoc's worst blow - stealing Xiaolong's pearl.

The flaming pearl - that every Chinese dragon prizes beyond anything - was the symbol of his wisdom, his courage, his power and his immortality. Without it, he felt as weak and scared as a kitten. The memory of George stabbed deep into his heart, and he wept, the great salty teardrops washed away by the flowing tide.

Xiaolong knew he had to go home to the Tower, to face George's family and try to decide what his future should be without his friend, and without his pearl.
Durerile acelea au fost însă o nimica toată pe lângă zbuciumul pricinuit de amintirea celor suferite de George.

Şiruri întregi de şoareci ştiuţi de Xiaolong drept George muriseră înainte de-a le veni sorocul, stându-i drept sprijin dragonului chinezesc de-a lungul celor şapte sute de ani în care îi slujiseră drept păzitori. Iar oamenii nici c-au ştiut de ei vreodată; nu se acordau medalii de curaj şoricimii din Turn. Poate că pe voi, oamenii, nu vă înduioşează prea mult moartea unor şoareci, dar şoarecii ăia mi-au fost rude şi au fost curajoşi ca nişte lei, curajoşi ca nişte dragoni. Nu-i daţi uitării numai pentru că erau micuţi. Atâta doar că niciun George nu a fost omorât în chipul atât de cumplit în care a fost omorât acesta, de către o ucigaşă nemiloasă, care s-a folosit de şoricel ca să se răzbune pe duşmanul ei.

Ştiţi dară că înaintea mea au fost aproape patru sute de alţi George, dar aduceţi-vă aminte că Xiaolong era încredinţat că tot timpul cât stătuse în Turn nu fusese vorba decât de unul şi acelaşi George, prieten şi păzitor al său. Aşa că suferea cumplit după moartea prietenului său, chiar mai mult decât îşi închipuise că ar fi fost posibil. îi amintea de ziua în care părăsise China, iar amintirea aceea îl rănea chiar mai adânc decât suferinţa

pricinuită de lovitura cea mai mârşavă a lui Brannoc, furtul perlei de sub bărbie.

Perla pâlpâindă - cea pe care nu e dragon chinez care să n-o preţuiască mai presus de orice - era însemnul înţelepciunii, al curajului, al puterii şi al nemuririi sale. Fără ea, se simţea neputincios şi înspăimântat ca un pui de pisică. Amintirea lui George îl sfredelea până în adâncul inimii şi a plâns, cu lacrimi grele şi sărate, duse cu ele mai apoi de undele mareei.

Xiaolong ştia că trebuia să se întoarcă acasă, în Turn, ca să dea ochii cu familia lui George şi să încerce să hotărască ce să facă mai departe fară prietenul său şi fară perlă.

It took him two nights to get back, powerless and afraid, silkworm-size to stay invisible; but eventually he reached the Tower basement where, on the lip of the well, he found... George.

'George? George!' he cried with joy. 'But I saw... How...?' Xiaolong grew to viper-size and picked up the mouse he thought had died, holding him up to his face to soak in the miraculous sight.

George's face was serious and sad. 'Mighty Xiaolong, your imperial majesty, I am your new George, George the two hundred and sixty-sixth. My father did indeed die at the hand of the dragon Yrre, and now I am your servant to carry on my family's honourable work.'

Xiaolong stared at him, completely confused.

It took George, some of his uncles and his great-aunt Mopsy some time to explain the truth to the Chinese dragon; Xiaolong was super-smart but he'd been hit by some heavy blows and was in deep shock, not thinking straight at all.

Eventually it all sank in, and he bowed deeply to the new George and his grieving family. 'I owe you all a debt I can never hope to repay. Your family's sacrifice is worthy of any imperial

reward that you can name, but I can give you nothing but my honour, admiration and affection…'

George put a paw on Xiaolong's blue claw. "That's all right, mate. That's what we're here for. We don't need rewards. Happy to help.'

I-au trebuit două nopți să ajungă înapoi, fără de vlagă și înspăimântat, mic cât un vierme de mătase, pentru a se feri de ochi străini; dar, într-un târziu, a ajuns în beciurile Turnului, acolo unde, pe buza puțului, l-a găsit pe... George.

— George? George! a strigat el, cu bucurie-n glas. Bine, dar am văzut cu... Cum...?

Xiaolong s-a făcut cât o năpârcă și l-a apucat pe șoarecele pe care îl crezuse mort, ridicându-și-l până în dreptul feței pentru a se desfata cu așa minunată priveliște.

George i s-a înfățișat dragonului cu un chip serios și plin de amărăciune.

— Preaputernice Xiaolong, Maiestatea Voastră împărătească, eu sunt noul vostru George, George al două sute șaizeci și șaselea. Tătâne-meu a murit cu-adevărat de mâna

dragoanei Yrre, iar de acum vă voi sluji eu, ducând mai departe îndatorirea de onoare ce îi revine familiei mele.

Xiaolong a căscat ochii la el, cu totul şi cu totul buimac.

Le-a luat ceva timp lui George, câtorva unchi de-ai lui şi stră- mătuşii Mopsy să-i explice dragonului chinezesc adevărul; o fi fost el foarte deştept, dar încasase nişte lovituri puternice şi încă nu-şi revenise şi nu era în stare să judece ca lumea.

Până la urmă însă, a priceput şi el cum stăteau lucrurile şi s-a plecat adânc dinaintea noului George şi a familiei lui îndurerate.

— Mă simt atât de îndatorat către voi toţi, încât nici nu pot spera să vă răsplătesc vreodată. Sacrificiul familiei voastre e demn de orice răsplată împărătească pe care aţi pofti-o, dar eu unul nu vă pot da decât cinstea, preţuirea şi dragostea mea...

George şi-a aşezat o lăbuţă pe gheara albastră a lui Xiaolong.

— E-n regulă, fârtate. De-aia suntem aici. Nu ne trebuie nicio răsplată. Suntem doar bucuroşi să-ţi fim de ajutor.
A fat blue tear rolled down Xiaolong's nose and dropped with a splash to the floor. The dragon nodded and turned away, slipping down into the well and let himself drift down to the bottom where the cold spring water seeped up from the earth.

My family didn't see him again for well over a century, although someone was always on watch, perched on the lip of the well in case Xiaolong surfaced. Georges came and went, and it was George CCCXX that witnessed our dragon's return. It was 1886, exactly 800 years since Xiaolong had arrived at the Tower, and it was late on Christmas Eve. Xiaolong, George and George's wife, children, uncles and brothers were in the kitchens, feasting on pies and sweets being stockpiled for the festive season - although Xiaolong ate only a sardine and some radishes. His scales were paler than usual and without their gleam, his blue

fringes dull, and his eyes like slate. A feint smell of dead flowers oozed from him. There was a pale, soft area under his chin where the pearl had been, and his battle scars had left small purple marks where the teeth and claws of the British dragons had pierced his scales. He was not the dragon he'd been.

George and his family were delighted to see him, and trying their best to cheer him up, playing games and singing in their high- pitched voices, but it wasn't working. Xiaolong pushed his food away and slumped to the floor.

'I thought nothing could be as bad as Yang's death,' he muttered.

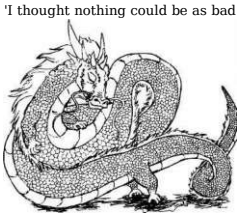

George, who'd been brought up on tales of Xiaolong's favourite human, Yang Guifei, was puzzled. 'Her ***death***? You've never said anything about

her dying. You said she
cried when you left.

'O lacrimă grea şi albastră s-a prelins pe botul lui Xiaolong şi a căzut pe jos cu un pleoscăit. Dragonul a încuviinţat cu o mişcare din cap, s-a întors şi s-a strecurat în adâncul puţului, lăsându-se pe fundul acestuia, acolo unde apa rece de izvor ieşea de sub pământ.

Familia mea nu a mai dat ochii cu el timp de mai bine de un veac, cu toate că mereu stătea cineva de veghe, cocoţat pe buza puţului, doar-doar o ieşi Xiaolong la suprafaţă. Un George i-a urmat altuia şi abia George al CCCXX-lea a fost martor la întoarcerea dragonului nostru. S-a întâmplat în 1886, exact la 800 de ani de la sosirea lui Xiaolong în Turn, seara târziu, în ajunul Crăciunului. Xiaolong, George, soţia lui George, copiii, unchii şi fraţii se aflau la bucătării, ospătându-se cu plăcintele şi dulciurile strânse grămadă pentru anotimpul sărbătorilor, chiar dacă Xiaolong nu a molfăit decât o sardină şi nişte ridichi. Solzii îi erau mai traşi la culoare decât de obicei şi îşi pierduseră luciul, ciufurile lui albastre erau pleoştite, iar ochii îi păreau ca şi împietriţi. Răspândea un iz slab de flori putrezite. Sub bărbie îi rămăsese un locşor palid şi moale, acolo unde fusese perla, iar cicatricele căpătate în luptă însemnau mici pete vineţii în locurile în care colţii şi ghearele dragonilor britanici îi străpunseseră solzii. Nu mai era dragonul care fusese.

George şi ai lui erau nespus de bucuroşi să-l vadă şi îşi dădeau toată silinţa să-l înveselească, prinzându-se în jocuri şi cântând cu glăscioarele lor ascuţite, dar în zadar. Xiaolong a dat în lături mâncarea de dinaintea lui şi s-a trântit pe podea.

— Credeam că nimic n-ar mai putea fi la fel de dureros ca moartea lui Yang, a bolborosit el.

George, care crescuse cu poveşti despre Yang Guifei, omul preferat al lui Xiaolong, s-a arătat mirat.

— Moartea ei? Dar n-ai pomenit niciodată de aşa ceva. Ne-ai spus că a plâns când ai plecat.

Xiaolong stared at the floor. 'No. She died. She died because I failed to save her.'

George was shocked, and his whole family edged closer to hear the story.

It was like he couldn't stop himself: the dragon told them what really happened the day he left China. "The Emperor was unpopular because he'd spent too much time with beautiful Yang and not enough on running the empire. The army generals told him that he had to get rid of Yang, so the Emperor begged me to save her and take her to a refuge in the Qinling mountains. There was no time to plan or to think; the soldiers were almost at Yang's house.'

The dragon heaved a great sigh as he relived the memory. 'I flew to her garden and told her to climb on my back so I could take her away He looked down at George. 'But she was not like you, my little friend. Humans, even delicate and beautiful humans like Yang, are bigger and clumsier than mice and cannot ride a dragon as you can. I had to be big enough to carry her, but that made it hard for her to sit astride and hold on. The soldiers couldn't stop me flying away, but they fired bamboo arrows at us and one hit Yang. She screamed in agony and terror because she couldn't hold on any more. Her scream, as she fell many metres down to the ground, has haunted me to this day. I dived down to where she lay still on the ground and breathed out a heavy mist so the soldiers couldn't find us, but Yang was lifeless. All I could do was carry her back to the Emperor and lay her body before him.'

Xiaolong paused, tears in his eyes as he remembered.

Xiaolong şi-a plecat privirea în podea.

— Nu. E moartă. Şi a murit fiindcă n-am fost în stare s-o scap.

George era uluit şi toţi ai lui s-au dat mai aproape ca să audă povestea.

Ca şi cum nu se mai putea abţine, dragonul le-a povestit ce se întâmplase cu adevărat în ziua în care lăsase în urmă China.

— împăratul nu mai era deloc bine văzut, fiindcă îşi petrecea prea mult timp alături de frumoasa Yang şi nu îndeajuns cu treburile împărăţiei. Generalii i-au spus să se descotorosească de Yang, aşa că împăratul m-a rugat s-o scap şi s-o duc la adăpost, într-un loc sigur din munţii Qinling. Nu mai era timp de stat pe gânduri sau de făcut planuri; oştenii mai aveau puţin şi ajungeau în faţa casei lui Yang.

Retrăind acele amintiri, dragonul a oftat din adâncul rărunchilor.

— Am ajuns în zbor în grădina ei şi i-am spus să mi se suie în spinare ca s-o duc de-acolo.

Xiaolong s-a uitat în jos, la George.

— Numai că ea nu era ca tine, micuţul meu prieten. Oamenii, chiar delicaţi şi frumoşi ca Yang, sunt mai mari şi mai neîndemânatici decât şoarecii şi nu-s în stare să călărească un dragon aşa cum poţi tu. Trebuia să fiu suficient de mare ca s-o port în spinare, dar aşa, ei îi venea greu să stea călare şi să se ţină bine. Oştenii nu m-au putut împiedica să zbor de-acolo, dar au tras cu arcurile în urma noastră, iar o săgeată de bambus a nimerit-o pe Yang. A ţipat de durere şi de groaza că nu se mai putea ţine de mine. Ţipătul pe care l-a scos când s-a prăbuşit de la atâţia metri înălţime m-a urmărit până în ziua de azi. Am coborât către locul în care zăcea întinsă pe pământ şi am împrăştiat în jur o ceaţă deasă, astfel încât oştenii să nu ne dea de urmă, dar Yang rămăsese fără suflare. Tot ce-am mai putut face a fost să-i iau trupul şi săi-l duc împăratului, în faţa căruia l-am şi aşezai.

Xiaolong a tăcut, ochii umplându-i-se de lacrimi pe măsură ce-l năpădeau amintirile.

"The Emperor was ripped apart by his grief, his beloved Yang Guifei dead in his arms. He turned to me, and the fury in his face was terrible.'

Xiaolong muttered in Chinese - George didn't know what he was saying, but he could see that every word gave the dragon pain.

'He cursed, me, George. He blamed me for Yang's death and he cursed me with exile, to leave China and never return.'

George was very solemn. 'But I thought a Chinese dragon was above even an Emperor. How could he tell you to leave?'

'You are correct, my friend. Even an Emperor is human, and dragons are, by comparison, immortal and beyond a human's control. But the Emperor was right. I was to blame. I failed Yang, and I failed the Emperor, and I failed China. I couldn't stay.' Xiaolong's eyes were full of tears.

The mouse family were whispering, some of the younger girls were crying and even Aunt Maribel looked tearful. George shifted from foot to foot, his front paws held tight below his chin. He looked confused and uncomfortable. 'You've told us stories of Yang and the Emperor a thousand times. We grow up with tales of China and your life there. We have never, ever heard this story before. What we learn is that you got bored of the easy imperial life, and you wanted to explore the world. Wasn't that true? Have you been telling us porkies?'

Xiaolong still couldn't look George in the eye. 'Porkie-pies. Lies.' He looked up, at last, and caught George's stern gaze.

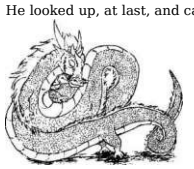

— Odată ce s-a aflat în braţe cu trupul iubitei lui Yang Guifei, împăratul s-a arătat sfâşiat de durere. S-a întors către mine, iar furia de pe chipul său era cumplită.

Xiaolong a bolborosit ceva în chineză - George nu a înţeles ce, dar şi-a dat seama că fiecare vorbă rostită îi pricinuia dragonului durere.

— M-a blestemat, George. Mi-a pus în seamă moartea lui Yang şi m-a surghiunit, poruncindu-mi să părăsesc China şi să nu mă mai întorc niciodată.

George s-a arătat tot timpul pătruns de cele ascultate.

— Bine, dar credeam că un dragon chinezesc e mai presus şi decât împăratul. Cum putea el să-ţi ceară să pleci?

— Ai dreptate, prietene. Până şi un împărat e doar un om, spre deosebire de noi, dragonii, care suntem ca şi nemuritori şi mai presus de puterea oamenilor. Dar împăratul avea dreptate. Vina era a mea. I-am înşelat aşteptările lui Yang, le-am înşelat şi pe-ale împăratului, trădasem China însăşi. Nu mai puteam rămâne.

Ochii lui Xiaolong se umpluseră de lacrimi.

Familia de şoricei se pusese pe şuşotit, unele dintre fetele mai mici izbucniseră în lacrimi şi până şi mătuşa Maribel mai avea puţin şi plângea. George se lăsa când pe o lăbuţă, când pe alta, în timp ce lăbuţele din faţă şi le ţinea strâns sub bărbie. Părea încurcat şi se vedea că nu se simţea în largul său.

— Ne-ai spus de o mie de ori poveşti despre Yang şi împărat. Cu toţii am crescut cu istorisirile tale despre China şi despre viaţa ta de acolo. Dar povestea asta chiar că n-am mai auzit-o pân-acum. Ce ni se spune nouă e că te săturaseşi de traiul împărătesc cel fără de griji şi că îţi doreai să descoperi lumea. Ce, nu era adevărat? Ne-ai turnat gogoşi?

Xiaolong nici acum n-a putut să-l privească pe George în ochi.

— Gogoşi. Minciuni.

într-un sfârşit, şi-a ridicat şi el privirea, întâlnind căutătura fermă a lui George.'I don't like to think... I was ashamed to...' He sighed again. 'Yes, my friend, I didn't tell you the whole truth, so by omission, I have lied. I am sorry.'

There was a long, painful silence.

George turned to his family and led them a few metres away to talk in private. They spoke in whispers, some of them getting quite agitated, but at last they were all nodding. George came back to where Xiaolong was crouched, and stood tall on his back feet to talk to the dragon. His voice was flat and cool, his eyes hard.

'It has been my family's honour and privilege to be your companions for eight hundred years. Many of us have died in your service, but the family has always thought our sacrifice worthwhile, to have the trust and friendship of an imperial dragon living in our home.'

Xiaolong's heart sank. For the mouse to use such formal words, and not the smart Cockney talk he'd grown to love, meant something had gone very wrong.

George continued. 'We are sad to hear the true story of Yang Guifei, not only because she sounds like an amazing human, but because we know you loved her. And we can't blame you for her death. You tried your best. There's no shame in failure if you tried your best. We all make mistakes, we all fail, we all let people down sometimes. That's life.'

He drew himself up as tall as he could, standing as still and stiff as a statue.

— Nici nu vreau să mă gândesc... Mi-a fost ruşine...

Dragonul a oftat din nou.

— Aşa-i, prietene, nu v-am spus adevărul pe de-a-ntregul, aşa că, ocolindu-l, se cheamă c-am minţit. îmi pare rău.

S-a aşternut o tăcere lungă şi chinuitoare.

George s-a retras către ai săi, pe care i-a tras câţiva metri mai încolo, ca să discute între ei. Au vorbit pe şoptite, unii dintre ei arătându-se destul de neliniştiţi, dar, într-un sfârşit, au căzut cu toţii la înţelegere, dând din cap. George s-a întors la locul unde Xiaolong rămăsese aplecat şi umil şi s-a înălţat pe lăbuţele din spate pentru a-i vorbi dragonului. Glasul i-a fost monoton şi rostirea rece, iar privirea aspră.

— A fost o onoare şi un privilegiu pentru familia mea ca, de-a lungul a opt sute de ani, să-ţi ţinem tovărăşie. Mulţi dintre ai noştri au pierit slujindu-te, dar familia a socotit întotdeauna că un asemenea sacrificiu merită cu prisosinţă atunci când vine vorba să te bucuri de încrederea şi prietenia unui dragon împărătesc care locuieşte la tine în casă.

Pe Xiaolong l-a încercat deznădejdea. Să auzi din partea unui şoricel asemenea vorbe scorţoase şi nu limbajul şmecher de cartier care îi devenise atât de drag însemna că lucrurile nu stăteau deloc bine.

George a continuat:

— Ne-am întristat la auzul adevăratei poveşti despre Yang Guifei, nu numai pentru că pare să fi fost un om minunat, ci şi pentru că ştim că ai iubit-o. Şi nu te putem învinovăţi de moartea ei. Ai făcut tot ce-ai putut. Nu e ruşinos să dai greş atunci când ai făcut tot ce ai putut. Cu toţii facem greşeli, tuturor ni se întâmplă să nu izbutim sau să îi dezamăgim pe cei din jur. Aşa e-n viaţă.

S-a înălţat cât a putut el, rămânând ţeapăn, încremenit ca o statuie.

'But what we can't forgive is the eight hundred years of lies that you have told us. You didn't trust us with the truth, you didn't respect us enough to be honest, and you have let three hundred and twenty generations of my family believe in a Xiaolong that doesn't really exist.'

Mice were sniffing and sobbing quietly in the background. Xiaolong opened his mouth to speak, but George put up a paw to silence him. 'So I, George CCCXX, current Dragon Friend, declare, with the support of my whole family, that we must withdraw our friendship and let you pursue your career without us.'

He dropped to all fours, turned and went back to his family. Without a backward glance, they disappeared through a tiny hole in the wall,

and were gone.

Xiaolong felt his heart crusting over with ice, m everything. He was so shocked that for several hours he couldn't move. Only when the bell sounded for four o'clock on Christmas morning, and the Tower bakers clattered down the stairs, yawning loudly and complaining, did the dragon realise he had to move.

In human form, he dragged himself up the endless stairs to the roof, where he lay on the parapet and stared over the city where wives and mothers, street urchins and church wardens, butlers and servants, were beginning to get readv for the long day of festivities. Fires were lit, 1 glowed in the early morning dark smoke drifted on the dry air. Life was going on as normal, but the dragon saw it all a[c if] he was encased in

— Ceea ce însă chiar nu putem da uitării sunt cele opt sute de ani de minciuni pe care ni le-ai turnat. Nu ai avut încredere să ne

împărtăşeşti adevărul, nu ne-ai respectat îndeajuns ca să fii cinstit cu noi şi ai făcut ca trei sute douăzeci de generaţii din familia mea să creadă într-un Xiaolong care nu exista în realitate.

Din spatele lui s-au făcut auzite smiorcăieli şi sughiţuri înfundate. Xiaolong şi-a căscat botul pentru a răspunde, dar George şi-a săltat o lăbuţă ca să-l oprească.

— Aşa că eu, George al CCCXX-lea, actual Prieten al Dragonului, declar, având de partea mea sprijinul întregii mele familii, că ne vedem siliţi să-ţi retragem prietenia noastră şi să te lăsăm să-ţi vezi de-ale tale fără noi.

George s-a lăsat pe toate cele patru lăbuţe, s-a răsucit şi s-a întors la ai lui. Fără să mai arunce vreo privire în urmă, şoricimea a dispărut printr-o bortă micuţă din perete şi duşi au fost cu toţii.

Xiaolong a simţit cum inima parcă prinde să-i îngheţe, amor- ţindu-l de tot. Atât de năucit era, că preţ de mai multe ore nici nu s-a putut urni. Abia în dimineaţa de Crăciun, când clopotul a sunat de ora patru şi pitarii Turnului au dat năvală în jos pe scări, căscând zgomotos şi tot văicărindu-se, abia atunci a înţeles şi dragonul că trebuia s-o ia din loc.

Luând înfăţişare omenească, s-a târât în sus pe scara care ducea la acoperiş, acolo unde s-a întins pe parapet şi a cuprins din priviri oraşul în care neveste şi mame, copii ai străzii şi paznici de biserici, valeţi şi alţi slujitori începeau să se pregătească pentru lunga zi de sărbătoare. S-au aprins focuri, lămpile au început să strălucească în întunericul mijitului de zi, iar fumuri au pornit să se înalţe în văzduhul uscat. Viaţa mergea mai departe, în felul ei obişnuit, dar dragonul se uita la ea de parcă el unul ar fi fost prins într-un vas de sticlă.

As the sky got lighter, it began to snow, fat flakes drifting down from dark clouds and shutting out the sunrise. Finally, Xiaolong took his own dragon form and leapt into the sky, coiling up and up till the city below him was a smudge of shadows. The Chinese dragon sucked in a deep breath and trumpeted a call to Brannoc, his enemy.

As he waited for the British dragon to answer him, Xiaolong let himself examine his broken heart. The grief and shame of Yang's death and the Emperor's curse, his long solitary life in the oceans, the loss of his pearl, the terrible shock of George's death and being told the truth of all the Georges... nothing was as excruciating as his abandonment by the loyal, faithful mice. His true friends. Small and powerless they might be, without culture or philosophy, shortlived and vulnerable, but mice were one of the noblest of animals, as noble as any human: warrior, bishop, king or emperor. They were as brave, loyal, wise and kind, their hearts as warm and luminous as any he had found in his three thousand years of life. He had driven them away with his thoughtlessness, weakness and fear, and the remorse was crushing his heart.

His thoughts were so dark that he barely noticed the draught of black Brannoc's wings through the heavy snow. Xiaolong flew down to the scaffolding of the half-built Tower Bridge, and Brannoc settled on the other side. Both cloaked against human eyes, the dragons looked at each other.

'You look as if you've had a rough night, Shallong,' said the Celt.

Când cerul s-a mai luminat, s-a pus pe nins, fulgi pufoşi alunecând în jos dinspre norii tuciurii şi acoperind răsăritul soarelui, într-un sfârşit, Xiaolong şi-a luat înfăţişarea de dragon şi s-a săltat către înaltul cerului, învălătucindu-se sus, tot mai sus, până când oraşul de dedesubt a ajuns o mâzgăleală de umbre. Dragonul chinezesc a tras adânc aer în piept şi a trâmbiţat o chemare către Brannoc, vrăjmaşul său.

în vreme ce-l aştepta pe dragonul britanic să-i răspundă, Xiaolong şi-a cercetat inima frântă. Durerea şi ruşinea de a fi lăsat-o pe Yang să moară, blestemul împăratului, viaţa lungă şi singuratică dusă în fundul

oceanelor, pierderea perlei, vestea răscolitoare a morţii lui George, adevărul care-i fusese destăinuit despre întregul şir de George... Şi totuşi, nimic nu era mai sfâşietor decât faptul că şori- cimea cea devotată şi de toată încrederea îl părăsise. Prietenii lui adevăraţi. Erau mici şi nevolnici, stăteau prost cu filosofia şi cultura, nu trăiau cine ştie cât, iar viaţa le era mereu în primejdie, dar şoarecii erau unele dintre cele mai nobile animale, tot atât de nobil ca un om, fie el războinic, episcop, rege sau împărat. Erau la fel de curajoşi, credincioşi, înţelepţi şi prietenoşi şi aveau inimile tot atât de calde şi de deschise ca oricare alţi muritori întâlniţi de Xiaolong în trei mii de ani de viaţă. Iată însă că îi îndepărtase cu nechibzuinţa, slăbiciunea şi frica lui, iar remuşcările îi sfâşiau inima.

Aşa de negre îi erau gândurile, încât abia dacă a simţit bătaia aripilor smolitului de Brannoc prin ninsoarea deasă. Xiaolong s-a lăsat în zbor spre schelăria podului Tower Bridge, pe jumătate înălţat, iar Brannoc s-a aşezat de cealaltă parte. Feriţi amândoi de ochii oamenilor, dragonii s-au privit unul pe celălalt.

— Arăţi de parcă ai fi avut parte de o noapte grea, Şoling, a spus celtul.

Xiaolong didn't answer him, but looked intently at the black dragon. They hadn't met for a hundred and thirty six years, and Brannoc had changed somehow. Something about his scales... it was their colour. Black Brannoc was no longer black. His shiny obsidian skin looked softer, lighter, with a lustre to it... Xiaolong's heart thumped as he saw the pearl clutched in Brannoc's foot, pale pink flames licking through his claws. His pearl, the precious pearl ripped from him in their last battle. The pain stabbed him to the soul.

Brannoc lifted a scaly eyebrow. 'Yes, your pearl, Shallong. I know now why you didn't want to lose it. Feels good. Warm.'

Xiaolong ignored him. 'I am leaving.'

As he spoke, Caderyn appeared and landed beside Brannoc, his scarlet wings folding with a rustle.

Xiaolong repeated his words. 'I am leaving, Welsh lord. I cannot stay.'

'Something we said?' Brannoc laughed softly.

'I will recover from the injuries you gave me,' said Xiaolong. 'But after all, it appears that I am my own worst enemy.'

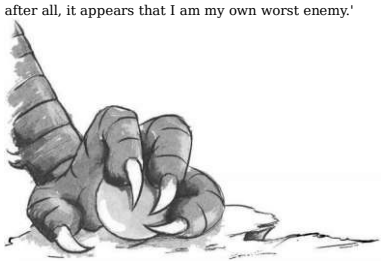

He grew in size, his gold scales gleaming through the driving snow, till he dwarfed the British dragons. 'Take better care of this city and your little island. Keep watch over the Tower: I leave it in your safe-keeping. Our quarrel is ended and I am the loser.

Xiaolong nu i-a răspuns, dar l-a privit cu multă atenţie pe dragonul cel smolit. Nu se mai întâlniseră de o sută treizeci şi şase de ani şi Brannoc parcă se schimbase cât de cât. Era ceva legat de solzii lui... legat de culoarea lor. Smolitul de Brannoc nu mai arăta chiar aşa de smolit. Pielea lui lucioasă ca piatra de obsidian părea mai catifelată, mai deschisă la culoare, cu un soi de lustru... Lui Xiaolong i-a sărit inima din piept când a văzut perla strânsă între ghearele lui Brannoc, pâlpâind în ape de un trandafiriu stins. Perla sa, perla sa preţioasă, care-i fusese smulsă în ultima lor înfruntare. Durerea i-a sfâşiat sufletul.

Brannoc şi-a ridicat o sprânceană solzoasă.

— Da, e chiar perla ta, Şoling. Acum ştiu de ce nu voiai s-o pierzi. E plăcută la atingere. Caldă.

Xiaolong nu l-a luat în seamă.

— Plec.

Nici n-a terminat bine de vorbit, că s-a înfiinţat şi Caderyn, lăsându-se din zbor alături de Brannoc şi adunându-şi cu un foşnet aripile stacojii pe lângă trup.

Xiaolong a repetat:

— Plec, lord galez. Nu mai pot să rămân.

— Am zis noi ceva de te-am supărat? a întrebat Brannoc, râzând molcom.

— Rănile pe care mi le-aţi făcut voi o să mi le vindec, a spus Xiaolong. Dar, la urma urmei, cel mai aprig duşman al meu se pare că tot eu sunt.

Şi-a sporit statura, cu solzii cei aurii sclipindu-i prin ninsoarea viscolită, până când i-a făcut pe dragoniibritanici să pară nişte pitici.

Aţi face bine să vă îngrijiţi mai cu râvnă de oraşul ăsta şi de insuliţa voastră. Vegheaţi asupra Turnului, vi-l las în pază. Vrajba noastră a apus de-acum, iar eu sunt cel care a ieşit înfrânt

.***Qiang long nan ya ditou she.*** Even a dragon finds it hard to control a snake in its own haunt.' He lifted on to his back legs and bowed to the two Celts. 'Caderyn, Brannoc - fare thee well.' And he was gone, the gold and blue tail flickering through the snowstorm and vanishing, leaving Brannoc and Caderyn staring into the icy blizzard. They didn't notice a knot of mice, huddled together on the parapet of the Tower, watching in tears as their lost dragon left them behind.

Qiang long nan ya ditou she. Până şi unui dragon îi vine greu s-o scoată la capăt cu un şarpe chiar în ascunzişul acestuia.

S-a săltat apoi pe labele din spate şi s-a înclinat către cei doi celţi.

— Caderyn, Brannoc, rămâneţi cu bine.

Şi dus a fost, cu coada auriu-albăstruie licărind prin viforniţă. S-a făcut nevăzut, lăsându-i pe Brannoc şi pe Caderyn să scruteze cerul pe ger şi prin viscol.

Cei doi nu au luat seama la ciurda de şoareci care stăteau strânşi unii într-alţii pe parapetul Turnului, urmărind cu lacrimi în ochi cum dragonul lor îi lăsa în urmă

.Ujoy, oh boy, that was a hard bit. Don't know about you, but my eyes were a bit damp, just telling the story.

It was a tough time for my family, after Xiaolong left. George CCCXX never really got over it, going down in mouse history as the George that broke up with the dragon.

But life went on before the dragon, and life continued after the dragon. London kept growing; kings and queens came and went; mice lived and died, stuff happened. The British dragons went quiet except in times of wars and plagues and fires and assorted disasters.

And what about our Chinese dragon? You might well ask.

When he writhed off into the snowstorm, Xiaolong had no idea where to go, and he didn't really care. His heart was numb, his head full of fog, and his whole body hurt. He needed to heal, so he flew south, sniffing for something stronger and cleaner than cold seawater. South, south, south... and then he got a scent. Salt! He

followed his nose to Africa
until he spotted a pink lake.
Truly, pearly, salty pink

.(Ea^Vioiul 1 1

$răţioare, partea asta de poveste chiar c-a fost grea! Nu ştiu ce aţi simţit voi, dar mie unuia mi s-au umezit ochii numai spunând-o.

După plecarea lui Xiaolong, familia mea a trecut prin vremuri grele. George al CCCXX-lea nu a izbutit niciodată să treacă peste cele întâmplate, intrând în istoria şoricească drept George care a rupt-o cu dragonul.

Numai că viaţa, după cum şi-a văzut de drumul ei înainte de apariţia dragonului, tot aşa a mers mai departe şi după dispariţia lui. Iar Londra a continuat să crească; regi şi regine au venit şi s-au dus; şoareci au trăit şi-au murit şi s-au petrecut o groază de chestii. Dragonii britanici s-au mai potolit şi ei, în afara vremurilor de război, molimă, pârjol şi alte dezastre asemenea.

Dar poate că vă întrebaţi, cum e şi firesc, ce s-a ales de dragonul nostru chinezesc.

Când a dispărut şerpuind prin viscol, Xiaolong habar n-avea încotro s-o apuce şi, de fapt, puţin îi păsa. Inima îi era amorţită, o pâclă i se lăsase peste minte şi îl durea tot trupul. Avea nevoie să se tămăduiască, aşa că a pornit în zbor spre miazăzi, căutând să prindă mirosul a ceva mai puternic şi mai curat decât apa rece a mării. La sud, la sud, tot mai la sud... şi, deodată, a prins un miros. Sărătură! S-a lăsat călăuzit de nas până în Africa, până când a zărit un lac cu apă trandafirie. Trandafirie, perlată şi sărată de-a binelea.

Diving in, Xiaolong was shocked by the salt, which stung his skin and got under his scales and into his lungs and eyes and he felt as if he was burning inside and out. Compared to the pain in his heart, it was just sore, and it healed his body. When the summer sun boiled away the lake water, Xiaolong took flight and found a long, deep river, where he began to live as a water dragon again, trying to forget.

The 19th century turned into the 20th, but Xiaolong had taken a long holiday from humans and all their foolishness. He worked slowly up and down long African rivers, at last coming down the Nile to the Mediterranean and then to the cooler waters of the Black Sea.

It was a warm April day and Xiaolong was nosing about amongst the reed beds and tiny islands of the Danube Delta, snacking on pike and pelicans, when he thought he heard someone calling him. 'George?' he said, pulling his head out of the reeds and looking around. There was no-one but a stork who stabbed her long beak into Xiaolong's nose and flapped off, shrieking. The dragon didn't notice her, distracted by the thought of his mousy friends in London.

Over the next few days he kept hearing voices: ravens, pigeons, and panicky humans. Then, shockingly, the voice of the black dragon Brannoc. 'Shallong! Time for you to return. There is work for you to do...'

The next sound turned him to stone. 'Xiaolong! Xiaolong! Please come! This is George... Save us!'

Scufundându-se în apă, Xiaolong a fost luat pe nepregătite de aşa sărătură, care îi pişcă pielea şi i se strecura pe sub solzi, în plămâni şi în ochi, făcându-l să se simtă de parcă ar fi luat foc, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Pusă în balanţă cu durerea din inimă, asta nu era decât o durere de-a cărnii, care i-a vindecat trupul. Iar dacă soarele verii a făcut să piară apa lacului, Xiaolong şi-a luat zborul şi a dat peste un râu lung şi adânc, unde şi-a început din nou traiul de dragon de apă, încercând să dea totul uitării.

Secolul al XlX-lea s-a făcut al XX-lea, dar Xiaolong îşi luase o vacanţă lungă de la oameni şi de la toate năzbâtiile lor. Şi-a croit cu temei drumul în susul şi-n josul lungilor râuri ale Africii, pentru ca într-un sfârşit să ajungă, străbătând apele Nilului, în Marea Mediterană şi mai apoi în apele mai răcoroase ale Mării Negre.

Era o zi călduţă de aprilie, iar Xiaolong scormonea printre pâlcurile de stuf şi insuliţele Deltei Dunării, hrănindu-se cu ştiuci şi pelicani, când i s-a năzărit că aude pe cineva strigându-l.

— George? a zis el, scoţându-şi capul dintre tulpinile de stuf şi uitându-se în jur.

Nu era nimeni acolo, în afară de o barză care l-a împuns în nas cu ciocul ei lung şi a plecat bătând din aripi şi chirăind. Cu mintea dusă la prietenii lui şoriceşti din Londra, Xiaolong nici n-a băgat-o în seamă.

De-a lungul câtorva zile care au urmat, a continuat să audă glasuri: de corbi, de porumbei şi de oameni înspăimântaţi. Dar într-o zi a fost surprins să audă până şi glasul smolitului de «■*»- Brannoc:

— Şoling! E vremea să te-ntorci. Ai de lucru pe-aici... Dar chemările care au urmat mai că l-au împietrit: — Xiaolong! Xiaolong! Te rugăm, întoarce-te! Mi-s eu,

George... Scapă-ne!

The familiar Cockney squeak of his friend was like a spur and Xiaolong erupted from the water like a rocket, flashing straight up into the sky, his head turning like a satellite dish searching for a signal. There it was! London.... The great dragon, gold scales flashing in the sun, speared through the air, north-west over Europe till he was across the English Channel and following the River Thames up to his old home, the Tower of London. It was getting dark, and it was pouring with rain. London looked soggy, everything was soaked, people scurried around under umbrellas and red buses sloshed through huge puddles on the streets. The river was lapping at the Embankment walls, but there were no signs of anyone needing saving. Just a rainy day in London town.

Puzzled, Xiaolong circled slowly over the City, looking for any signs of trouble, but saw nothing except a small plane descending slowly over the river to land on a runway in one of the docks that Xiaolong had last seen filled with steamships. London had changed a lot in 130 years. Towering buildings sticking into the sky, streets stuffed full of crawling, hooting traffic, almost no ships on the river, buildings as far as he could see, in every direction. And what was that string of silver domes across the river,

right by the airport? A mystery. And so much noise everywhere! Aircraft and modern cars and trucks, and trains fast as lightning, all squished into the frame of the city like a moving tapestry, people like cockroaches on a pie- shop floor. Scurrying humans... the one recognisable thing in this city of the future, all glass and metal, bright and shiny. Humans...
so brilliant, and so stupid.

Chiţăitul de cartier, atât de cunoscut, al prietenului său a fost ca un pinten, iar Xiaolong a ţâşnit din apă ca o rachetă, zburând către înaltul cerului şi rotindu-şi capul ca o antenă în căutarea vreunui semnal. Şi l-a şi prins! Venea dinspre Londra… Marele dragon, cu solzii aurii strălucind în lumina soarelui, a spintecat văzduhul înspre nord-vestul Europei până când a trecut pe deasupra Canalului Mânecii şi, urmând cursul râului Tamisa, a ajuns la vechea lui casă, Turnul Londrei. Se lăsa întunericul şi ploua cu găleata. Londra arăta murată de-a binelea, totul mustea de apă, oamenii mişunau pe străzi adăpostiţi sub umbrele şi autobuzele roşii îşi rostogoleau roţile prin bălţile uriaşe apărute pe străzi. Râul îşi plesnea apele de zidurile de îndiguire, dar nici vorbă să pară cineva că are nevoie de ajutor. Nu era decât o zi ploioasă în Londra.

Mirat, Xiaolong a zburat în cerc pe deasupra centrului oraşului, căutând din priviri vreun semn de primejdie, dar n-a dat peste niciunul, în afara unui avion mai mic, care a coborât încetişor înspre râu şi a aterizat pe o pistă aflată într-un doc pe care Xiaolong îl văzuse ultima oară ticsit cu vapoare. Londra se schimbase mult în 130 de ani. Clădiri semeţe se avântau spre ceruri, străzile erau sufocate de o circulaţie târâită şi zgomotoasă, aproape niciun vas nu mai plutea pe râu şi, oriîncotro ai fi privit, clădiri şi iar clădiri, cât vedeai cu ochii. Ce-o fi fost şirul acela de cuve argintii care se întindeau peste râu chiar lângă aeroport? Mister. Şi ce hărmălaie peste tot! Avioane, maşini moderne şi camioane, trenuri iuţi ca fulgerul, toate înghesuite între contururile oraşului asemenea unei tapiserii

mişcătoare, cu oameni fugind care încotro ca nişte gândaci pe podeaua unei plăcintării. O învălmăşeală de oameni... singurul lucru pe care îl mai putea recunoaşte în acest oraş al viitorului, tot numai sticlă şi metal, strălucitor şi poleit. Oameni... atât de sclipitori, şi totuşi atât de nerozi.

Xiaolong circled lower until, carefully disguised from human eyes, he landed on the roof of the White Tower, his old resting place. But this time he was alone, no Dragon Friend at his side. 'Whose fault is that?' he asked himself.

But the moment his feet touched the roof, there was a rush of furry bodies from underneath the door to the stairs, and Xiaolong was overrun with mice, scrambling up and over his body, twittering like sparrows in excitement. One mouse, a large and handsome grey fellow, stayed on the ground in front of Xiaolong's nose, stood on his hind legs, and bowed.

'Nin hao, your imperial grandness. Welcome back to the White Tower. We are indeed happy to see you.'

This, of course, was... ***me***| All the time I've been telling you this long story, you probably didn't realise that I played a starring role... but ***this*** was the moment that I met the great Xiaolong and became George CCCLXXXVIII. But back to the story - this is my favourite bit coming up.

The great Xiaolong bowed to me, and said in a serious voice.'***Nin hao,*** George. Thank you for your kind welcome. I am honoured and delighted to be back.'

After I'd introduced him to my wife Lilibet and all of my family, and we'd all apologised to each other for the upset all those years ago, my family went back to work, and Xiaolong and I got down to brass tacks. He told me about hearing our voices, but I didn't understand what he was saying about panic and saving us and all that stuff.

'Mind you,' I told him. "The weather's proper orrible, and we're all fed up with being wet all the time. The kitchen cats in a right mood.'

Xiaolong a zburat în cercuri tot mai joase până când, ferindu-se cu grijă de ochii oamenilor, s-a coborât pe White Tower, vechiul său loc de odihnă. De data aceasta însă era singur, fără să aibă alături vreun Prieten al Dragonului. „A cui o fi vina?" s-a întrebat în sinea lui.

Numai că, de cum îi atinseră labele acoperişul, pe sub uşa care da către scară au dat năvală gheme mici de blană, iar Xiaolong s-a trezit potopit de şoareci, înghesuindu-se care mai de care pe trupul său şi ciripind de emoţie ca nişte vrăbii. Unul dintre şoareci, cenuşiu, mai răsărit şi mai arătos, s-a oprit în dreptul nasului lui Xiaolong, s-a săltat pe lăbuţele de dinapoi şi i-a făcut dragonului o plecăciune.

— ***Nin hao,*** Măria Ta împărătească. Bine ai venit din nou în White Tower. Ne bucurăm nespus să te vedem.

Acest şoarece era, firește... chiar subsemnatul! Tot timpul cât v-am spus povestea asta lungă, probabil nici nu v-aţi dat seama că jucam un rol principal... dar ăsta a fost momentul în care am făcut cunoştinţă cu marele Xiaolong şi am devenit George al CCCLXXXVIII-lea. Să mă întorc însă la poveste - că şi aşa urmează partea mea preferată.

Marele Xiaolong s-a înclinat în faţa mea şi a zis cu toată gravitatea:

— ***Nin hao,*** George. îţi mulţumesc pentru primirea aleasă. Sunt onorat şi încântat să fiu din nou aici.

După ce i-am făcut cunoştinţă cu soţia mea, Lilibet, şi cu toţi ceilalţi ai mei şi ne-am cerut unul altuia iertare pentru necazul din urmă cu atâta amar de ani, cei din familia mea s-au întors la ale lor, iar eu şi Xiaolong am trecut la lucrurile cu adevărat importante. Mi-a povestit că ne auzise glasurile, dar n-am înţeles deloc ce voia să spună cu „spaima" şi „scăparea" noastră şi toate chestiile alea.

Ce-i drept, vremea-i chiar groaznică şi ne-am săturat să fim tot timpul uzi până la piele. Iar pisica de la bucătărie e într-o dispoziţie de zile mari.Xiaolong interrupted me. "There is worse to come, I fear, George. I scented an alarmingly large storm out in the Atlantic...'

I was amazed. 'I know! The pigeons and the sparrows have been gossiping about it all day today. They heard from a mallard who got it from a tern who heard it from a gannet who'd been blown in off the Irish Sea and she'd heard it from some storm petrels...'

Xiaolong held up a front foot to stop me. 'What did they say, George?' he asked, firmly.

I had to concentrate, which was hard, being so excited about everything. 'Urn... er... okay. I didn't understand it all, cause Drusilla Pigeon used such long words. Repression, minibars, extraterrestrial bicycles...'

'Extratropical cyclones? Millibars, a depression?' said Xiaolong, who knows all the long words about weather, being a water-weather dragon.

'That's them,' I said. 'But it's almost in America, right out in the ocean. Won't bother us, will it?' I was confident about that. It's a long way across England to the Irish Sea, and then there's Ireland, and ***then*** the Atlantic.

'I will explain it all to you another day,' said Xiaolong. 'But we need to know more. Excuse me, George.' And he stood up, ready to take off.

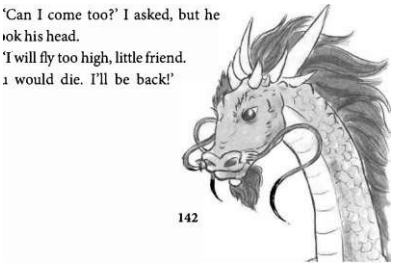

Xiaolong m-a întrerupt:

— Mi-e teamă că ne aşteaptă lucruri şi mai rele, George. Am adulmecat eu o furtună îngrijorător de puternică în largul Atlanticului...

Eram uluit.

— Ştiu! Porumbeii şi vrăbiile au trăncănit despre asta toată ziulica. Au auzit de la o raţă sălbatică, care, la rândul ei, ştia de la o rândunică-de-mare, căreia îi ajunsese la urechi de la o gâscă-de-mare, care fusese purtată de vânt dinspre Marea Irlandeză şi băgase şi ea la cap ce-i ziseseră niscaiva petreli...

Xiaolong şi-a întins una dintre labele din faţă ca să mă oprească.

— Şi ce-au spus, George? a întrebat el cu hotărâre în glas.

A trebuit să mă adun, lucru anevoie, fiind atât de emoţionat.

— Ăăă... Păi... Bine. N-am înţeles eu chiar totul, pentru că şi Drusilla Porumbel a vorbit în cuvinte care nu se mai terminau. Represiune, minibaruri, biciclete extraterestre...

— Nu cumva cicloane extratropicale? Şi poate milibari şi depresiune? a zis Xiaolong, care ştie toate cuvintele lungi legate de vreme, fiind, nu-i aşa, un dragon de apă şi de vreme umedă.

— Da, astea-s, i-am spus. Dar era vorba de chestii de prin partea Americii, acolo, în largul oceanului. Că doar n-or da şi peste noi, nu?

în privinţa asta eram chiar încrezător. Era cale lungă din capătul ăsta al Angliei până la Marea Irlandeză, după care venea Irlanda şi abia mai apoi Atlanticul.

— O să-ţi explic eu altă dată, mi-a spus Xiaolong. Numai că trebuie să ştim mai multe. Scuză-mă, George.

S-a ridicat, gata să-şi ia zborul.

— Pot să vin şi eu? am întrebat, dar el a clătinat din cap.

— O să zbor mult prea sus, prietenaşule. Mi-e teamă c-ai pieri. Dar o să mă-ntorc!

And he leapt up into the darkness, his gold scales flickering in the city lights, leaving a strong scent of cherry blossom behind him. Id heard all the stories, of course, but to see it for myself... I can't find the words.

Xiaolong told us later that he'd flown higher than any bird can fly. From up in the stratosphere he could look down on the storm over the ocean, solid cloud swirling in a massive spiral. But it wasn't out in the west, heading for America - it was further south and was heading for London.

As soon as he landed on the Tower roof, Xiaolong called to Brannoc. 'Dragons unite! London in peril!'

I was gobsmacked. I didn't think Xiaolong would ever want to set eyes on the British gang ever again. 'What do you want him for?'

'We need them all, George. I cannot do it alone.'

'Do what?'

'Save London from the storm that comes.' 'But how...? What...?'

'I don't know yet, my friend,' he said, but he broke off as the beating of wings sounded the arrival of black Brannoc.

He had changed, the Celtic dragon lord. The great pearl he had ripped from Xiaolong in their last battle had completely transformed him. And not just his looks. Pearly grey all over from tail to wingtips, his eyes had turned to silver, like his claws and his teeth and the tip of his tail. Even the flames licking his teeth were pinker. And his manners!

'Nin hao, Shallong. Or rather, Xiaolong. You're back, then.'

And he bowed his head. Brannoc! The dragon thug of Celtic England actually bowed! Of course Xiaolong bowed, too.

Cu vorbele astea, dragonul s-a înălţat pierzându-se în beznă, cu solzii lui aurii sclipind în luminile oraşului şi lăsând în urma lui un parfum puternic de flori de cireş. Auzisem toate poveştile, firește, dar să vezi cu ochii tăi... Chiar că nu-mi găsesc cuvintele.

Xiaolong avea să ne istorisească mai târziu că zburase mai sus decât ar fi fost în stare orice pasăre. De sus de tot, din stratosferă, a putut să privească în jos la furtuna de deasupra oceanului, o învolburare serioasă de nori prinsă în ditamai vria. Numai că nu se petrecea undeva spre vest, îndreptându-se către America - era mult mai la sud şi venea spre Londra.

Cum s -alăsat pe acoperişul Turnului, Xiaolong l-a chemat pe Brannoc.

— Dragoni, uniţi-vă! Londra-i în primejdie!

Am rămas năuc. Şi eu care-mi închipuisem că Xiaolong n-ar fi vrut în vecii vecilor să mai dea ochii cu şleahta britanicilor!

— La ce-ţi trebuie să te-ncurci cu el?

— Chiar avem nevoie de ei toţi, George. Nu pot singur.

— Nu poţi ce?

— Să salvez Londra de furtuna care-o ameninţă.

— Dar cum? Ce...?

— Nu ştiu încă, prietene, a spus el, curmându-şi vorbele la auzul unor bătăi de aripi care vesteau sosirea lui Brannoc cel smolit.

Lordul celt nu mai era cel de odinioară. Perla uriaşă pe care i-o smulsese lui Xiaolong în ultima lor luptă îl preschimbase cu totul. Şi nu numai în privinţa înfăţişării. Se făcuse de un cenuşiu perlat de la coadă până în vârfurile aripilor, ochii îi deveniseră argintii, ca şi ghearele, colţii şi capătul cozii. Până şi limbile flăcărilor care i se prelingeau printre colţi erau mai trandafirii. Ce să mai zic de purtare!

— ***Nin hao,*** Şoling. De fapt, Xiaolong. Deci te-ai întors.

Şi făcu o plecăciune scurtă, din cap. Brannoc! Dragonul bătăuş din Anglia celtică făcuse o plecăciune! Firește, Xiaolong făcu şi el una.

I thought they were going to kiss each other for a moment! Blimey. Mind you, Brannoc hadn't changed enough to say hello to me. I ran up Xiaolong's front leg and perched in his blue mane, as Georges always have.

'I heard your call,' said Xiaolong, as though they'd been mates for ever.

Brannoc looked puzzled. 'Call? I didn't...' He stopped himself, and was silent, obviously thinking. 'Good. Time for you to return. There is work for you to do.'

Xiaolong recognised his words - they were what he'd heard in the Danube Delta. He didn't understand how he had heard something that hadn't then been said, or how he'd heard from such a distance, but perhaps it had something to do with the flaming pearl connecting him to Brannoc and London. Dragons are mysterious, and sometimes they even mystify themselves.

'So what are you going to do first?' said Brannoc.

'Gather information, gather a team,' said the Chinese dragon in a very businesslike fashion. 'If only there were other Chinese dragons here...'

'Ah, well...' I squeaked, running down to Xiaolong's foot so he could see me, 'there's all the dragons in Chinatown. But I don't know if they're alive...'

'Chinatown ?' Xiaolong looked at me with eyes like lasers. 'What is this \ ] Chinatown?' \ \

'A few streets, that's all, with Chinese restaurants and shops selling

¿4

Chinese stuff. In Soho. But ***J f J f***

there's an arch over the street ^ ^ — \ /

Pentru o clipă, am crezut c-o să se şi pupe! Măi să fie! Chiar şi-aşa, Brannocnu se schimbase într-atât încât să-mi dea şi mie bineţe. Am dat fuga către laba din faţă a lui Xiaolong şi m-am căţărat pe ea până am ajuns să mă ascund în coama lui albastră, aşa cum au făcut întotdeauna toţi acei George de dinaintea mea.

— Ţi-am auzit chemarea, a spus Xiaolong, ca şi cum ar fi fost amici de când lumea.

Brannoc părea încurcat.

— Chemarea? Bine, dar n-am...

S-a oprit însă, amuţind. Era clar că treaba asta îl pusese pe gânduri.

— Bun. E vremea să te-ntorci. Ai de lucru pe-aici...

Xiaolong i-a recunoscut cuvintele - erau cele pe care le auzise în Delta Dunării. Nu înţelegea el cum de auzise ceva ce nu fusese rostit atunci sau cum de auzise de la aşa depărtare, dar probabil că asta avea legătură cu perla aceea pâlpâindă care-l lega de Brannoc şi de Londra. Dragonii sunt nişte creaturi aşa de misterioase, că uneori nici ei nu se pot pricepe.

— Aşa. Şi-acum ce-ai de gând să faci mai întâi şi mai întâi? l-a întrebat Brannoc.

— Să aflu cât mai multe şi să adun o echipă, i-a răspuns dragonul chinezesc, cum ar fi facut-o un om de afaceri. Ei, să mai fi fost nişte dragoni chinezeşti pe-aici...

— Păi, să vezi... am chiţăit eu, dându-mă jos pe laba lui Xiaolong, ca să mă vadă. Ar fi dragonii din Oraşul Chinezesc. Chestia-i că nu ştiu dacă sunt dragoni de-adevăratelea...

— Oraşul Chinezesc? m-a îngânat Xiaolong, sfredelindu-mă cu privirea. Ce-i aia Oraşul Chinezesc?

— E un mănunchi de străzi, nimic altceva, dar cu multe restaurante chinezeşti şi prăvălii în care se vând tot felul de chestii de prin China. E în cartierul Soho. Şi peste o stradă se întinde o boltă that's

covered with dragons, and there's little dragons on lampposts and a few big…'

Xiaolong interrupted. 'Where is Soho? Who can show me?'

I piped up. 'Er, the pigeons, I suppose. They know London better than anyone.'

But Brannoc's voice drowned mine out. 'I will show you. It is due west of here, a few moments on the wing.'

'Thank you, Brannoc,' said Xiaolong with a bow of his head. 'But I think George has the better idea. I will ask the pigeons to lead me to Chinatown. May I ask you to fly further, gather intelligence from the river banks?'

Brannoc frowned, but then he nodded in agreement. 'All right, China. I will seek out more detailed information and we will consult when I return.'

Blimey again. Brannoc was talking like Xiaolong now, all posh and wordy. The flaming pearl must have a built-in dictionary of long words. Even Brannoc's Cornish accent had disappeared. Anyway, Brannoc took off, his huge leathery wings lifting the huge leathery body up into the night sky, trailing streams of rainwater as he flew. We heard him trumpeting as he circled above the city, and saw nine- white dragons and a scarlet one flapping towards him. The gang was back.

'Look at that. Do you think he's on the level, Xiaolong?'

My big golden chum was watching the British group fly wesi.
ornată cu nişte dragoni, după cum mai sunt şi alţi dragoni, mai mici, pe nişte stâlpi de felinare, dar şi câţiva mai mari…
Xiaolong mi-a tăiat avântul.
— Şi unde-i Soho ăsta? Mi-l poate arăta careva?
— Păi, după capul meu, porumbeii ar putea, am sărit eu. Că ei ştiu Londra mai bine ca oricine.
Dar glasul lui Brannoc l-a acoperit pe al meu:
— Ţi-arăt eu unde e. E drept la vest de aici, la numai câteva clipe de zbor.

— Mulţumesc, Brannoc, i-a spus Xiaolong, înclinându-şi capul. Dar cred că ideea lui George e mai bună. O să le cer porumbeilor să mă călăuzească până la Oraşul Chinezesc. Pot să te rog să zbori mai departe şi să afli cât mai multe de pe malurile râului?
A făcut el Brannoc o mutră încruntată, dar a dat din cap în semn că se-nvoia.
— Bine, chinezule. O să văd ce amănunte mai pot afla şi ne consultăm când mă întorc.
Măi să fie! Acum Brannoc ajunsese de vorbea precum Xiaolong, tot numai delicateţuri şi cu un noian de cuvinte. Perla cea pâlpâitoare trebuie să fi avut în ea şi un dicţionar de cuvinte lungi. Unde mai pui că din glasul lui Brannoc dispăruse până şi accentul ăla de Cornwall. Oricum, Brannoc şi-a luat zborul, uriaşele lui aripi pie- loase săltându-i uriaşul trup pielos în adâncul cerului nopţii. Ducea cu el şuvoaie de apă de ploaie. L-am auzit mugind în timp ce se învârtea pe deasupra oraşului şi am zărit nouă dragoni albi şi unul stacojiu îndreptându-se în zbor către el. Ceata era din nou laolaltă.
— Ca să vezi! Tu ce zici, Xiaolong? Crezi că e sincer?
Amicul meu mare şi auriu se uita cum ceata britanicilor se îndreaptă spre vest.
Yes, I think so. Whether the others feel the same way, I cannot guess, so we can but hope, little friend.' He turned away and looked over the roofs of the City. 'Which is the smartest pigeon these days? Vespasia?'

I chuckled. He'd never got the hang of time. 'She's ancient history! There's Drusilla or Portia - but they'll be roosting now. Dark, innit? No pigeons around till first light.'

Xiaolong snorted. 'An owl, then. Find me an owl.'

It was my turn to snort. 'Owls eat mice. We don't socialise. You'll have to wait till daybreak'

'Come, then.' And Xiaolong sprang into the air, swooping east and south along the river, his head turning from side to side looking here and there. It was nearly high tide, and it was almost the highest tide of the month, just after the full moon, so the water was a dragons foot away from

the top of the embankment walls. I realised then what the dragons had been worried about. They thought London could be flooded if the storm came this way.

We were flying down the river towards the old docks, which had been turned into other things, like the airport and businessy type Places and swanky new houses.

Xiaolong was flying slowly, taking in all the changes since he'd left so he understood how the river worked now. There was a droning noise behind us, and we were buzzed by a little plane flying about three millimetres over our heads as it landed at the city airport.

— Da, aşa îmi pare. Ce-i drept, n-am de unde să ştiu în ce ape se scaldă ceilalţi, aşa că nu ne rămâne decât să tragem nădejde că sunt de partea noastră, prietenaşule.

S-a întors şi a privit peste acoperişurile oraşului.

— Ia zi-mi, care-i acum porumbelul cel mai deştept? Tot Vespasia?

Am chicotit. Tot nu se-nvăţase cu trecerea timpului.

— Păi aia-i oale şi ulcele de-acum! Ar fi Drusilla sau Porţia, dar la ora asta sigur s-au culcat deja. Că doar e beznă, nu? Până la prima geană de lumină, ia-ţi gândul de la vreun porumbel.

Xiaolong a pufnit înciudat.

— O bufniţă, atunci. Fă-mi rost de-o bufniţă.

A fost rândul meu să pufnesc înciudat:

— Păi bufniţele mănâncă şoareci. Noi şi ele nu ne-avem bine. Trebuie s-aştepţi să se crape de ziuă.

— Atunci, la drum.

Şi, zicând acestea, Xiaolong a şi ţâşnit în văzduh, abătându-se de-a lungul râului, când spre est, când spre vest şi sucindu-şi capul dintr-o parte-n alta, scrutând ici şi colo. Era aproape vremea fluxului - fluxul cel mai ridicat din toată luna, care vine imediat după luna plină, aşa că apa ajunsese ca la o labă de dragon de creasta îndiguirilor. Şi-atunci am priceput şi eu de ce se temeau dragonii. Se gândeau că Londra ar putea fi acoperită de ape dacă furtuna s-ar îndrepta spre oraş.

Urmam firul râului către vechile docuri, care serveau acum de aeroport, de clădiri de afaceri şi de case noi şi dichisite.

Xiaolong zbura molcom, băgând la cap toate schimbările care se petrecuseră de când o luase din loc, ca să priceapă şi el cum stătea acum treaba cu râul. Ne urmărea un bâzâit continuu şi, până la urmă, ne-a vâjâit în zbor, cu vreo trei milimetri deasupra capetelor, un avion micuţ, care se îndrepta spre aeroportul oraşului.

The pilot didn't see us, of course, as Xiaolong was doing his invisibility thing. I yelped, because it might have been a very small plane, but it was still about five million times bigger than me. Down it went, a firefly in the night, landing bumpily on the dockland runway.

We were right over the string of silver domes that cross the river by the airport. The Thames Barrier, it's called, and it's there to stop London from flooding. I told Xiaolong all this when he asked me, and he dropped me off on the dome in the middle of the river before he dived into the water to have a look.

'There are big metal gates lying on the river bed, George,' he explained when he surfaced. 'They must be pulled up somehow to stop water flowing upstream from the sea. But they also stop water flowing out to the sea from further up, so they must raise them at low tide.' I didn't really understand all that, but I nodded as if I did.

London, arrow-straight and arrow-fast. 'I have an idea, George. Hold on.'

We flashed over the Thames Barrier, over Tower Bridge, and over the West End. Xiaolong was calling in a weird voice, more of a rumble than a shout. He flew lower and lower, slower and slower, then suddenly he almost stopped dead in the air. He'd heard something,
There was no sign of a storm anywhere, although it was still raining. But Xiaolong could smell it. 'Perhaps we will be lucky, George, and the storm will change direction. But if we wait, and the storm comes, it will be too late.' Then Xiaolong twisted his bodv in a loop and flew back towards
Pilotul nu ne-a văzut, fireşte. Cum altfel, de vreme ce Xiaolong se făcuse nevăzut? Eu unul am scâncit, pentru că o fi fost el un avion micuţ, dar tot era de vreo cinci milioane de ori mai mare decât mine. A tot coborât, ca un licurici în noapte, până când a aterizat, cu ceva hopuri, pe pista din zona docurilor.

Ne aflam chiar deasupra şirului de cuve argintii care traversau râul în preajma aeroportului. Alcătuiau o chestie care se cheamă Bariera Tamisei şi care se află acolo pentru a împiedica inundarea Londrei. I-am spus lucrurile astea lui Xiaolong când m-a întrebat, după care m-a lăsat pe cuva de la mijlocul râului şi s-a aruncat în apă ca să vadă cum stăteau lucrurile.

— Pe fundul râului sunt nişte porţi uriaşe, din metal, George, mi-a explicat el când a ieşit din adâncuri. Se vede treaba că se pot ridica pentru a fi puse în calea şuvoiului de apă care vine dinspre mare. Dar opresc şi apa din susul râului să se scurgă către mare, aşa că probabil sunt ridicate la reflux.

N-am priceput eu mare lucru din toate astea, dar am dat din cap ca şi cum chiar mă lămurisem.

Nu se vedea nicăieri vreun semn de furtună, cu toate că încă ploua. Nasul lui Xiaolong spunea însă altceva.

— Poate c-o s-avem noroc, George, iar furtuna o să-şi schimbe cursul. Dar dacă ne lăsăm pe tânjală, iar furtuna chiar vine, o să fie prea târziu.

Cu vorbele astea, Xiaolong şi-a răsucit trupul într-o buclă şi a luat-o în zbor înapoi către Londra, drept la ţintă şi iute ca o săgeată.

— Mi-a venit o idee, George. Ţine-te bine!

într-o clipită, am zburat peste Bariera Tamisei, Tower Bridge şi West End. Xiaolong rostea chemări cu un glas ciudat, mai degrabă vuiet decât strigăt. Zbura jos, tot mai jos, şi lent, tot mai lent, până când, din senin, a încremenit în văzduh. Pesemne auzise el ceva.

but I hadn't. He rumbled again, and looped back on himself, diving towards the ground. We were over bright streets, full of shops and restaurants and loud colours, people everywhere. It was quite late, but London never sleeps, and this Soho place was humming. As Xiaolong's feet touched the ground, he transformed into his human shape, and I burrowed deeper into his hair. He looked pretty exotic but you can get away with any look in London. Having said that... a man with blue hair is one thing, but blue hair with a mouse in it might get people talking. I scrunched down a bit more.

We were in Chinatown. I saw Chinese writing like Xiaolong had tried to teach my ancestors, and I saw Chinese lions and Chinese dogs and - there! Chinese dragons on roofs and on walls and on pillars. Everything was painted in red and gold and green and white and it was all completely different to anything I'd ever seen. The Tower of London has green grass and red Beefeater uniforms, but that's about it for colour.

Xiaolong walked under a tall archway over the street that had Chinese writing on it and a roof like a pagoda (I've eaten books about China, you know). Our human dragon was humming, looking here and there. He put a hand to each statue as he passed, and I could swear they twitched. Then he saw it. A great gold dragon like him, climbing up a big fat pillar over a doorway, covered in Chinese writing. He stopped underneath it and stared, humming louder. We got a few funny looks, but no-one said anything. And then...! It happened! The head of the golden dragon moved! And it rumbled loud enough for me to hear.

Eu unul însă, nimica. A scos din nou vuietul ăla şi s-a îmbârligat într-o buclă, repezindu-se spre pământ. Zburam pe deasupra unor străzi luminate, pline de prăvălii, de restaurante şi de culori ţipătoare şi înţesate de oameni. Era destul de târziu, numai că Londra nu doarme niciodată, iar Soho ăsta e tot un zumzet. De cum a atins pământul cu labele, Xiaolong a

luat înfăţişare omenească, iar eu m-am ascuns mai bine prin claia lui de păr. Tare ciudat mai arăta, dar la Londra chiar că nu-i vreo problemă, oricum ai arăta. Mă rog... un tip cu părul albastru e una, dar şi cu părul albastru, şi cu un şoarece prins în el, asta chiar că sare-n ochi. Aşa că m-am pitit şi eu mai bine.

Eram în Oraşul Chinezesc. Am văzut scriere chinezească, din aia din care încercase Xiaolong să-i înveţe pe strămoşii mei, şi am văzut lei şi câini chinezeşti şi - iată! - dragoni chinezeşti pe acoperişuri, pe ziduri şi pe stâlpi. Totul era vopsit în roşu, auriu, verde şi alb, nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Ştiam eu din Turnul Londrei de verdele ierbii şi de roşul uniformelor purtate de gardienii ***Beefeater,*** dar, la capitolul culori, altceva nu prea mai vedeai pe acolo.

Xiaolong a păşit pe sub o arcadă înaltă, întinsă de-a curmezişul străzii, cu înscrisuri chinezeşti pe ea şi un acoperământ ca de pagodă (ştii, am ros şi eu la viaţa mea ceva cărţi despre China). Dragonul nostru cu înfăţişare omenească bodogănea ceva în surdină şi îşi rotea privirile de colo colo. Atingea fiecare statuie pe lângă care trecea şi, pe legea mea, ele zvâcneau. Şi-apoi a dat cu ochii de el: de un dragon mare şi auriu, unul aidoma lui, încolăcit pe un stâlp pântecos postat deasupra unei intrări şi acoperit de înscrisuri în chineză. Xiaolong s-a oprit sub locul cu pricina, cu ochii ţintă la dragon şi bodogănind mai tare. Am avut parte de câteva priviri mirate, dar n-a zis nimeni nimic. Şi deodată... s-a întâmplat! Căpăţâna dragonului auriu s-a mişcat! Şi a vuit îndeajuns de tare ca să aud şi eu.The dragon was too high up for Xiaolong to touch, but he was rumbling and humming a sort of song and I could hear the gold dragon singing it too, and it moved one foot, stretching its toes, and then its tail twitched a bit, and then...

'Hold on, George!' Xiaolong leapt into the air and turned himself dragon again, and the other dragon leapt too, and they both coiled and spun and twisted together, up and up over Soho until we were so high we were lost in the darkness. The golden dragon began to speak in a Cockney squeak like Xiaolong, and told me her name was La Jiao, and paid me a few compliments, as Chinese dragons do. Then she had news for Xiaolong.

"There are other brothers and sisters here, waiting for freedom. There is Fu Ts'anglong, and Zhulong, and I have heard that in the old Chinatown by the river there is one called Feilong. If you call, maybe they will come.'

So Xiaolong sang his rumbling song louder and louder, and two more dragons - one electric blue and the other scarlet - were soon dancing with him and La Jiao. A little while later, Feilong arrived, her jade green scales fringed with rose-pink feathers. Every dragon had its own scent, so it was like a spring garden.

It felt like they danced for, ooh, months but it was probably only about ten minutes. I was feeling dizzy and a bit sick from all the perfumes and the trick flying, but Xiaolong was so happy to find more Chinese

dragons, and his newchums were so happy to be alive and free, that I couldn't blame them.

Dragonul era prea sus ca Xiaolong să-l poată atinge, dar el vuia şi murmura un soi de cântare şi l-am auzit pe dragonul auriu cântând şi el acelaşi lucru. Şi-a mişcat o labă, întinzându-şi degetele, a zvâcnit niţeluş din coadă şi-apoi...

— Ţine-te bine, George!

Xiaolong a ţâşnit în înaltul cerului, preschimbându-se la loc în dragon, şi la fel făcu şi celălalt dragon, iar laolaltă cei doi s-au încolăcit, s-au răsucit şi s-au mlădiat, sus, tot mai sus, deasupra cartierului Soho, până când am ajuns atât de sus, că ne-am pierdut în beznă. Dragonul auriu şi-a dat drumul la gură, cu chiţăituri de cartier ca ale lui Xiaolong, şi mi-a zis că numele ei e La Jiao, după care m-a mai şi lăudat niţeluş, aşa cum obişnuiesc s-o facă dragonii chinezeşti. Pe urmă s-a apucat să-l pună pe Xiaolong la curent cu situaţia.

— Mai sunt şi alţi fraţi şi alte surori pe-aici, aşteptând să fie eliberaţi. Sunt şi Fu Ts'anglong şi Zhulong şi-am auzit că-n vechiul Oraş Chinezesc, cel de pe malul Tamisei, mai e una căreia îi zice Feilong. Dacă-i strigi, poate c-o să vină.

Aşa că Xiaolong şi-a vuit cântarea din ce în ce mai tare şi, în scurt timp, alţi doi dragoni - unul de un albastru ca de scânteie electrică, iar celălalt stacojiu - s-au pus pe dansat cu el şi cu La Jiao. Puţin mai târziu, a sosit şi Feilong, cu solzii ei verzi, de jad, tiviţi cu pene trandafirii. Fiecare dragon avea parfumul lui, aşa că mă simţeam ca într-o grădină primăvara.

Parcă au dansat luni în şir. Când colo, probabil că n-a durat decât vreo zece minute. Ameţisem şi mi se cam făcuse rău de la atâtea mirosuri şi giumbuşlucuri în aer, dar Xiaolong se bucura aşa de tare că a mai dat peste nişte dragoni chinezeşti, iar noii lui tovarăşi erau aşa de fericiţi că înviaseră şi fuseseră eliberaţi, încât zău dacă le găseam vreo vină.& soon as we got back to the Tower and settled on the roof, Brannoc landed with his gang. The nine white Guardians were a bit bristly, finding five foreigners where theyd been used to one, but Brannoc shut them up, and the talking began.

Brannoc was first. 'I flew up the Thames till it became a stream. Caderyn, Yrre and Fraener scouted the rivers that feed into it, and the others explored the waterways of London. The rivers cannot take more water. Fields to the west are already under water and the rivers are at breaking point.'

Heolstor stepped forward and spoke with nine voices. 'Every drain, gutter, stream, sewer and river in London is full. More rain anywhere will flood London.'

There was a flapping of wings, and Caderyn landed with a thump. "They've already started closing the Thames. The red signals are lit to stop boats moving, and the tide gates are starting to close. The main Barrier will close at low tide, in about two hours' time. I listened outside the control tower and heard the humans talking. They're not expecting a dangerous storm, just more rain and the spring tide. They're not going to be ready.'

(3apyMo£uf 1 2

^De cum ne-am întors în Turn şi ne-am aşezat pe acoperiş, a apărut şi Brannoc cu ceata lui. Cei nouă Păzitori albi s-au cam zbârlit la vederea a cinci străini în locul unuia singur, aşa cum fuseseră obişnuiţi, dar Brannoc i-a potolit şi toţi s-au pus la sfat.

Brannoc a vorbit cel dintâi:

— Am zburat spre izvorul Tamisei până unde râul e doar un pârâiaş. Caderyn, Yrre and Fraener au luat la puricat apele care se scurg în el, iar ceilalţi au cercetat canalele din Londra. Albiile râurilor nu mai pot

primi apă. Câmpurile dinspre vest se află deja sub apă, iar râurile sunt gata-gata să dea pe-afară.

Heolstor a ieşit în faţa tuturor şi a vorbit cu nouă glasuri.

— Nu-i scurgere, rigolă, ţârâitură, ţurloi şi apă curgătoare în oraş care să nu fie doldora de apă. Dacă mai plouă, Londra o să fie inundată.

S-a auzit un fâlfâit de aripi şi Caderyn a aterizat cu o bufnitură.

— Au şi-nceput să închidă Tamisa. Au aprins semnalele roşii, ca să oprească mersul vaselor, iar porţile ecluzelor au început să se ridice. Bariera principală o să se închidă la reflux, peste vreo două ceasuri. Am tras cu urechea prin preajma turnului de control şi i-am auzit pe oameni vorbind între ei. Nu se-aşteaptă la vreo furtună primejdioasă, doar la mai multă ploaie şi la mareea de primăvară. O să fie luaţi pe nepregătite.

We all looked at him. He never usually said anything. He saw us staring, and muttered, 'I prefer to listen. I learn more that way.'

Xiaolong raised his eyebrows, but said nothing.

Brannoc chuckled. "Very well, o wise Welsh one. What else will you tell us?'

Caderyn snorted. 'You know what's happening tomorrow.'

Everyone looked blank.

'It's the London Marathon. Forty thousand runners, six hundred and fifty thousand spectators along a twenty-six mile course. Along the river.' He looked around the circle, waiting for the news to sink in. 'They don't cancel the marathon for a bit of wind and rain.'

Feilong spoke up. 'But if the storm is worse than expected, the Barrier may not stop the flood...'

Everyone got it. There was silence as the idea took hold of us. Nearly 700,000 people in danger of being swept away by the floodwater. More people could die in a few minutes than had died in all the plagues and all the fires and wars and disasters that London had ever seen.

Xiaolong looked straight at Brannoc. 'If ever London needed rescuing by its dragon protectors, this is the day. What are your commands?'

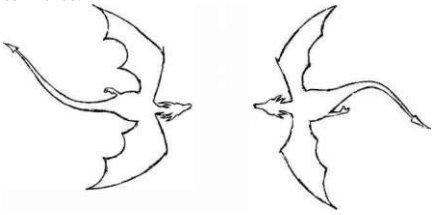

Ne-am uitat cu toţii la el. De obicei, nu scotea o vorbă. A văzut că ne zgâiam la el şi a bolborosit:

— Eu unul prefer să ascult. C-aşa aflu mai multe.

Xiaolong a ridicat din sprâncene, dar n-a spus nimic.

Brannoc a chicotit.

— Prea bine, Isteţimea Ta galeză. Şi ce mai ai să ne spui?

Caderyn a pufnit:

— Păi ştii şi tu ce se-ntâmplă mâine.

Toată lumea părea pierdută.

— Se-aleargă la Maratonul Londrei. Patruzeci de mii de participanţi şi şase sute cincizeci de mii de spectatori risipiţi pe patruzeci şi doi de kilometri, cât măsoară cursa în lungime. Şi asta de-a lungul râului.

S-a uitat pe rând la fiecare dintre noi, aşteptând ca vestea să ne intre tuturor bine în cap.

— Şi n-au deloc de gând să anuleze maratonul pentru o pală de vânt şi un strop de ploaie.

Feilong a luat cuvântul:

— Bine, dar dacă furtuna e mai puternică decât se-aşteaptă, s-ar putea ca Bariera să nu poată să oprească revărsarea apelor...

Tuturor le-a fost limpede. S-a lăsat tăcerea - o tăcere care devenea cu atât mai apăsătoare cu cât ne gândeam mai mult. Aproape 700 000 de suflete, în primejdie să fie măturate de tumultul apelor. în doar câteva minute ar fi putut pieri mai mulţi decât se prăpădiseră în urma tuturor ciumelor, incendiilor, războaielor şi atâtor nenorociri prin care trecuse Londra.

Xiaolong l-a privit ţintă pe Brannoc.

— Dacă Londra a avut vreodată nevoie să fie scăpată de către dragonii ei păzitori, atunci asta e ziua cu pricina. Care-ţi sunt poruncile?

Pearl-grey Brannoc stood tall. 'Each to his or her own strengths. Xiaolong - you and the Chinas know weather and water. Caderyn - you understand technology; go back to the Barrier and keep me up to date. Guardians, come with me.'

'Hey!' said La Jiao to Brannoc as the big dragon turned to fly off. 'What are you going to do?'

Brannoc turned back to her. 'We'll sort out the humans. Good luck' And they were off, flapping westwards.

The five Chinese dragons and I went with Caderyn to the Thames Barrier in time for low tide. Staying invisible to human eyes, all six landed on one of the big silver shells of the Barrier. Even at low tide, the floodwater was pouring down from the overflowing Thames upstream, and was several metres above its normal level. As they watched, the dragons listened to Caderyn, who had to raise his voice to be heard over the rushing water and the clanking, groaning, whining and rumbling of the Barrier's great machinery starting up.

'See those yellow metal beams? They are pulling the gates up from the river bed. They are clever, these humans. Each gate is twenty metres tall, weighs more than three thousand tons, and can hold back ninety thousand tons of water. The barrier has never failed.'

I didn't get the numbers - they were too big for me to imagine. But I sort of got the sounds I was hearing. The gate below us groaned as the mechanism pulled it into place and slammed shut with a booming thud that shook the steel under our feet. One by one the gates shut, and the river churned and boiled on either side.

Brannoc cel cenuşiu perlat s-a ridicat.

— Fiecare după puterile lui sau ale ei. Xiaolong, tu şi chinezii tăi vă pricepeţi la vreme şi la apă. Caderyn, tu te împaci cu tehnologia; du-te înapoi la Barieră şi ţine-mă la curent cu ce se petrece acolo. Păzitori, voi veniţi cu mine!

— Hei! a strigat La Jiao către Brannoc tocmai când namila de dragon se pregătea să-şi ia zborul. Voi ce-o să faceţi?

Brannoc s-a întors spre ea.

— O să ne ocupăm de oameni. Mult noroc!

Şi, zicând acestea, şi-au luat zborul către apus.

Cei cinci dragoni chinezeşti şi cu mine l-am însoţit pe Caderyn la Bariera Tamisei la ţanc pentru a prinde refluxul. Rămânând ascunşi privirilor omeneşti, cei şase s-au oprit pe una dintre uriaşele cuve argintii ale construcţiei. Până şi la reflux, apele umflate ale Tamisei o luau în amonte şi erau cu mai mulţi metri peste nivelul normal. în timp ce priveau în jur, dragonii îl ascultau pe Caderyn, care îşi ridicase glasul spre a se face auzit peste vuietul apei vijelioase şi zăngănitul, gemetele, bâzâitul şi hârâitul maşinăriei greoaie a Barierei, care se pusese în mişcare.

— Vedeţi braţele alea galbene, de metal? Ele-s cele care ridică porţile de pe fundul albiei. Hai că nu-s proşti oamenii ăştia. Fiecare poartă are douăzeci de metri în înălţime, e grea de peste trei mii de tone şi poate ţine piept la nouăzeci de mii de tone de apă. Bariera asta n-a dat greş niciodată.

Toate numerele alea nu mi-au spus mie mare lucru, că oricum erau peste puterea mea de pricepere. Dar zgomotele care făceau să-mi vuiască urechile mi-au spus destule. Pe măsură ce mecanismul trăgea de ea s-o aşeze la locul ei, poarta de sub noi a gemut şi s-a închis cu o bufnitură surdă, care a făcut să se cutremure oţelul de dedesubt. Porţile s-au închis una după alta, iar râul învolburat clocotea de ambele părţi.

Xiaolong spoke to his four friends. 'We must drain the river upstream. Swallow as much water as you can and follow me. We fly south, faster than the wind, and release the water over dry land. We can reach the North African desert in an hour or so. This way we can take three loads from the river before high tide.'

He picked me out of his mane and put me down on the steel roof. 'You'll be safe here, George. Don't worry about your family - they will be protected in the Tower, I promise.'

'But...!' My protest got no further.

Xiaolong, La Jiao, Fu Ts'anglong, Zhulong and Feilong launched themselves from the barrier, grew to their normal twenty-metre size and dived into the river, vanishing deep under the brown churning water west

of the Barrier. Seconds later, up they came again, but now they were growing... ten times as big, twenty, thirty, forty times as big. That's bigger than anything alive has ever been, ever. Half a mile long, each dragon! The five heaved themselves up into the sunrise, bodies swollen with water, turned their noses to the south, and disappeared in a flash.

It was a long wait for the Chinese dragons to come back; don't forget that two hours for you is more like a day and a half to a mouse. I was getting so hungry. I was also soaked by the rain, and cold, and scared, and tired, and bored. But at last I saw them, streaks of gleaming colour zooming towards me.

'There will be flowers in the ert this spring,' Xiaolong d with a chuckle.

Xiaolong le-a vorbit celor patru tovarăşi ai săi:

— Trebuie să golim râul în amonte. Sorbiţi şi voi cât de multă apă puteţi şi urmaţi-mă. O s-o luăm în zbor către miazăzi, mai iute ca vântul, şi-o să vărsăm apa peste pământuri sterpe. Putem ajunge în pustiul din nordul Africii într-o oră sau cam aşa ceva. Asta înseamnă c-o să apucăm să sorbim apă din râu în trei rânduri înainte să înceapă fluxul.

M-a scos din coama lui şi m-a aşezat pe acoperişul de oţel.

— Aici o să fii în siguranţă, George. Nu-ţi face griji pentru ai tăi. în Turn o să fie la adăpost, ţi-o făgăduiesc.

— Bine, dar...!

Mai mult n-am apucat să protestez.

Xiaolong, La Jiao, Fu Ts anglong, Zhulong şi Feilong şi-au luat avânt de pe Barieră, au crescut până la obişnuiţii lor douăzeci de metri şi s-au scufundat în apele râului, dispărând în adâncul apelor cafenii şi învolburate de la vest de Barieră. Câteva secunde mai târziu, s-au întors la suprafaţă, pentru a se face, de data asta... chiar de zece, de douăzeci, de treizeci, de patruzeci de ori mai mari. Iar aşa ceva era chiar mai mare decât fusese vreodată vreo vieţuitoare. Fiecare dragon măsura în lungime aproape un kilometru! Cei cinci s-au ridicat cu greu spre soarele care răsărea, având trupurile burduşite cu apă. Şi-au îndreptat boturile către miazăzi şi au dispărut într-o clipită.

Mult am aşteptat să se întoarcă dragonii chinezeşti! Nu uita că două ore de-ale tale sunt cam cât o zi şi jumătate pentru un şoarece. Şi mi se mai şi lungiseră urechile de foame. Unde mai pui că eram ud până la piele de la ploaie, mi-era şi frig, mi-era şi frică, eram şi frânt, eram şi sătul de toate. într-un sfârşit, i-am văzut întorcându-se, ca nişte fulgerări de culori sclipitoare, crescând odată ce se apropiau de mine.

— Primăvara asta o să răsară flori în deşert, a spus Xiaolong, chicotind.

He put down something he was carrying in his left forefoot. 'Here. I thought youd be hungry It was-a doughnut, a bit soggy from the rain, but a huge squidgy sugary greasy piece of heaven. Good old Xiaolong. I dived into breakfast head first and stuffed my face for five minutes while the dragons got their breath back.

'Now, George,' said Xiaolong. 'You need shelter. The storm is coming. We had to fly around it, and it's full of fury. I can take you home to the Tower or leave you here, down on the platform.'

'Don't you dare take me home!' I squeaked, my mouth still full.

'Here, then,' said Xiaolong and picked me up still clinging to the doughnut, and put me down to the concrete platform where there were places to hide from humans, seagulls and storms. 'Stay safe. We must fly.' And all five swallowed tons more floodwater and flashed off southwards. I dragged my doughnut into a dry corner, had another helping, made a nest in the other side of the dough, and fell asleep. I didn't even notice the Chinese team come back for a third load of water.

The first crash of thunder woke me up, all right. I ran to the edge of the Barrier platform and looked over at the water shoving at the huge gates. There was only a couple of metres to go before the tide reached the top. The rain had almost stopped, but the wind blew, howling and shrieking in vicious gusts that ripped at me so hard I had to sink my teeth and all four paws around a plastic cable to stop being whisked away. There was a massive yellowy-black cloud over the whole sky making everything really gloomy.

Apoi, a lăsat jos ceva ce ţinea în laba lui stângă din faţă.

— Uite! Mi-am zis că ţi s-o fi făcut foame.

Era o gogoaşă - o cam muiase ploaia, dar, la urma urmei, era o bucată zdravănă, zemoasă, dulce şi slinoasă de rai. Dragul de Xiaolong! M-am şi pus pe înfulecat şi, vreme de cinci minute, n-am făcut altceva decât să mă îndop, cât şi-au tras dragonii sufletul.

— Uite ce e, George, a început Xiaolong. Trebuie să stai la adăpost. Vine furtuna. Am fost nevoiţi s-o ocolim în zbor şi zău că-i pornită rău de tot. Pot să te duc acasă, în Turn, sau să te las aici, pe platformă.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap să mă duci acasă! am chiţăit eu, cu gura încă plină.

— Bine, atunci aici să fie, mi-a răspuns Xiaolong, pescuindu-mă, în timp ce eu îmi vedeam mai departe de gogoaşă, şi aşezându-mă pe platforma de beton, acolo unde erau câteva locuri numai bune să te adăposteşti de oameni, pescăruşi şi furtuni. Stai aici, la adăpost. Noi trebuie să ne luăm din nou zborul.

Toţi cei cinci au mai luat câteva tone de apă şi au pornit repede spre miazăzi. Mi-am tras gogoaşa într-un colţişor uscat, am muşcat cumsecade din ea, mi-am încropit un cuibuşor în celălalt capăt al aluatului şi m-am culcat. Nici măcar nu i-am simţit pe chinezi în- torcându-se ca să se încarce pentru a treia oară cu apă.

Dar prima izbucnire de tunet m-a trezit de-a binelea. M-am dus iute la marginea platformei şi m-am uitat la apa care se izbea de porţile uriaşe. Mai erau doar câţiva metri până ca mareea să le depăşească. Ploaia aproape că încetase, dar vântul sufla, urla şi chiuia în rafale fioroase, care trăgeau de mine în asemenea hal, încât a trebuit să-mi înfig colţii şi ghearele de la toate patru lăbuţele într-un cablu de plastic ca să n-ajung să fiu măturat de pe-acolo. Peste tot cerul se întinsese un nor imens, gălbui-negricios, făcând ca totul să se întunece de-a binelea.

It had to be late morning, almost high tide - and it looked like we were winning. Even though the wind was making the river look like open sea, whipped up into big waves and white surf, the Thames Barrier was doing its job. Where the dragons had siphoned up so many hundreds of tons of water on the upside of the barrier, the water lay several metres lower than the downstream side. There was no sign of the Chinese dragons - they were going to miss the moment of victory as high tide passed and the danger faded.

Hah. How could I be so thick?

At that second, there were one, two... four flashes of lightning. In the dazzling light, I saw the shapes of the eleven British dragons, landing on the domes of the Barrier. A heartbeat later came a deafening ***rrrrrip!*** as if the sky was being torn in half, and the rain pelted down, the wind driving it straight at us. I squeezed behind a coiled-up hose to stop myself being washed off the platform, and nearly had a stroke as Brannoc let out an earth-shattering roar with a great sheet of flame jetting from his mouth. All nine Guardians did the same, mad with excitement as the lightning jabbed and stabbed at London.

From the corner of my eye I saw flashes of colour to the west, streaking low over the river, and the Chinese team were back with us, landing on the downstream shells, claws digging into the steel to stop them being blown off.

'George?' Xiaolong bellowed over the roaring and screaming of the storm. 'Where are you?'

Dimineaţa era probabil pe sfârşite, mai era puţin şi venea fluxul, dar se părea că urma să ieşim învingători. Chiar dacă vântul te făcea să crezi că nu mai eşti pe Tamisa, ci în largul mării, ridicând apele în valuri mari şi înspumate, Bariera Tamisei îşi făcea treaba. Iar în partea din amonte a Barierei, de unde dragonii sorbiseră atâtea sute de tone de apă, întinderea râului era cu câţiva metri mai jos decât de partea cealaltă. Nici urmă însă

de dragoni chinezeşti - aveau să rateze clipa victoriei odată ce fluxul trecea şi primejdia dispărea.

Mda. Chiar că eram un nătărău!

Şi-asta pentru că în aceeaşi secundă s-au ivit una, două… patru fulgere. în lumina orbitoare, am văzut siluetele celor unsprezece dragoni britanici aterizând pe cuvele Barierei. O secundă mai târziu, s-a auzit un rrrrrip! asurzitor, ca şi cum cerul ar fi fost spintecat în două, şi a început să toarne, vântul mânând ploaia drept spre noi. M-am îndesat îndărătul unui furtun încolăcit, doar-doar n-oi fi şi eu măturat de pe platformă, şi cât pe-aci să-mi stea inima-n loc când l-am auzit pe Brannoc scoţând un răget de-a zguduit pământul, cu o perdea de flăcări ieşindu-i din gâtlej. Toţi cei nouă Păzitori au făcut întocmai, zăltaţi nevoie mare, în vreme ce fulgerele împungeau şi străpungeau Londra.

Cu colţul ochiului am zărit sclipiri pestriţe venind dinspre vest, brăzdând la mică înălţime văzduhul de deasupra râului. Şi-aşa ni s-a alăturat şi ceata de dragoni chinezeşti, aterizând pe cuvele din josul apei şi împlântându-şi ghearele în oţelul lor ca să nu fie zburate de acolo.

— George? a răcnit Xiaolong, acoperind răgetele şi ţipetele furtunii. Pe unde mi-eşti?I didn't dare leave my shelter, but squeaked and waved like a lunatic until he saw me. A second later, and he saw something that he liked a lot less. I peered over the hose and tried to see what Xiaolong had seen. All the Chinese dragons were roaring, and Brannoc turned to look. Whatever it was made him leap sideways into the air like every one of the dragons, all diving up and out the way of... what?

Then I heard it. An engine, droning and whining... a plane trying to get to the airport runway, too low...! At the last second I saw it, white, huge, right on top of me... screeching, shrieking, thuds, smashing and everything shaking and sparks and flames and everything went black.N-am îndrăznit să ies din ascunzătoare, dar am chiţăit şi i-am făcut cu mâna ca un apucat până când m-a văzut. Dar o secundă mai târziu, a zărit ceva ce nu l-a încântat defel. M-am iţit pe deasupra furtunului, încercând să văd şi eu ce văzuse Xiaolong. Toţi dragonii chinezeşti mugeau şi-atunci s-a întors şi Brannoc ca să vadă ce se întâmplă. Orice-o fi fost, l-a făcut să sară-n lături în aer, lucru pe care l-au făcut toţi dragonii, ţâşnind care-ncotro din faţa... a ce?

Şi-apoi, am auzit. Un zgomot de motor, bâzâind şi parcă plângând... era un avion care încerca să ajungă la pista de aterizare a aeroportului, zburând însă mult prea jos...! L-am văzut în ultima clipă, alb, uriaş, chiar deasupra mea...

scrâşnete, scârţâituri, buf-nituri, trosnete şi totul s-a cutremurat, scântei şi limbi de foc şi totul s-a făcut negru

.(?lu^pt<2/t 1 3

3 opened my eyes but it felt like ages before I understood what I was seeing. A white plane, rammed nose first in between the yellow beams of the gate mechanism. Black and white smoke, groaning and grinding noises from metal on metal. I realised the plane must have hit my gate first - there were twisted pieces of the silver roof lying around, and bashed-in metal tubes and I don't know what. My ear felt odd. I put up a forepaw and felt wetness. Blood. And only half an ear. Ooh, I felt faint. But the pain woke me up. Then there was gold and blue blocking my view, and Xiaolong's face, full of fright and relief and joy that he'd found me.

'It seems you have a battle scar. Congratulations.'

'Ooh,' I said. 'Do you think my missus will be impressed?'

'Yes, but shell never admit it.' Xiaolong lifted me out of the hose coil so I could see better. "The pilots are alive, too. One jumped into the water, the other is climbing out now, do you see?'

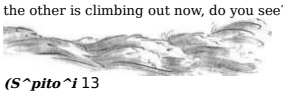

(S^pito^i 13

(Xm căscat ochii, dar mi-a trebuit o veşnicie să pricep ce vedeam. Un avion alb, cu botul îndesat între grinzile galbene ale mecanismului porţii. Fum negru şi alb şi hărmălaie de gemete şi scrâşnete de metal pe metal. Mi-am zis că avionul trebuie să fi lovit mai întâi poarta mea - de jur-împrejur zăceau bucăţi răsucite din acoperământul argintiu şi ţevi de metal zdrobite şi câte şi mai câte. Una dintre urechi mi-am simţit-o nu ştiu cum. Am dus o lăbuţă la ea şi am simţit ceva umed. Sânge. Şi mai aveam doar juma de ureche. Oh, am simţit cum mă ia cu leşin. Dar durerea m-a făcut să

mă dezmeticesc. Apoi am văzut auriu şi albăstriu în faţa ochilor şi pe urmă chipul lui Xiaolong, mai întâi înspăimântat şi apoi plin de uşurare şi bucurie că-mi dăduse de urmă.

— Se pare că te-ai ales c-o cicatrice, ca după luptă. Felicitări!

— Oh... am făcut eu. Crezi c-o s-o dea gata pe nevastă-mea?

— Cum să nu, dar n-o s-o recunoască niciodată.

Xiaolong m-a săltat de lângă colacul furtunului ca să văd mai bine.

— Piloţii au scăpat şi ei. Unul a sărit în apă, iar celălalt tocmai iese de-acolo, vezi?

I did. The plane had 'FREIGHTLIN...' written in big letters on its side. No passengers, then. The pilots were lucky, but it looked as if London's luck had just run out. There was a ghastly groan and a deafening creak from the yellow beams holding up the floodgate, and I saw the gate slip a few inches, with more groaning. Before I could squeak a warning, Xiaolong trumpeted to all the dragons. 'Danger! Immediate danger! Humans are helpless, dragons must save the gate!'

The nine Guardians swooped down on the plane, dug claws into the metal body, and pulled the damaged machine away, dropping it over the gate into the foaming tidal water. Caderyn and Brannoc dropped on to the concrete platform and braced themselves against the steel beam to stop it moving. The Guardians each got a grip somewhere, on any bit they could grab - anywhere to stop the gate from dropping another inch. If the gate failed, the storm water would force itself through the narrow gap like a breaking dam, a million tons of water would crash over the city, sweeping away buses and taxis, boats and trees, drowning the people, destroying buildings, sweeping away two thousand years of history.

The British dragons were straining to keep a hold on the gate, stopping thousands of tons of steel from moving. Seconds before their strength gave out, they felt the pressure ease. It was the four Chinese. Diving down behind the gate, they grew as large as they could, swallowing water to weigh themselves down, and settling on the river bed to make a solid prop against the gate. Chinese dragons can breathe underwater, so they could stay there until the danger was over.

Vedeam. Pe o latură a avionului stătea scris, cu litere de-o şchioapă, AVION-CARG... Carevasăzică, nu fuseseră pasageri. Piloţii avuseseră noroc, dar Londra nu părea să mai aibă scăpare. Un vaier înspăimântător şi un scârţâit asurzitor a venit dinspre grinzile cele galbene, care ţineau poarta, şi-am văzut-o alunecând câţiva centimetri, cu gemete şi mai mari. Până să apuc eu să chiţăi, vestind primejdia, Xiaolong a mugit către toţi dragonii:

— Pericol! Alertă maximă! Oamenii n-au ce să facă, aşa că dragonii trebuie să salveze poarta!

Cei nouă Păzitori au tăbărât asupra avionului, şi-au înfipt ghearele în carcasa de metal şi au smuls maşinăria hârbuită, aruncând-o dincolo de poartă, în apele înspumate. Caderyn şi Brannoc au sărit pe platforma de beton şi s-au proptit în grinda de metal ca să o facă să nu se mai mişte. Fiecare dintre Păzitori a apucat poarta pe unde a putut, ca să nu-i dea voie să mai alunece nici măcar un centimetru în plus. Dacă poarta ar fi cedat, apa stârnită de furtună ar fi dat năvală prin căscătura aceea îngustă ca la o ruptură de zăgaz şi un milion de tone de apă s-ar fi prăvălit asupra oraşului, măturând din cale autobuze şi taxiuri, bărci şi copaci, înecând oameni, punând clădiri la pământ, ştergând de pe faţa pământului două mii de ani de istorie.

Dragonii britanici se luptau din răsputeri să ţină în loc poarta, oprind din mişcare mii de tone de oţel. Cu câteva secunde înainte să îi lase puterile, au simţit însă că munca lor devine mai uşoară. Iar asta s-a-ntâmplat datorită celor patru dragoni chinezeşti. Coborând în adâncul apei, în spatele porţii, s-au făcut cât de mari au putut, înghiţind apă cu nemiluita, pentru a prinde greutate, şi s-au aşezat apoi pe fundul râului, alcătuind o proptea serioasă în contra porţii. Dragonii chinezeşti pot să respire sub apă, aşa că erau în stare să rămână acolo până trecea primejdia.

Xiaolong wasn't with them. He was staring up into the heart of the storm, the swirling mass of cloud and rain and screaming wind that was moving slowly over us. 'George, I sense... something... yes... ***therel'***

A waterspout, a hollow rope of wind and water climbing into the stormcloud, appeared only feet

from them, a screaming twister tying together sky and earth that could rip and tear and destroy the city in its path, pulling apart ancient stones and modern skyscrapers, flinging heavy objects, and killing wherever it touched.

Xiaolong, his eyes full of sadness, bent his head down to me. He whispered: "This is the single moment of a thousand years. We are sworn brothers, little George - we will meet again, in this life or the next.'

I knew what he was going to do, and I leapt for his shoulder. I wasn't going to be left behind this time. But my friend the dragon plucked me off his skin and stuffed me, wriggling, backbehind the coil of hose. Before I could wriggle out again, he took off, coiling down to the water and snaking along the surface, getting closer and closer to the bottom of the waterspout. Faster than I can tell you, Xiaolong was twisted into the tornado, lifting up, spinning faster and faster,

Xiaolong însă nu era cu ei. El a rămas să privească țintă la miezul furtunii, îngrămădeala aceea învârtejită de nori, ploaie și vânt șuierător care se apropia de noi încetul cu încetul. — George, simt... ceva... da... ***acolo!*** O trombă, un fuior găunos de vânt și apă, urcând până în norul de furtună, răsărise la numai câțiva metri de ei, o tornadă gemândă, legând cerul de pământ. Ar fi fost în stare să rupă, să sfâșie și să prăpădească în calea ei orașul, smulgând de la locurile lor deopotrivă pietre străvechi și zgârie-nori din zilele noastre, zvârlind cât colo obiecte grele și omorând tot ce-ar fi atins.
Cu ochii plini de amărăciune, Xiaolong și-a plecat capul către mine.

— Asta e o clipă ca niciuna în o mie de ani, a şoptit el. Suntem fraţi de cruce, micule George, şi ne-om mai întâlni noi, în viaţa asta sau în următoarea. Ştiam ce avea de gând să facă şi i-am sărit pe umăr. De data asta n-aveam de gând să mai stau pe tuşă. Dar prietenul meu dragonul m-a cules de pe el şi m-a înghesuit înapoi, în timp ce mă zbăteam, îndărătul furtunului încolăcit. Până să apuc eu să mă ridic de acolo, şi-a luat zborul, cotind-o apoi din văzduh către întinderea de apă şi şerpuind de-a lungul ei, apropiindu-se tot mai mult de rădăcina vârtejului. Mai iute decât aş fi în stare să vă spun, Xiaolong a fost înghiţit de răsucirea tornadei, ridicându-se şi învârtindu-se tot mai repede şi mai repede, gold scales glinting until he disappeared into the great cyclone, thousands of feet above London. As he vanished, the twisting rope of wind and water disintegrated.

There was no-one else to watch. The dragons were all straining to keep the gate closed, humans were rushing around in terror, and only gulls were stupid enough to be flying in this weather.

I kept my eyes fixed on the clouds, watching for any tiny sign of Xiaolong, but I could see no gold scales, not one blue claw. The clouds and the wind, though, were changing. The wind was dying, the clouds slowing, breaking apart. A shaft of sunlight lanced through the cloud and touched

the river with a silver spear,
and a great gold and blue
dragon fell with the light,
plummeting thousands of feet
to crash into the water, lifeless

.cu solzii aurii licărindu-i, până când s-a pierdut cu totul în grozăvia aceea de ciclon, la mii de metri deasupra Londrei. De cum s-a făcut însă nevăzut, fuiorul învolburat de vânt şi apă s-a risipit.

Nu mai era nimeni acolo să vadă toate astea. Dragonii se opinteau cu toţii să ţină poarta închisă, oamenii alergau înspăimântaţi care încotro şi numai pescăruşii erau atât de nătângi încât să zboare pe-aşa o vreme.

Scrutam norii cu privirea,
încercând să prind un semn cât
de mărunt de la Xiaolong, dar
n-am mai zărit nici solzi aurii,
nici gheare azurii. însă norii şi
vântul şi-au schimbat năravul
de până atunci. Vântul se
potolea, iar norii nu mai
goneau aşa pe cer şi
începuseră să se risipească. O

rază de soare a străpuns norii, atingând apa râului ca o lance de argint, şi, odată cu lumina aceea, un dragon uriaş, auriu cu albastru, s-a prăvălit în apă de la mii de metri înălţime, greu ca plumbul şi fără viaţă

.(Efvapha 1 4

e)hat was several months ago. I'm now quite a famous middle- aged mouse, with thirteen children so far, and a fan club of pigeons. Id helped save London, you see, so I wasn't your common or garden house mouse any more, but a bit of a hero.

What happened after the Great Storm? The marathon runners had got a bit wet, and people living near the river had to dry out their houses and get some new furniture, but the dragons had saved London from drowning. With the help of a mouse, of course. I'm too modest to say much more...

But what happened to Xiaolong? I hear you yelling. All right, all right, keep your hair on.

I'll admit that when he fell into the river like that, I thought he was dead. And there was nothing I could do about it until one of the other Chinese dragons appeared. I had to wait for three hours, which felt like days, but eventually the water levels fell as the tide turned and started to flow out to sea again. The dragons could let go of the gate, and leave the humans to fix it. La Jiao came to find me, and I showed her where Xiaolong had fallen. She took the others, dived down and picked him off the river bed, carrying him back to the Tower, downsizing him and sliding him down into the well to recover.

(^opUo^u^ 1 4

Gloate astea s-au întâmplat acum câteva luni. Acum mi-s şi eu un şoarece destul de vestit, de vârstă mijlocie, tată a treisprezece copii (până acum) şi cu un club de admiratori printre porumbei. Doar pusesem şi eu umărul la salvarea Londrei, aşa că nu mai eram un şoarece oarecare de casă sau de grădină, ci ajunsesem un fel de erou.

Ce s-a întâmplat după Marea Furtună? Alergătorii maratonului s-au cam udat, iar cei care locuiau prin apropierea râului s-au văzut siliţi să dea apa afară din case şi să-şi schimbe mobila, dar dragonii scăpaseră Londra de inundaţie. Cu ajutorul unui şoarece, se-nţelege. Sunt prea modest ca să spun mai multe...

„Dar ce s-a ales de Xiaolong?" parcă vă şi aud cum strigaţi. Bine, bine, nu e cazul să vă ieşiţi din pepeni.

Drept să spun, când a căzut în halul ăla în apa râului, am crezut că era mort. Şi n-am fost în stare să fac nimic până n-a apărut unul dintre ceilalţi dragoni chinezeşti. A trebuit s-aştept trei ceasuri, care mi s-au părut zile, dar, până la urmă, nivelul Tamisei a scăzut pe măsură ce a venit refluxul şi apele au început să se scurgă din nou către mare. Dragonii au putut să dea drumul porţii şi să-i lase pe oameni s-o repare. La Jiao a venit să mă caute şi i-am arătat locul în care căzuse Xiaolong. I-a adus pe ceilalţi şi, împreună, s-au scufundat în apă, l-au cules de pe fundul râului şi l-au dus în Turn, unde l-au micşorat şi l-au strecurat în puţ, ca să se întremeze.

Zhulong, Fu Ts'anglong and Feilong went back to their posts in Soho and Limehouse, but La Jiao waited, staying up on the roof with me and the family, talking to Brannoc and flying with Yrre. She was that evil white dragon who ate my ancestor, but she'd mellowed since then and was quite pleased to have another female dragon to talk to, even if she was foreign.

It took a couple of weeks, but Xiaolong crawled out of the well one morning and came up to the roof for a breakfast of seagull and a couple of jellyfish that La Jiao brought him.

'I still have a headache from the storm,' he told us. 'All I knew was that I had to spin my own anti-cyclone in the opposite direction to the storm. It worked, but I got very dizzy and blacked out. That's all.'

But that wasn't all. His secret was out. There had been humans watching that day, not just me, and the dragons had too much to do to worry about staying invisible. So sixteen dragons appeared on television all over the world that night and humans talked about nothing else for ages.

So tonight, we're all off to a special dinner in the Lord Mayor's humble little cottage. It's called the Mansion House, and it's gi normous. It's very fancy inside with all white and red and gold everywhere, and lots of men in silly uniforms and I don't know whal else. The dining room is huge with a ceiling that's high enough foi a... oops, mustn't say too much. More tomorrow

.Zhulong, Fu Ts'anglong şi Feilong s-au întors la stâlpii lor din Soho şi Limehouse. La Jiao, în schimb, a mai rămas, aşteptând pe acoperiş împreună cu mine şi cu ai mei, stând de vorbă cu Brannoc şi făcând câteva ture de zbor cu Yrre. Yrre era Păzitoarea aceea albă şi crudă care-mi înfulecase strămoşul, dar de-atunci, se mai dăduse şi ea pe brazdă şi s-a arătat chiar încântată să aibă o dragoană cu care să poată schimba şi ea o vorbă, fie şi o dragoană străină.

Au trecut câteva săptămâni şi, într-o bună dimineaţă, Xiaolong s-a târât afară din puţul lui şi a apărut pe acoperiş, la un mic dejun cu pescăruş şi ceva meduze, treburi de care îi făcuse rost La Jiao.

— încă îmi mai vâjâie capul de la furtuna aia, ne-a spus el. Tot ce-mi mai amintesc e că, faţă de cum se învălătucea furtuna, a trebuit să-mi răsucesc trupul în direcţia inversă, ca să-mi creez propriul anticiclon. A mers, dar am ameţit în ultimul hal şi-am leşinat. Atâta tot.

Numai că asta nu era deloc totul. I se descoperise secretul. Şi asta fiindcă, în afara mea, mai văzuseră şi nişte oameni ce se întâmplase în ziua aceea, iar dragonii, prinşi cu atâtea şi atâtea, nici nu-şi mai bătuseră capul să se facă nevăzuţi. Aşa se face că, în noaptea cu pricina, şaisprezece dragoni apăruseră la televizor peste tot în lume, iar oamenii au vorbit despre asta mult timp de atunci încolo.

Şi uite-aşa, în seara asta ne ducem cu toţii la o masă festivă în modesta căsuţă a Lordului Primar. Se numeşte Mansion House şi e enorm de gigantică. Pe dinăuntru e foarte frumos aranjată, cu mult alb, roşu şi auriu în tot locul şi cu o liotă de oameni în nişte caraghioslâcuri de uniforme şi nici eu nu mai ştiu câte altele sunt pe-acolo. Sala de mese pare să nu se mai termine şi are şi-un tavan care e îndeajuns de înalt pentru un... Hopa! era să mă ia gura pe dinainte. Vă zic mai multe mâine.

Here we are, then. Almost at the end of the story. Last night me and Xiaolong and La Jiao and Brannoc and the other three Chinese dragons and all the Brits went along to the Mansion House as special guests at this dinner thingy. The Lord Mayor had three hundred and fifty rich and important humans over for lots of food and lots of drink and at the end when the humans were all very merry, there were some speeches about community whatever and employee something and social this and business that. And then the Lord Mayor handed out some awards and would you credit it, they were called the Dragon Awards. Honest. Every year since 1987 they've been handing out little statues of the Nine Guardians to people who have done nice things.

None of us were in on the dinner - we got fed in another room because we were going to be a nice surprise at the end. So after all the awards, the Lord Mayor stood up again and everyone shut up to listen. He went on and on for ages about saving London and courage and blah blah blah, but in the end he called Xiaolong's name, and La Jiao's, and the two of them - in human form, with me hiding in Xiaolong's thick blue hair - walked into this massive room and shook hands with the Lord Mayor and got clapped by hundreds of happy people. And Xiaolong made a speech to say thanks,
(BojM/fcaluf 1 5

Iată-ne din nou. Aproape la sfârşitul poveştii. Seara trecută, eu, Xiaolong, La Jiao, Brannoc şi ceilalţi trei dragoni chinezeşti, dar şi toţi britanicii am mers la Mansion House, ca oaspeţi de seamă la chestia asta care e cu demâncare. Lordul Primar poftise cu acel prilej trei sute cincizeci de oameni importanţi şi cu stare, întâmpinându-i cu de-ale gurii şi cu băutură

cu ghiotura, iar la sfârşit, când oamenii se veseleau nevoie mare, s-au ţinut şi ceva discursuri despre chestii de-alea cu comunitatea şi parcă serviciile, nu ştiu ce social şi ceva cu afaceri. Apoi, Lordul Primar a dat oarece premii, care se numeau - să nu-ţi vină să crezi - Premiile Dragonului. Pe cinstea mea! începând din 1987, în fiecare an, se înmânează mici statuete ale celor Nouă Păzitori unor oameni care au făcut lucruri de toată isprava.Niciunul dintre noi nu a fost de faţă la petrecere. Noi am fost ospătaţi într-o altă încăpere, fiind păstraţi pentru sfârşitul întâlnirii, în chip de surpriză. Aşa că, după ce s-au dat toate premiile, Lordul Primar s-a ridicat din nou în picioare şi toată lumea a tăcut ca să-l asculte. A îndrugat tot felul de chestii despre salvarea Londrei şi curaj şi bla, bla, bla, de nu mai termina, dar la urmă a rostit numele lui Xiaolong şi al lui La Jiao şi amândoi - preschimbaţi în oameni, cu mine acuns în părul des şi azuriu al lui Xiaolong - au păşit în încăperea aceea falnică şi au dat mâna cu Lordul Primar, fiind aplaudaţi de sute de oameni fericiţi. Iar Xiaolong a ţinut şi el o cuvântare de mulţumire, **185** and it was very Chinese and grand, but short. At the end he called Zhulong, Feilong and Fu Tsanglong who all came up and got clapped too, and they all got their awards, their perfumes filling the air like an invisible bouquet of flowers.

The next bit was a right laugh, because the Lord Mayor got Brannoc, Caderyn and the nine Guardians in, and they couldn't change into human form so a lot of people screamed a bit when they saw eleven large fire-breathing dragons come into the room. The floor shook with their footsteps, and all the glasses rattled, and the chandeliers swayed, and there was a moment when I thought the humans might all run for it. But this was England, where everyone's very polite, and it was okay.

And the Lord Mayor gave the Guardians a statue of themselves, which they all loved, and Brannoc got one, and Caderyn got one, and that was that. Except that Xiaolong

whispered something in the Lord Mayor's ear. The Lord Mayor smiled, and nodded, and then he picked up a knife and fiddled with something on his grand coat before he took the microphone.

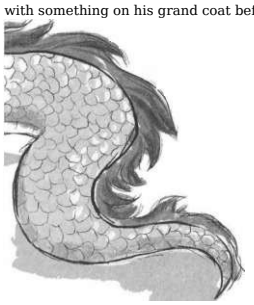

'We have one final award to make. Our imperial guest Xiaolong would have found life impossible as a foreign immigrant without the help of a local lad. In fact, three hundred and eighty eight generations of London lads over almost a thousand years. So I am delighted to present this gold button, made in 1327 for Sir Hamo de Chigwell, to ^George Mouse, of the Tower of London!'

una din acelea, ca la chinezi, plină de zorzoane, dar scurtă. La sfârşit, i-a chemat şi pe Zhulong, Feilong şi Fu Tsânglong, care, de cum s-au înfăţişat, au fost şi ei aplaudaţi şi şi-au luat premiile, miresmele lor umplând aerul ca un buchet invizibil.

Chestia care a urmat a fost chiar de tot râsul. Şi-asta pentru că Lordul Primar i-a adus pe Brannoc, Caderyn şi pe cei nouă Păzitori, care însă nu puteau lua înfăţişare de oameni, aşa că mulţi au început să ţipe când au văzut unsprezece coşcogea dragonii scuipători de flăcări intrând în încăpere. Podeaua s-a cutremurat sub paşii lor, toată sticlăria a zornăit, candelabrele s-au legănat şi a fost chiar un moment în care mi-am zis că oamenii

os-o rupă la fugă. Eram totuşi în Anglia, unde toată lumea e foarte politicoasă, aşa că totul s-a terminat cu bine.

Şi Lordul Primar le-a dat Gardienilor o statuie, înfăţişându-i chiar pe ei, ceea ce le-a plăcut tuturor; Brannoc a primit şi el una şi la fel şi Caderyn. Şi cu asta, basta! Numai că Xiaolong a avut ceva de şoptit la urechea Lordului Primar. Acesta a zâmbit, a încuviinţat dând din cap, a apucat un cuţit şi şi-a făcut puţin de lucru cu straiele lui de ceremonie înainte de a apuca microfonul.

— Mai avem un ultim premiu de dat. Oaspetele nostru împărătesc, Xiaolong, n-ar fi putut să se descurce ca imigrant fără ajutorul unui voinic de prin partea locului. La drept vorbind, l-au ajutat trei sute optzeci şi opt de

generaţii de voinici de-ai Londrei, de-a lungul a peste o mie de ani. Aşa că am plăcerea să-l cinstesc cu acest nasture de aur, lucrat la 1327 pentru Sir Hamo de Chigwell, pe George Şoarecele, din Turnul Londrei

!Xiaolong held out his hand for me and presented me, clutching my button, to the humans who first laughed, then clapped, then cheered. Even the British dragons stamped their feet and blew sparks.

Then all the humans got to their feet and cheered and cheered, and Xiaolong and his four Chinese friends transformed back to dragon form and grew to their most comfortable twenty-metre height, because the ceiling was high enough. Some humans fainted, one or two screamed a bit, but most of them cheered even louder.

And then we all went home. And that's the end of that story.

Oh, except... I forgot. When Xiaolong came out of the well after saving London, my missus Lilibet noticed something. She whispered it to me, too shy to speak to the dragon. 'Look, Georgie, look under his chin.'

So I looked, and there was a new pearl, flickering with pink flames, only small, but growing where a dragon's pearl should be.Xiaolong a întins mâna ca să sar în palma lui şi m-a prezentat oamenilor, aşa, strângându-mi nasturele primit, iar ei au râs mai întâi, după care au aplaudat, iar apoi au izbucnit în urale chiar. Până şi dragonii britanici şi-au tropăit lăboaiele şi au scuipat ceva scântei.

Apoi toţi oamenii s-au ridicat în picioare şi au aclamat, şi au tot aclamat, iar Xiaolong şi cei patru prieteni chinezi ai lui s-au preschimbat la loc în dragoni, făcându-se de douăzeci de metri înălţime, cum se simţeau ei mai comozi, fiindcă şi tavanul ăla era destul de sus. Dintre oameni, câţiva şi-au pierdut cunoştinţa, unul sau doi au ţipat oleacă, dar cei mai mulţi şi-au continuat uralele încă şi mai abitir.

Pe urmă, ne-am dus cu toţii acasă. Iar ăsta e sfârşitul întregii tărăşenii.

Ah, mai e ceva... Era să uit. Atunci când Xiaolong a ieşit din puţul lui, după ce salvase Londra, nevastă-mea, Lilibet, a băgat

ceva de seamă. Lucru despre care mi-a şoptit numai mie, prea ruşinoasă ca să i-o spună dragonului:

— Uite, Georgie, uită-te sub bărbia lui!

Aşa că m-am uitat. Şi-am dat cu ochii de o nouă perlă, pâlpâind în ape trandafirii; era mică, dar se făcea tot mai mare, taman acolo unde trebuie să-şi aibă locul perla oricărui dragon

.Marcus Sedgwick a primit Premiul Blue Peter pentru *Lunatics and Luck* şi are multiple nominalizări la Medalia Carnegie, la Premiul Costa şi la Premiul *The Guardian,* categoria Literatură pentru Copii.

Băiatul-Corb trăieşte în vârful copacilor, visează veverițe şi vorbeşte cu animăluțele din pădure.

Fata-Spiriduş are un arc fermecat, urechi ascuțite şi prostul obicei de a te călca pe picior când nu-i convine ce spui. Cum lui îi e frică să umble pe jos, iar ei îi e frică să se cațere în copaci, cei doi nu s-ar fi întâlnit niciodată. Dar într-o noapte, prin acelaşi fenomen inexplicabil, se trezesc amândoi fără adăpost şi se văd nevoiți să dea piept cu primejdiile care pândesc la tot pasul prin Pădurea Spaimelor.

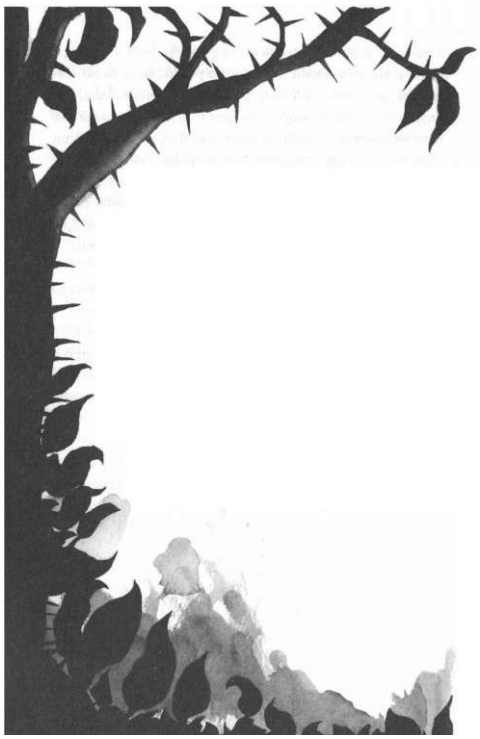

«*pădurea* Spaimelor

^g^TcO^B și FATAj^gjf

Pădurea
Pajiștei

Editura Booklet
Comenzi
Tel.: 021 411 31 37 021 430 30 95 Fax: 021 430 30 95
Comenzi online comenzi@booklet.ro

Bookle
tDar atunci s-a petrecut ceva cu totul nemaipomenit. George s-a apucat să răcnească:

— Fă paşi, auzi? Bestie ce eşti!

Numai că un vârf de gheară l-a împuns în dos, iar lui, în loc de asta, i-a scăpat pe gu ră un „AU!!!". Care a sunat ca un soi de „Ş... AU!". Şi asta a fost toată şmecheria. Xiaolong a crezut că vietatea l-a strigat pe numele lui cel scurt, iar aşa ceva pur şi simplu l-a fermecat pe u n dragon ca el, rătăcit şi lihnit de foame. Drept care i-a dat drumul lu i George şi l-a salutat în mandarină. Ceea ce a sunat aşa:

— *Nin hao. Xing hui xing hui; wu ren jing pei.*

Lucru care înseamnă: „Bună ziua, domnul meu! Sunt nespus de onorat să vă întâlnesc. Cu respect şi admiraţie fără margini!

"Suntem în secolul al Xl-lea. După ce călătoreşte prin toată lumea, frumosul dragon chinezesc Xiaolong ajunge să se stabilească în Turnul Londrei, ridicat de curând de către William Cuceritorul. Numai că dragonii britanici nici nu vor să audă de un străin pe teritoriul lor şi, de-a lungul secolelor, fac tot ce pot ca să-l alunge. Cu atâţia duşmani în jur, Xiaolong are neapărată nevoie de un bodyguard. Şi de un prieten. Spre norocul lui, face cunoştinţă cu George, un biet şoricel din Turnul Londrei, care îl va ocroti pe dragon cum va şti el mal bine, încredinţând misiunea urmaşilor săi, tocmai până la George al CCCLXXXVIII-lea

.6421763006971

ISBN 978-606-590-497-2